329

வைத்திய கலாநிதி

THE VAIDYA KALANIDHI

EDITOR:
Ayurveda Bhushan
Pandit M. Duraiswami Aiyangar,
Senior Physician, S. K. P. D. Hospital.

பத்திராதிபர் :
ஆயுர்வேத பூஷணம்,
பண்டித எம். துரைஸ்வாமி ஐயங்கார்,
எஸ். கே. பி. டி. ஆஸ்பத்ரியின்
பிரதான டாக்டர்.

புஸ்தகம் 4. Vol. IV. | நள௵ பங்குனி௴ —பிங்கள௵ சித்திரை௴. APRIL—1917. | ஸஞ்சிகை 8. No. 8.

CHOLERA

விஷபேதி என்னும் வாந்திபேதி.

BY T. R. LAKSHMANAPERUMAL PILLAI,
District Medical & Sanitary Officer.

எவ்விதமாயாவது நம்முடைய அவயவங்களில் உட்செல்லும் சிறிய கிருமிகளால் அநேக வியாதிகள் ஏற்படுகின்றனவென்று ஜனங்கள் அறியாத நாட்கள் பல கழிந்துவிட்டன. இக்காலத்தில் சாப்பாட்டைக் கிரகிக்கும் நமது அவயவங்களுக்குள் சிறிய கிருமிகள் பிரவேசிப்பதனால் வாந்திபேதி முதலியவை உண்டாகின்றனவென்று ஸாதாரண உலக நடவடிக்கை தெரிந்த ஜனங்களுக்குத் தெரியும். குடிக்கும் தண்ணீர் மூலமாய் நமது வயிற்றுக்குள் அப்படிப்பட்ட கிருமிகள் பிரவேசிக்கின்றன. இன்னும் சில காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் அசுசியான தின்பண்டங்களை உண்பது ஒன்று. ஒரு கிராமத்தில் ஒருவருக்கு வாந்திபேதி கண்டால் அது மற்றவர்களையும் தொடருகிறது. அநேகர் அதினால் மாண்டுபோகிறார்கள். இது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆகையால் இக்கொடிய வியாதியைத் தடுக்கவேண்டிய முயற்சிகள் செய்யவேண்டியது நம்முடைய கடமை.

இவ்வியாதி முக்கியமாய்த் தண்ணீர் மூலமாய் உண்டாகிறதென்று தெரிகிறபடியால் ஜலாதாரத்தைப் பாதுகாப்பது நம்முடைய முதற்கடமை. மேற்படி நோயுண்டாகும் காலங்களில் சுத்தமான ஜலத்தை உபயோகிக்கவேண்டும். குழாய்த் தண்ணீரும் வடிகட்டின தண்ணீருமிருக்கிற பட்டணங்களில் வீட்டு உபயோகத்திற்கெல்லாம் அவ்விதமான தண்ணீரையே உபயோகிக்கவேண்டும். கிணற்றிலிருந்து எடுக்கிற தண்ணீரைக் கண்டிப்பாய் உபயோகிக்கக் கூடாது. குழாய்த் தண்ணீர் இல்லாவிட்டால் கிணறுகளைத் தவிர வேறு ஆதாரமில்லை. சில கிணறுகள் அதிக ஆழமில்லாமலிருக்கும். சில சுலபமாய்த் தண்ணீர் மட்டத்துக்குப் போகும்படி படி கட்டப்பட்டனவாயிருக்கும். இன்னும் மற்றக் கிணறுகள் எளிதில் அசுத்தம் செய்யப்படக்கூடியவைகளாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்படிப்பட்ட கிணறுகளின் தண்ணீரைக் கண்டிப்பாய் உபயோகிக்கக் கூடாது. அசுத்தத்துக்கு இடம் கொடாத ஆழமான கிணற்றின் தண்ணீர்தான் வெகு நலமானது. குழாய்த்தண்ணீர் கிடைக்காத இடங்களில் இவ்வித கிணற்று நீரை உபயோகிப்பது நலம். மேற்கண்ட கிணறுகள் இல்லாத இடங்களில் கூடியவரையில் எந்தத் தண்ணீர் சுத்தமாகத்தோன்றுகிறதோ அதை உபயோகிக்கவேண்டும். வாந்திபேதி தண்ணீர் மூலமாய் உற்பத்தியாகிறதென்று முன் வது மேற்படி நோய் கண்டால் அவ்விடத்தினமே தெரிவித்திருக்கிறது. எவ்விடத்திலா

னுள்ள ஜலாதாரத்தைச் சுத்தப்படுத்தவேண்டும். அதாவது அதிலிருக்கும் கிருமிகளைக் கொல்லவேண்டியது தான். அப்படிக்கொன்றால் அந்நோய் மற்றவர்களைத் தொடராதபடி தடுக்கலாம். இம்முறையை அனுஸரித்து சுகாதார உத்தியோகஸ்தர்கள் ஒரு சிவந்த நிறமுள்ள தூளை (பொடாஷியம் பெர்மாங்கனேட்) ஸந்தேகப்பட்ட தண்ணீரில் தூவுகிறார்கள். உடனே அத்தண்ணீரிலிருக்கும் கிருமிகளெல்லாம் அழிந்துவிடுகின்றன. தண்ணீர் அப்போது உபயோகிக்கக்கூடியதாய் சுத்தமாய் விடுகிறது. நாம் கவனிக்கவேண்டிய இன்னொரு விஷயமுண்டு; அதாவது நோய்கண்டவர்களுக்கு ஏற்படும் வாந்திபேதிகளுடன் லக்ஷக்கணக்கான கிருமிகள் வெளிவருகின்றன, அக்கிருமிகள் குடித்தண்ணீர் ஆகாரம் இவைகளில் ஸம்பந்தப்படாதபடி நாம் ஜாக்கிரதை எடுத்துக்கொண்டு ஷை கிருமிகளை எல்லாம் உடனே அழித்துவிடவேண்டும். அப்படிச் செய்தால்மட்டும்தான் நோய் மற்றவர்களைத் தொடராதபடி தடுக்கலாம். இவைகளைச் செய்யத்தான் சுகாதார உத்தியோகஸ்தர்கள் ஏற்படுத்தப்படுகிறார்கள். இவ்வுத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அவர்கள் முறையைச் செய்யும் வண்ணம் ஜனங்கள் ஒத்தாசை செய்யவேண்டும். சிலகாலங்களில் அப்படிப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் ஏற்படாமலிருக்கக்கூடும். ஏற்பட்டாலும் அவர்கள் சிகித்ஸையை ஆரம்பிக்கக் காலதாமதமாகக்கூடும். அப்படிப்பட்ட காலங்களில் ஒவ்வொரு மனிதரும் நோயைத் துலைக்க அடியிற்கூறியபடி முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய தவசியம்.

(1) நோய்கண்டமனிதனைத் தனியாய் வைப்பது: அதாவது அவன் இருக்குமிடத்தில் சிகித்ஸைக்கு அவசியமானவர்களைத் தவிர வேறு எவரும் வரக்கூடாது.

(2) ரம்பத்தூள், நெல்லுமி அல்லது சுலபமாய் எரித்துவிடக்கூடிய வேறு எந்த வஸ்துக்களிலாவது வாந்தியையும், பேதியையும் வாரி, வேண்டுமானால் கிரோசின் எண்ணெய் சேர்த்து, அவைகளை வீட்டிலோ அல்லது அதன் அருகாமையிலோ எரித்துவிடுவது.

(3) வாந்திபேதியோடு எவ்விதத்திலும் ஸம்பந்தப்பட்ட கந்தைத்துணி முதலியவைகளை எரித்துவிடுவது.

(4) நோயாளிக்கு ஒத்தாசையாய் இருப்பவர்கள் நல்ல சுத்தமாயிருத்தல். சுத்தம் செய்யு மருந்து கிடைக்குமானால் கைகளை சுத்தம் செய்துகொள்வது.

(5) நோய்கண்ட வீட்டை முடியுமானால் நன்றாக முழுவதும் சுத்திசெய்வது.

வாந்திபேதி காலத்தில் அல்லது அது நெருங்கின ஸமயத்தில் கீழ்க்கண்ட கர்னல் கிங் அவர்களின் சுலபமான சுகாதார விதிகளை அனுஸரிக்கவேண்டும்:—

எ.—இடம்.

(1) ஒவ்வொரு வீடும் முழுவதும் சுத்திசெய்யப்படவேண்டும். அதாவது எரு, அசுத்த ஜலம், மாட்டுக்கொட்டாயிலுள்ள குப்பை இவைகளை அப்புறப்படுத்தவேண்டும்.

(2) அப்படி அப்புறப்படுத்தியும்கூட நமுராயும், அசுத்தமாயும் இருந்தால் உலர்ந்த சுத்தமான மண் தெரிகிறவரையில் தரையைத் தோண்டவேண்டும்.

(3) அப்படித் தோண்டிய மண்ணை ஊருக்கு வெகுதூரம் எடுத்துச் சென்று வயல்களுக்கு எருவாக உபயோகிக்கலாம். சுத்தமான இடத்திலிருந்து புது மண் கொண்டு வந்து தோண்டின தரையில் போட்டு நிரப்பவேண்டும்.

(4) வீட்டை உள்ளேயும், வெளியேயும் வெள்ளையடிக்க நிர்வாஹமில்லாத பக்ஷத்தில், உள்ளேமட்டுமாவது வெள்ளையடிக்கவேண்டும். படுத்துத்தூங்கும் அறையிலுள்ள தூண்களிலும் உத்தரங்களிலும் தொங்கியிருக்கும் துணி வேறு எல்லா வஸ்துக்களையும் எடுத்து எறிந்துவிடவேண்டும்.

(5) எப்போதும் கூடியவரையில் சுத்த காற்று உலாவும்படி வீட்டுக் கதவுகளையும், ஜன்னல்களையும் திறந்து வைத்திருக்கவேண்டும்.

(6) வீட்டுக் கக்கூஸை ஒரு நாளைக்கு இரண்டு தடவை சுத்தம்செய்து, அசுத்தம் கொஞ்சமேனுமில்லாமல் வைத்திருக்கவேண்டும்.

(7) வீட்டுச் சாக்கடையை ஒரு நாளைக்கு இரண்டுதடவை கழுவிவிடவேண்டும்.

(8) ஆடு மாடுகளின் மூத்திரங்கள் தங்க அமைக்கப்பட்டிருக்கும் குழிகளையும் சாக்கடைக் குழிகளையும் அன்றன்று சுத்திசெய்ய வேண்டும்.

பி.—நபர்.

(1) தேஹத்தையும் துணிகளையும் மிகவும் சுத்தியாய்வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மெலிந்திருப்பவர்கள் வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். குளிர்ந்த தண்ணீரை உபயோகிக்கக்கூடாது.

(2) ஆஹாரம் சொற்பமாயும், ஆனல் பலத்தைக்கொடுக்கக் கூடியதாயும், நல்லதாயுமிருக்கவேண்டும்.

(3) அஜீர்ணமுண்டாக்கக்கூடிய பதார்த்தங்கள், கீரைகள், பழங்கள் இவைகளை நீக்கவேண்டும்.

(4) மிதமிஞ்சி மதுபானம் செய்தல், துர்ஸம்போகம், இரவில் அதிகநேரம் விழித்திருத்தல், குளிரிலும் பனியிலும் அடிபடுதல் இவைகளை நீக்கிவிடவேண்டும்.

(5) பழைய சோற்றை ஒருபோதும் உபயோகப்படுத்தக்கூடாது. பூச்சிகள் ஆகாரத்தின்மீது உட்காராமல் ஜாக்கிறதையாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். வேகவைக்காமல் பதார்த்தங்களைப் புஜிக்கக்கூடாது. வேகவைப்பதற்குமுன் கொதித்த சுத்தியான வெந்நீரில் நன்ருக அவைகளைக் கழுவவேண்டும். வயிற்றுக்குக் கெடுதி உண்டாகாத அளவு சாப்பாட்டில் உப்பை தாராளமாய் உபயோகப்படுத்தவேண்டும்.

(6) வீட்டில் அசுசியான தண்ணீரை வைத்திருக்கவும் கூடாது. சுத்தமான ஜலத்தையே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(7) குடி தண்ணீர் வாய் அலம்புவோ குடிக்கவோ, உபயோகிப்பதற்குமுன் கொதிக்கும்படி நெருப்பில் காய்ச்சப்படவேண்டும்.

(8) பேதிக்கு ஒரு மருந்தும் சாப்பிடக் கூடாது.

(9) அஜீர்ண சின்னங்கள் ஏதாவதிருந்தால் உடனே தக்க மருந்து சாப்பிட்டு அவைகளைத் தடுக்கவேண்டும். 24-மணி நேரத்தில் இரண்டுதரம் பேதியானவர்கள் இந்த முறையை அனுஸரிக்கவேண்டும்.

(10) பயப்படக்கூடாது. வாந்திபேதி ஸமாசாரத்தைப்பற்றி அடிக்கடி நினைப்பதாவது பேசுவதாவது கூடாது.

HABITS AND THEIR EFFECTS

பழக்கத்தின் பயன்

BY T. A. AGASTYA SARMA,
Physician & Surgeon.

(முன் தொடர்ச்சி.)

மதுஸாரம் (Alcohol.)

இனி, பிரபலமான லாகிரி வஸ்துக்களுள் இரண்டாவதான மதுஸாரத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம். மதுஸாரம் என்பது புகையிலையைப் போலவே மானிடதேகத்திற்குத் தீங்கு செய்யும் திரவியமேயாகும். கொண்டாடிக் கூறத்தக்க குணமெதுவும் அதனிடத்திற் காணக்கிடையாது; அஃதொரு விஷச்சரக்கு (Drug); உணவுப் பொருளன்று; உத்தீபனகாரியுமன்று. இரத்தாசயம் (the heart), கரற்குலை (the liver), இரைப்பை (the stomach), விருக்கங்கள் (the Kidneys) ஆகிய இவைகளின் காரியங்களைக் கெடுக்கின்

றது. இரத்த நாளங்களில் அதிகமாக இரத்தத்தைத் திணிக்கின்றது. உஷ்ண பரிமாணத்தை (temperature)க் குறைக்கின்றது. அதிர்ச்சியின் பயனை அதிகரிக்கச்செய்கின்றது. மூளையின் ஆட்சியை முறிக்கின்றது. மனத்தின் திடனைக் குலைக்கின்றது; மானவிககாரிய கதியைத் தடைப்படுத்துகின்றது; தசைகளையும் விராகேந்திரங்களையும்(muscles and nerve centres) *பாழாக்குகின்றது. இவ்வாறு, சரீரம், மனம் என்னும் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம வியாபாரங்களில் மதுஸாரம் தீமை விளைவிப்பதல்லாமல் ஸூக்ஷ்மானுகுண்யமாகிய சித்த விகாரங்களில் (in tne emotions) அது மனிதனுக்கு இருக்கத்தக்க உத்தம பாவனைகளை அழிக்கின்றது; ஸதாசாரங்களிற் பற்றில்லாமற் பண்ணுகின்றது; நன்றியறிவை மழுக்குகின்றது; நீதி நெறியைக் குலைக்கின்றது. அன்றியும் அது உலகத்தில் பித்தர்களையும் குற்றவாளிகளையும் அதிகரிக்கச்செய்கின்றது (மதுஸாரத்தினால் மனிதருக்குப் பைத்தியமும் குற்றஞ்செய்யும் மனப்பாங்கும் அதிகரிக்கின்றது). மேற்சொல்லிய அவகுணங்கள் மாத்திரமே யல்லாமல், அதிகத் திறமையும் வலிமையும் உண்டாயிருக்கின்றன வென்னும் மாயத் தோற்றத்தை மதுஸாரம் மனிதனுக்குப் புகட்டுகின்றது. இதுவரையிற் சொல்லிய விஷயங்களனைத்தும் தர்க்கத்திற் கிடமானவையல்ல, மற்றொருவர் மறுத்துக் கூறத்தக்கவைகளுமல்ல. ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் நிகழ்ந்துவரும் மகாயுத்த வைபவத்தில் மதுஸாரத்தின் குணக்கேடு நன்கு வெளியாயிற்று.

தேகத்தில் மதுஸாரம் செய்யும் சேஷ்டைகள்:—மதுஸாரத்தில் மயக்கம் உண்டாக்கும் தன்மையிருக்கின்றது. அதனால் அது மூளையிலுள்ள இந்திரிய மூலங்களை ஒருவாறு தாக்கிச் சரீரம் ஸ்வஸ்தஸ்திதியில் இருக்கின்றதென்னும் பிரமையையும், மனத்தொல்லைகளெல்லாம் அகன்றொழிந்தன வென்னும் தப்பெண்ணத்தையும் உண்டாக்குகின்றது. இதனால், மதுஸாரத்தை உட்கொள்பவர்கள் அதனில் கெட்ட குணங்கள் இருக்கின்றனவென்று எளிதில் நம்புகிறதில்லை; மிதமாகக் குடிப்பவர்களே இப்படி நம்பாதிருப்பவர்கள். ஆயினும், அவர்கள் அதைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குடித்துக் கொண்டுவரவர அதன் அவகுணங்கள் சரீரத்தில் நிலை கொள்கின்றன.

மதுஸாரம் அன்னாசயத்திற்போய்ச் சேர்ந்தவுடனே, அன்னாசயத்தின் உட்சவ்வுக்களில் இரத்தம் அதிகரிக்கின்றது. அவைகளில் அழலையேற்படுகின்றது; இதுவே gastritis (அன்னாசயதாபிதம்) *என்னும் வியாதியாகும்; நாளடைவில் அன்னாசயத்தில் விரணங்கள் ஏற்படுகின்றன; இவ்வாறு இரைப்பையில் விப்புருதி ஏற்படுவதற்குக் காரணமாகின்றது.

ஜடராக்னியிலுள்ள பெப்ஸின் (Pepsin) என்னும் பாசகத்திரவியத்தை மதுஸாரம் வேறாகப் பிரித்துத் தள்ளுகின்றது; அதனால் ஜீர்ண காரியம்கெடுகின்றது.

மதுஸாரம் மிக்க விரைவில் இரத்தத்தோடு கலக்கின்றது; இவ்வாறு சரீரத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் போய்ச் சேருகின்றது. ஈரற்குலை (liver), புப்புஸங்கள் (lungs), விருக்கங்கள் (kidneys), மூளை (brain), இரத்தாசயம் (heart), இரக்த நாளங்கள் (blood-vessels), நரம்புகள், (nerves), ஆகிய இந்த உறுப்புக்களுள் ஏதேனும் ஒன்றேனும் இரண்டு மூன்றேனும் மதுஸாரத்தினால் ஏற்பட்ட அவகுணங்களைக் கூடியசீக்கிரத்திற் காட்டிவிடும்.

* விரா என்பது காரிரத்தக் குழாய்களுக்குப் பெயர்; நரம்புகளுக்கு நாடியென்று ஆயுர்வேத வைத்தியர்கள் வழங்குவர்; ஆகவே விராகேந்திரங்கள் என்பதைவிட நாடிகேந்திரங்கள் அல்லது நாடிமூலங்கள் என்று கூறுவது பொருந்தும் ப-ர்.

* இந்தவியாதி "அம்லபித்தம்" என்று பாரிபாஷிகமாக வழங்கப்படும். "தாபிதம்" என்பதே சரியானதல்ல; தாபம் என்று சொல்லலாமாகிலும், 'அன்னாசயதாபிதம்' என்று சாஸ்திரமுறைப்படி பாரிபாஷிகமல்ல; மேலும் அன்னாசயம் என்பதைவிட "ஆமசயம்" என்பது சரியான பரிபாஷை. ப-ர்.

சீக்கிர காலத்திலேயே ஈரற்குலை பருத்துப் போகலாம்; பிறகு அதன் கண்ணறைகளில் கொழுப்பு அடையக்கூடும்; அந்தக் கண்ணறைகள் நாசமடையலாம்; அவைகள் இருந்த இடத்தில் மெல்லிய நார்போன்ற இழைகள் தோன்றும். இந்த இழைகள் சுருங்கி 'குமிழாணி' போன்றவடிவமேற்கின்றன. இது 'Hob-Nail' liver எனப்படும். இப்படி இரத்தக்குழாய்கள் நெருக்குறுவதனால் வயிற்றில் நீர் கோத்துக் கொண்டு மஹோதரம் காணும்; மூளைமூல ரோகம் தோன்றினும் தோன்றும்.

சுவாஸாங்கங்களின்மீது (on the organs of respiration) தாக்கும் மதுஸாரவேகத்தின் பயன்களோவெனின், மார்புச்சளி (bronchitis), இருமல் (cough), நுரையீரற் கொதிப்பு (pneumonia), க்ஷயரோகம் (consumption) ஆகிய இவை தோன்றும். நுரையீரற் கொதிப்பினால் மாண்ட குடிகாரரனேகர்; அஃது அவர்களுக்குப் பிராணாந்தகமான வியாதியெனவே சொல்வார்கள். க்ஷயரோகத்தைப் பற்றி நாம் சொல்லவேண்டியதேயில்லை. அது கொஞ்சங்கொஞ்சமாக உடலை உருக்கி உயிரை ஒடுக்கிக் காலக்கிரமத்திற் கொல்லுமென்பது அதன் பெயரினாலேயே விளங்குகின்றது.

ஈரற்குலையைப் போலவே விருக்கங்களும் மதுஸாரத் தாக்கத்தினாற் சீர்கெட்டு நோய்ப்பட்டுத் துன்பம் விளைவிக்கும் — அவைகளில் இரத்தம் அதிகமாகத் தங்கத் தலைப்படுகின்றது. மூத்திராம்சங்களைப் பிரிக்கும் கண்ணறைகள் (secreting cells) நாசமடையும்; அந்தக் கண்ணறைகளின் ஸ்தானத்தில் மெல்லிய இழைகள் தோன்றிச் சுருங்கி, மேலே சொல்லியதுபோல வடுப்படும் (scar tissue). இவ்வாறு நோய்ப்பட்டும் விருக்ககள் நெடுநாள் வரையில் மிகக் கஷ்டப்பட்டுத் தம் வேலையைச் செய்துகொண்டே வரும் முடிவில் மூத்திர பிண்டதாபனரோகம் (Brights disease) உண்டாகும்; மூத்திரத்தோடு சுவேத தாது (albumin) வெளிப்படும்; * விஷத் தன்மையுள்ள மூத்திராம்சங்கள் இரத்தத்தினின்றும் வழக்கம்போல மூத்திர பிண்டங்களினாற் பிரிபடமாட்டா; நீர்ப்பாண்டு ரோகம் ஜனிக்கும்; நாளடைவில் பிரஞ்ஞாபங்கமும், (coma) இசிவுகளும், (convulsions) முடிவில் மரணமும் ஸம்பவிக்கும்.

மதுஸாரத் தாக்கத்தினால் இருதயத் துடிப்பு சிறிதுநேரம் அதிகரிக்கின்றது; நாடித்துடிப்பு பலமற்றுப் போகின்றது; பிறகு இருதய கோசம் குன்றி ஆழ்ந்துபோகின்றது. மதுஸாரத்தை நெடுங்காலம் உட்கொள்வதனால் இரத்தாசயத்தின் தசைநாரிழைகள் நாசமடைகின்றன; அவைகளுக்குப் பதிலாகக் கொழுப்புக் கூடுகின்றது; முடிவில் இரத்தாசயம் வேலை செய்யத்திராணியற்றுத் திகைத்துத் தடைப்பட்டு ஓய்ந்து விடுகின்றது.

இனி நரம்பு ஜாலங்களின்மீது மதுஸாரத் தாக்கம் என்ன செய்கின்றதெனப் பார்ப்போம்:—1. மெதுவாய் உள்ள மூளை இறுகிக் கல்லுப்போலாகின்றது. 2. இச்சாசக்தி (will power)யின் பலம் குன்றுகின்றது. 3. நரம்புகள் கொதிப்புறுகின்றன (neuritis). 4. கைகால்களில் நடுக்கமேற்படுகின்றது, 5. கண்பார்வை மந்தப் படுகின்றது, 6. மூளையிலோடும் இரத்தக்குழாய்கள் உடைந்து பக்ஷவாயுரோகம் முதலியன உண்டாகின்றன, 7. இசிவு சள்ளி எனத்தக்க நரம்பிழுப்புக்களும் மயக்கப் பிதற்றலும் உண்டாகின்றன, 8. உன்மாதம் (lunacy) விளைகின்றது. உன்மத்த சாலையில் (lunatic asylum) உள்ளவர்கள்

* (1) அல்ப்யூமின் (albumin) என்னும் தாதுவுக்கு "ஓஜோதாது" என்று ஆயுர்வேதத்தில் பெயர் வழங்கப்படுவதாக அறிகிறோம். ஓஜஸ்ஸானது இவ்வித கோளாறுகளில் மூத்திரத்துடன் வெளிப்படுவதாகவும் ஆயுர்வேதத்தில் கூறப்படுகிறது. (2) கிட்னீஸ் என்னும் அவயவங்களுக்கு "விருக்கங்கள்" என்பது சாஸ்த்ரீயமான பெயர். விருக்க ஸம்பந்தமான ஸந்நிபாத வியாதியைச் சேர்ந்தது "ப்ரைட்ஸ்டிஸீஸ்." ப-ர்.

பெரும்பாலார்க்குப் பைத்தியம் நேர்ந்த காரணம் மதுஸாரப்பானமே யாகும்.

இரத்தக் குழாய்கல் மதுஸாரம் தாக்கிச் சிதைக்கின்றதென்பது கண்விழிகள் சிவந்து நிற்பதனாலும், மூளையின் இரத்தக் குழாய்கள் உடைந்து மூர்ச்சைரோகம், பாரிசவாயு முதலியன (apoplexy, ரக்தஜ சிரஸ்தாபரோகம்) தோன்றுவதனாலும் விளங்கும்.

மதுஸாரபானமும் மாம்ஸாஹாரமும் தாராளமாக உட்கொள்கிறவர்களுக்குச் சூலைக்கட்டும் கீல்வாயுரோகமும் உண்டாகும்.

சண்டாள பாபிஷ்டியாகிய இந்த மதுஸாரத்தின் கொடிய பயன்கள் அதனை உட்கொள்வோர்களைத் தாக்குவதேயல்லாமல் அவர்களுடைய ஸந்ததியார்களையும் தாக்குகின்றன. குடிகாரரின் மக்கள்கள் பெரும்பாலார் பித்தர்களாகவும், பேதைகளாகவும், காக்காய் வலிப்பு முதலிய மூர்ச்சா ரோகங்களாற் பீடிக்கப் பட்டவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

மதுஸாரபானம் செய்யும் தாயின் பாலைக் குடித்து வளரும் சிசுவுக்கு மதுஸாரவிருப்பம் இளமையிலேயே புகட்டப்படுகின்றதாகும்; மதுஸாரவிஷம் அப்படிப்பட்ட தாயின் பாலோடு குழந்தைக்கு ஊட்டப்படுகின்றது; மதுஸார விருப்பம் தாய்தந்தையர்களின் வழக்கத்தை யனுஸரித்துப் பரம்பரை வாஸனையாகப் பிள்ளைகளுக்குத் தோன்றுகின்றது.

மதுஸாரமும் நரம்பு ஜாலங்களும், Alcohol and the Nervous System:—மதுஸாரம் தேஹத்திற்குட் புகுந்தால் தேஹத்திலுள்ள அம்சங்களனைத்தும் அதன் தீப்பயனுக்கு உட்படுகின்றன; அதனால் பாதிக்கப்படாத பாகம் எதுவுமே யிராது. தேஹத்திலுள்ள அம்சங்களுள் சிலவற்றிற்கு அங்கவ்யூஹம் திட்டமாக அமைந்திருக்கின்றது; சிலவற்றிற்கு அங்கவ்யூஹம் சரியாக அமையாமலிருக்கின்றது. அங்கவ்யூஹமாவது ஒவ்வொரு சிறிய காரியத்தையும் ஒவ்வோர் அங்கம் தனித்தனியே திறமையுடன் செய்வதற்கான ஏற்பாடாகும். அங்கவ்யூஹம் நன்றாக அமைந்துள்ள பாகங்களை (highly organized tissues) மதுஸாரம் முதலிய விஷச்சரக்குகள் எளிதில் தாக்குகின்றன. ஆகையால் நரம்பு ஜாலங்களில் அமைந்துள்ள நுண்ணிய கண்ணறைகளை மதுஸாரம் மிகவும் எளிதில் தாக்குகின்றது.

ஒவ்வொரு நுண்ணிய அங்கமும் ஒவ்வொரு முக்கியமான காரியத்தைத் திட்டமாகச் செய்யும் திறமை வாய்ந்துள்ள அங்கவ்யூஹங்கள் தேஹத்திற் பற்பல விடங்களில் இருக்கின்றனவென்று மேலே சொன்னோம். அந்த நுண்ணிய அங்கங்கள் நுட்பமான ஏற்றத்தாழ்வுகளைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டவல்லன. மதுஸாரத்தின் பயனையும் அவை நன்றாக எடுத்துக் காட்டக்கூடியவைகளாக இருக்கின்றன.

இப்படி நுட்பமாகச் சூசிக்கும் திறமைக்குத் தக்கவாறு மதுஸாரத் தாக்கத்தின் பயன்கள் வெளிப்படுகின்றன. மிகவும் நுட்பமாக வித்தியாஸங்களை எடுத்துக் காட்டும் திறமையுள்ள அங்கங்களினாற் சொற்பமாக மதுஸாரத்தை உட்கொள்வதனால் உண்டாகும் தீப்பயன்களும் நன்கு விளக்கப்பெறுகின்றன. அதிகமாக இல்லாமல் மிதமாகக் குடிப்பதனாலும் தேஹத்திலுள்ள மாம்ஸ கோளங்களிலும் (glands, சதைக் கட்டிகள்) *உறுப்புக்களிலும் (organs) விபரீதத் தன்மைகளேற்படுகின்றன, தேஹத்திலுள்ள கண்ணறைகள் (cells) அழன்று க்ஷீணித்துப் போகின்றன என்பன முதலான விஷயங்கள் மேற் சொல்லியவாறு தேஹத்தில் அமைந்துள்ள நுண்ணிய உபகரணங்களினால் வெளிப்படுகின்றன.

---

* ஆங்கிலத்தில் "க்ளாண்ட்ஸ்" (Glands) என்று கூறப்படுபவைகளுக்கு "கிரந்திகள்" என்பது பாரிபாஷிகமான பெயர். இந்த அவயவங்கள் மாம்ஸ கோளங்கள் அல்ல; மாம்ஸங்கள் குழலுருவமான வஸ்துக்களல்ல. கிரந்திகள் (Glands-முடிச்சுகள்) குழலுருவமான ஸ்ரோதஸ்ஸுக்களால் ஆன உறுப்புகள். ப-ர்.

மதுஸாரமும் வாக்விபவமும் :—மதுஸாரத்தை உட்கொண்டவுடனே வாக்கின்வேகம் அதிகரிப்பது பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிவதைக் கொண்டு மதுஸாரமானது மூளையின் நரம்புகளுக்குப் பலமூட்டுகின்றதென்று ஜனங்கள் பிரமிக்கின்றார்கள். மூளையிலுள்ள இந்திரிய மூலங்களுள் நிதானஸ்தானமே முக்கியமானது. அதனையே நிரோதனம் (inhibitory centre) என்பார்கள். அந்த ஸ்தானம் சரியாகத் தன் வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்குமானால் மனிதன் பதற்றமற்று எதனையும் நிதானமாகச் சொல்வான், சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் சொல்வான், எந்தக் காரியத்திலும் அவஸரப்பட மாட்டான்; அதுவே மனிதனுடைய ஆத்திரத்தைத் தடுத்து அடக்கியாளும் சூத்திரமாகும். மதுஸாரம் முதன் முதலில் தாக்கும் தேகபாகம் இந்த நிரோதஸ்தானமே. அந்த ஸ்தானத்தை அது திமிர்க்கப் பண்ணிச் செயலற்றதாக்குகின்றது (paralyses the inhibitory centre). ஆனதனால் மதுஸாரம் குடிப்பவனுக்கு விவேசனசக்தி அந்தக்ஷணமே அற்றுப்போகின்றது, நிதானம் குலைகின்றது, தடுமாற்றம் மேலிடுகின்றது, ஆலோசனையும் ஆராய்ச்சியுமின்றி வார்த்தைகள் பொழியலாகின்றன.

ஸ்வஸ்தபுத்தியும் நிதானமும் மதுஸாரம் குடித்தவனுடைய மூளைக்கு அந்நியமான அரும்பொருள்களாகும். பிரொ - சுஷ்ணி (Professor Cushney) என்பவர் ஒரு சிறந்த பிரமாணிகக் கிரந்தகர்த்தர். அவர் இவ்விஷயமாகச் சொல்லுமிடத்து, "மதுஸாரத்தைச் சிறிது அளவேனும் உட்கொண்டால், அது மூளையின் வியாபார ஊக்கத்தைக் குறைக்கின்றது; மதுஸாரவிஷம் மிகப் பலமாகத் தாக்குகின்றது; வித்தியா வியாஸங்கத்தினாலும் மிக்க உழைப்பினாலும் நீடித்த அனுபவத்தினாலும் வாய்ந்த புத்தித்திறமைகளை மதுஸாரம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் நாசஞ்செய்துவிடுகின்றது; இந்திரிய நிக்ரஹம், பொறுப்பு முதலிய நற்குணங்களைப் போக்குகின்றது" என்று எழுதியிருக்கின்றார்.

(தொடரும்.)

HOW TO SOLVE THE ALCOHOLIC PROBLEM.

மதுபான விஷயத்தைத் தொலைப்பது எப்படி ?

By V. SUBRAHMANYAM,
Medical Practioner.

மதுபானத்தைத் தொலைப்பதற்காகச் செய்யப்படும் முயற்சிகளின் பிராதான்யத்தை அறியாத விவேகி இப்பொழுது அரிது. மதுவகைகளை உபயோகிப்பதை வேரறுப்பதற்காகப் பிரயத்தினங்கள் எங்கும் நடந்து வருகின்றன. இதன் உபயோகத்தை ஸாத்தியமானவரையில் குறைப்பதற்காக இராஜாங்கத்தார் மிகவும் அதிகமான வரிகளை யேற்படுத்தி விற்பனை செய்யவேண்டிய நேரங்களையும் குறைத்து, இவற்றில் நிர்ப்பந்தங்களை யேற்படுத்தி சட்டதிட்டங்களையும் செய்திருக்கின்றனர். மதுபான விலக்கு ஸம்பந்தமான ஸங்கங்கள் ஏற்பட்டு, அவையும் மதுவினால் ஏற்படும் தீமைகளைக் குறித்து அநேக வருஷங்களாகப் பிரஸங்கங்கள் செய்துவருகின்றன. லைப் இன்ஷ்யூரென்ஸ் கம்பெனியார், இன்ஷ்யூர் செய்துகொள்ள விரும்புகிறவர்களை அதற்காக ஏற்றுக்கொள்ளும்போது மதுபானம் செய்யாதவர்களாயிருக்கிறார்களா வென்று கவனிப்பதுடன், மதுபானம் செய்யும் வழக்க முள்ளவர்களுக்கென்று மிகவும் கண்டிப்பான நிர்ப்பந்தங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். சுகாதார ஸம்பந்தமான விஷயங்களில் அதிகாரம் செலுத்தும் ஹெல்த் போர்டுகள், மதுபானம் அநேகம் வியாதிகளை சுயமாய் உண்டு பண்ணக் கூடியது என்றும், பல வியாதிகளைத் தூண்டும் காரணமாயிருக்கிற தென்றும் பரிசோதித்தறிந்து, அவ்விஷயத்தில் ஜனங்களை எச்சரித்து வருகிறார்கள். இவ்வள வெல்லாம் இருந்தும், விரும்பப்படுகிற பலன் நிறைவேறியதாகத் தெரியவில்லை. மதுவகைகளின் விற்பனை ஒன்றும் குறைந்த பாடில்லை. நம்தேசத்

தில் ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் இப்பாழும் துர்வழக்கத்திற்கு அடிமைகளாக ஆவதும் குறையுவில்லை.

மதுபானத்தினால் உண்டாகும் பலவிதமான விகாரங்களும் பொதுவில் மதாத்யயம்* எனப் படும். அதாவது வெறி பிடித்து அல்லது வெறிமேலிட்டு ஸம்பவிக்கும் கோளாறு. மற்ற வியாதிகளை அல்லது தேஹத்திலுண்டாகும் கோளாறுகளைக் குறிப்பிட்டு அறிவதற்கு இலக்ஷணங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் மதாத்யய ஸம்பந்தமாய் ஸம்பவிக்கும் அளவற்ற வகையான இலக்ஷணங்களையும் நிலைமைகளையும் தொகுத்துக் கூறுவது அல்லது அறிவது எளிதல்ல. மதாத்யயத்தைத் தடுப்பதற்கு அல்லது போக்குவதற்கு ஏற்ற ஔஷதம் ஏதாகிலும் உண்டோ என்றால், அதுவும் அரிது ; ஏனெனில், மதுபானம் செய்தவனுடைய உடலில் எந்தெந்த பூதங்கள் விகாரமடைந்து மதாத்யயமுண்டு பண்ணுவதற்குக் காரணமாகின்றனவென்பதை அறிவதே முதலில் கஷ்டமான பிரச்னையாகும்.

இப்படி மிக ஏராளமாய் மதுவகைகள் உபயோகிக்கும் துர்வழக்கத்தையும் அவ்வழக்கத்தினாலுண்டாகும் தீமைகளையும் தணிப்பதற்கான முயற்சிகள் கைகூடாமற்போக, இத்தருணத்தில் இப்பொல்லா வழக்கத்தை முற்றிலும் வேரறுப்பதற்கு அவசியமான சில ஆராய்ச்சிகளைச் செய்ய முயல்வது விரும்பத்தக்க காரியமாகும். உடலுக்கும், ஆயுளுக்கும், ஆத்மாவுக்கும் கொடிய விரோதியான மதுபானத்தில் மிக்க மேதாவிகளுக்கும் மறுக்கமுடியாத விதமாய் அவ்வளவு வலிவான மனப்போக்கு இருப்பதற்கு முகாந்தரம் என்னவென்று ஆராய்ந்து அறிவது அவசியமான காரியம். மிகவும் படித்தறிந்த விஷயதத்துவங்களுணர்ந்த வைத்தியர்களும், பதார்த்த தத்துவங்களைக் கற்றறிந்த பண்டிதர்களும் இக்காரியத்தில் அவசியம் பேருதவி செய்யக்கூடியவராவர். இவர்கள் செய்யும் ஆராய்ச்சியானது, மதுபானம் செய்வதில் நோக்க முண்டாவதற்குக் காரணங்களையும், அந்த நோக்கத்தைப் போக்குவதற் கேற்ற நல்ல பரிஹார முறைகளையும் அறிவிக்கக் கூடியதாக மாத்திரம் இல்லாமல், உயிர்வாழ்க்கையையே மிகவும் உத்தமமான நிலைமைக்குக் கொண்டு வருதற்கு உபயோகமான வழிகளையும் விளக்கிக் காட்டக் கூடியதாயிருக்க வேண்டும்.

இந்துக்களுடைய ஸநாதந தர்மங்களைப் பின்பற்றி ஒழுக்கங்களை முறைதவறாமல் நடத்தி வரும் இயல்புடைய வைதிகர்களுக்கும், விசேஷமாக மந்திரஜபங்களை நாள்தோறும் தவறாமல் செய்துவருபவர்களுக்கும் இவ்விதம் மதுபானத்தில் ஒரு சிறிதும் நோக்க முண்டாகாம லிருப்பதுடன், அவ்விதம் செய்வதில் வெறுப் புண்டாவதும் இயல்பு என்பதை நாம் நேரில் கண்டு வருகிறோமல்லவா? ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தால் இதுதான் அதன் பயனைத் தேறும் என்பது என் கொள்கை.

*மதாத்யயம்—இதையே ஆங்கிலத்தில் ஆல்கொஹாலிஸம் (Alcoholism) என்பார்கள்.

DRINK - OUR GREATEST ENEMY.

குடியே நமது கொடிய சத்ரு.

வேலைக்காரர்களுடைய தேஹபலத்தை மதுபானம் உறிஞ்சு விடுகின்றது.

மதுவானது மனிதனுடைய ஊக்கத்தையும் உத்ஸாஹத்தையும் போக்கிவிடுகின்றது.

குடியானது உடலையும் மனதையும் ஒருமிக்க வென்று நிலை குலையச்செய்யும்.

குடியானது ஜெர்மனியரின் எல்லா ஸப்மெரீன்களைக் காட்டிலும் அதிக நாசத்தை விளைவிக்கக் கூடியது.

ஜெர்மனி, ஆஸ்ட்ரியா இவைகளைவிட குடியே பெரிய சத்ருவாகும்.

நாம் ஜெர்மனியையும், ஆஸ்ட்ரியாவையும், குடியையும் எதிர்த்துப் போராடிவருகிறோம் ; இப்போராட்டத்தின் அனுபவத்தினால் மற்றப் பகைவரைவிட குடியை வெல்லுவதே மிகக் கஷ்டஸாத்தியம் என்று தெரியவருகிறது.

மதுபானத்தை வலுவில் எதிர்த்துப் போராடி ஜயிப்பதற்கு முயல்வது நமது முக்கியமான கடமையாகும்.

நமது நாகரிகத்திற்குக் குடி மிகவும் விகாரமான களங்கத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது.

குடியானது உலகத்தில் எங்கும் விஷமம் புரியும் கொடிய சத்ரு.

மூளையைக் கெடுக்கும் விஷம் மதுபானம். ஏழ்மையில் 100-க்கு 75 அல்லது 80 பாகமும், பிரத்யக்ஷமாகவோ பரோக்ஷமாகவோ குடியினால் ஏற்படுகிறது.—Herald of Health.

வைத்திய கலாநிதி.

நள௵ பங்குனி௴—பிங்கள௵ சித்திரை௴.

APPENDICITIS.

பரிணாம சூலை.

சிறுகுடல் பெருங்குடலோடு ஒன்றாகக் கூடுமிடத்தில், நாபிக்குச் சற்றுக் கீழாக வலது புறமாய் வர்மியென்னும் ஒரு புழுபோன்ற அவயவம் அமைந்திருப்பதும், அதில் சில கோளாறுகளால் ஒருவித சூலைநோய் உண்டாய் மிகவும் தொந்தரவளிக்கக் கூடுமென்பதும் சரீரதத்துவத்திலும் வைத்தியத்திலும் தேர்ந்த அநுபவமுள்ளவருக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். அந்த வியாதியை ஆங்கிலத்தில் 'அப் பெண்டி ஸைடிஸ்' என்பார்கள். இந்த வியாதியுண்டானால், அப்பிணியாளியின் குடலிலுள்ள வர்மியென்னும் அச் சிறு அவயவத்தை அறுத்துப்போட்டாலேயொழிய அத்தொந்தரவு நீங்காதென்பதும், அதற்கு ஔஷதங்களைக்கொண்டு வேறு பரிஹாரம் ஒன்றும் செய்ய முடியாதென்பதும் தற்காலத்தில் மேனாட்டு வைத்தியர்களின் ஸித்தாந்தம். இந்த சூலை பெரும்பாலும் உணவு ஜீர்ணமாகும் போது உண்டாவது வழக்கம்; அல்லது உணவு ஜீர்ணமாகும் போது அதிகரிப்பது வழக்கம். ஆகவே இதை ஆயுர்வேத வைத்தியர் பரிணாம சூலை (உணவு பக்குவமான ஸமயத்தில் உற்பத்தியாகும் நோய் எனப்பொருள்) என்பார்கள். இந்த சூலையானது வர்மியென்னும் பாகத்தைமட்டும் ஆச்ரயித்து உண்டாகாமல், சிறுகுடலின் கடைசி பாகங்களிலும், முக்கியமாகப் பெருங்குடலில் அநேகம் பாகங்களிலும் தோன்றுவது ஸஹஜம். இதற்காக ஆங்கில வைத்தியர்கள், இயற்கையில் குடலில் அமைந்துள்ள அவயவத்தை (வர்மி யென்னும் பாகத்தை) அறுத்துப்போட்டு விடுகிறார்கள். இப்படிச் செய்வதால் வியாதி நிவ்ருத்தியாவதோடு கெடுதியுண்டாவதில்லையென்றும் அவர்கள் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். ஆனால் வர்மியென்னும் அவயவத்தை அறுத்து எறிவதால் வியாதி நிவ்ருத்தியாவதில்லை யென்பதோடு, வேறு சில உபத்திரவங்களும் ஸம்பவிக்கும் என்று தெரியவருகிறது. டாக்டர் L. A. மென்றியம், M. D., என்பவர் "ஹெல்த் கல்சர்" என்னும் சுகாதாரப் பத்திரிகையில் அடியில் வருமாறு எழுதுகிறார்:—

"வர்மி யென்னும் அவயவத்தை அறுத்து விடுவதால், பிணியாளிக்கு ஜீவசக்தி (vitality) குறைந்துவிடுகிறது; மேலும் இன்னும் அநேகமுறை அவ்விடங்களில் சஸ்திர சிகித்ஸை செய்யவேண்டியதற்கான நிலைமையும் உண்டாய் விடுகிறது. இவ்விதம் சஸ்திர சிகித்ஸை செய்தபிறகு ஸம்பவிக்கும் தொந்தரவுகளும், கஷ்டங்களும் சிகித்ஸைக்கு முன் இருந்ததைவிட அதிகமாய் விடுகின்றன. கத்தியை உபயோகிக்காமலே வேறு விதமான உபாயங்களைக்கொண்டு—ஔஷதப் பிரயோகம், உபவாஸாதிகளால் தேஹசுத்தி செய்தல் முதலியவற்றால்—நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றைந்து பங்கு பேருக்கும் குணமுண்டானதாக நான் அறிவேன்"

வியாதியைப் பரீக்ஷிக்கும்போது, வர்மியென்னும் அவயத்தில் சூலையிருப்பது மாத்திரமல்லாமல், குடலில் அநேகவிடங்களில் அச் சூலை வியாபித்திருப்பதாகத் தெரியவரும்போது, வர்மியென்னும் அவயவத்தில் மாத்திரம் சஸ்திரத்தைப் பிரயோகிப்பதில் என்ன இலாபம்? வியாதிநிதாநத்தை நன்கு கவனித்தால், தற்காலத்திய மேனாட்டு முறைப்படி செய்யப்படும் இச்சிகித்ஸையானது, இன்னும் ஆரம்பபரிசோதனைக்கான சிகித்ஸையே தவிர, ஸித்தாந்தத்திற்கு வந்த பரிஹார முறையென்றே தோன்றவில்லை. இயற்கையில் கடவுளால் அமைக்கப்பட்டுள்ள வர்மி யென்னும் அவயவத்தை அறுத்து விலக்குவதால் மிகக் கடுமையான மலபந்தம் நீங்குவதில்லை, மலாசய

ஸம்பந்தமான சீதமோ அல்லது கபப்பிரகோபமோ நிவ்ருத்தியாவதுமில்லை. வர்மி யென்னும் அவயவத்தை அறுத்து எறிந்துவிட்டால், மனிதனுக்கு அபாயம் ஒன்றும் உண்டாய் விடுவதில்லை யென்கிறார்கள்; ஒருவனுடைய காலில் சுண்டு விரலை அறுத்து எறிந்து, அவ்விடத்திய இரணத்தை ஆற்றிவிட்டால், அம்மனிதன் இறந்துப் போகமாட்டான்; அதற்குமுன் இருந்ததைப்போலவே அவன் எல்லா வேலைகளையும் செய்துவர யாதொரு தடையும் உண்டாகாது; வாஸ்தவமே; இதற்காக, அவனுக்குப் பல் வலியுண்டானால், கால் சுண்டு விரலை அறுத்துப் போடலாமா? முற்கூறிய டாக்டர் மெறியம் என்பவர், இன்னும் சில குறிப்பிடக்கூடிய விஷயங்களை விளக்கியிருக்கிறார்; அதாவது:—

"ஒரு சஸ்திர சிகித்ஸகன், தனதிடம் சிகித்ஸைசெய்து கொண்டுவந்த அப்பெண்டிஸைடிஸ்வியாதியுள்ள நோயாளி யொருவன், அவ்வியாதியனல் இறந்துவிட்டதாக ரிபோர்டு செய்தானானல், அது மிகப் பெரிய தவறுதலாகும்; அச்சஸ்திர சிகித்ஸகன் கத்தியை அப்பிணியாளியின் குடலில் பிரயோகிக்காமல் இருந்திருப்பானானல், அவன் குறைந்தது இன்னும் சில நாட்களாவது பிழைத்திருக்கக்கூடும்; சஸ்திரப் பிரயோகம் செய்ததால் மரணம் ஸம்பவித்ததென்று கூறுவதற்குப் பதிலாக, மரணத்திற்கு ஏதோ அப்பெண்டி ஸைடிஸ் என்னும் வேறொரு காரணத்தை மனஸ்ஸாக்ஷிக்கு விரோதமாகக் கூறுகிறான். நியூ யார்க் என்னும் நகரத்திலுள்ள சுகாதார அதிகார ஸங்கத்திற்கு, ஒரு அபமிருத்தியு விசாரணகர்த்தா அனுப்பியிருக்கும் செய்தி கவனிக்கத்தக்கது. வியாபகர்கள் என்று பிரஸித்திபெற்ற வைத்தியர்கள் அப்பெண்டிஸைடிஸ் என்று நிர்த்தாரணம் செய்த 42-கேஸுகளிலும், அப்பிணியாளிகளின் வர்மி யென்னும் அவயவம் ஆரோக்கியமாகவும் சுகமாகவும் இயற்கையான நிலைமையிலும் இருப்பதாக ஸந்தேஹமறப் பரீக்ஷிக்கப்பட்டது. ஆகவே வியாதி வர்மியை ஆதாரமாகக் கொண்டு உண்டாயிருப்பதாக அவ்வைத்தியர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டது தவறுதல் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது என்று அந்த அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நாசி, கண்கள், வாய், காதுகள் முதலிய அவயவங்கள் தோற்றத்தில் ஒருவனுக்கு அமைந்திருப்பதுபோலவே மற்றவருக்கும் அமைந்திருக்கின்றனவா? இல்லையே! ஒவ்வொருவனுக்கும் கண் காது முதலிய அவயவங்களில் சொற்பமாகவோ அதிகமாகவோ பேதம் தோன்றியிருப்பதுபோலவே, ஒவ்வொருவனுடைய குடலிலுள்ள வர்மியென்னும் அவயவத்திலும் இயற்கையமைப்பில் ஏதாவது பேதம் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்; ஆனல் அந்த பேதங்கள் வியாதியினல் ஏற்பட்டவையல்ல. அப்பெண்டி ஸைடிஸ் (வர்மியை ஆச்ரயித்த வியாதி) என்று சொல்லப்படும் ரோகமானது பெரும்பாலும் பெருங்குடலை ஆச்ரயித்துண்டான கோளாருகவே காணப்படுகிறது; தோன்றியவாறு குருபோஜனம் செய்து, மலம் வெளியாகவேண்டிய காலங்களில் மலபாதைக்குப் போகாமல் அதை அடக்கி வந்ததாலும், மற்றும் சில காரணங்களாலும் உண்டான தீராத மலபந்தத்தினல் இச்சூலையேற்படுகின்றது." (ஆகவே ஆயுர்வேத முறைப்படி இதைப் பரிணமசூலை யென்று வழங்குவது சரியென்றும், வர்மிசூலை முதலிய பெயர் அஸம்பந்தமானது என்றும் நிச்சயிக்க வேண்டிவருகிறது.)

யக்ருத் என்னும் கல்லீரல் முதலிய தேஹத்திற்குள் அமைந்துள்ள அவயவங்களில் ஸம்பவிக்கும் வியாதிகள் சஸ்திரப் பிரயோகமின்றியே சிகித்ஸை செய்யப்படுகின்றன. அவ்விதமே பரிணம சூலையும் சஸ்திரமின்றியே சிகித்ஸை செய்யத்தகாத அவ்வளவு அஸாத்தியமான வியாதியென்று தீர்மானிப்பதற்கு ஆராய்ச்சிக்குறைவே காரணம் என்று ஒருவாறு கூறலாம். அல்லாமலும், வியாதியானது வர்மியை மாத்திரம் ஆச்ரயிக்காமல், குடலில் அநேகம் பாகங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு

339

உண்டாவதாயிருந்தால் அப்பெண்டி ஸைடிஸ் (ஸர்மியை ஆச்ரயித்து உண்டாகும் கோளாறு) என்று வழங்குவது சரியல்லவே.

காரணம் ஒன்று இருக்க, மற்றொரு விதமாகத் தோன்றியவாறு சிகித்ஸையைச் செய்வதைவிட, இவ்வியாதியின் ஹேதுவை நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்து, அவ்வித ஹேதுக்களுக்கு இடங்கொடுக்காமல் உணவுகளை உண்பதிலும், மல விஸர்ஜனம் செய்வதிலும் ஜனங்களுக்குப் போதுமாறு அறிவைப் புகட்டி, முன் ஜாக்கிரதையாயிருக்க ஏற்பாடு செய்வது அதிகார வர்க்கத்தினருடையவும், ஆங்காங்குள்ள பிரமுகமான வைத்தியர்களுடையவும் கடமையாகும். பதனழிந்த அல்லது முறைதவறின ஆஹாரம், அசுத்தமான பானவகை, ஆசாரக்குறைவு முதலியவற்றால் மலபந்தமும் அஜீர்ணமும் உண்டாவதும் இயல்பு. பழைய மலங்கள் மலாசயம் எனப்படும் பெருங்குடலின் மடிப்புகளில் வெகுநாட்களாய் நின்று விடுமானால், உடம்பில் வேதனையையும், ஸர்மிக்குப் பக்கங்களில் சூலையையும் உண்டுபண்ணும். இளஞ்சூடான சுத்த ஜலத்தைக் காலையில் குதத்தின் மூலமாய் வஸ்திசெய்தால் (குதத்தினுள் பீச்சிடுதல்), இந்த மலம் ஸாதாரணமாய் கஷ்டமின்றி வெளியாய்விடும்; ஆனால் ஒருநாள் செய்துவிட்டால் போதாது; அடுத்தாற்போல் இரண்டு வாரமாவது செய்து வருவதுடன், அப்பால் அவசியமான ஸமயங்களிலெல்லாம் இவ்வாறு வஸ்திப் பிரயோகம் செய்துவருவது நலமாகும். டாக்டர் எல்மெர், லீ. M. D. என்பவர் இவ்விஷயமாகக் கூறியுள்ளதை கடைசியில் குறிப்பிட விரும்புகிறோம்:— "நியூ யார்க் நகரத்தில் மிகப் பிரஸித்திபெற்ற சஸ்திர சிகித்ஸகர் ஒருவர், அப் பெண்டி ஸைடிஸ் வியாதியில் சஸ்திரப் பிரயோகம் செய்து 50,0000 பவுன் ஸம்பாதித்தார்; இவ்வியாதியினால் வருந்தியவரால் அவ்வளவு திரவ்யத்தைக் குவித்துக்கொண்டதற்குத் தகுந்தாற்போல் அவரிடம் வந்த பிணியாளிகளில் பெரும்பாலோர் சிகித்ஸைக்குப் பிறகும் அதே வியாதியினால் வருந்தினார்கள் என்பது பிரஸித்தம். கடைசியில் அச்சஸ்திர சிகித்ஸகர் தனக்கு உண்டான அப் பெண்டி ஸைடிஸ்ஸுக்கு சிகித்ஸைசெய்து கொள்ளமுடியாமலே அவ்வியாதியினாலே இறந்தார்".

FIRST AID IN ACCIDENTS.

அபாயங்களில் பிரதம உதவி.

நாஸாஸ்த்தியின் முறிவு:—நாசியின் எலும்பு உடைந்துவிடுமானால், மூக்கு தட்டையாய்விடும்; மூக்கை அதன் இயற்கை நிலைமைக்கு உயர்த்த முயன்றால், வலி மிகவும் அதிகரிக்கும். சிகித்ஸை:—உடைந்துபோன எலும்புகளை, அவற்றிற்கு இயற்கையான ஸ்த்தானத்தில் அமையச் செய்யவேண்டும்; இதற்கு முதலில் மழமழப்பான இரண்டு குச்சிகளை நாசி த்வாரத்தினுள் செலுத்தி, அப்பால் எலும்புகளை மெதுவாக உயர்த்தி அமைக்கவும். அவை சரியானபடி உள்ளே நிற்காவிட்டால், எண்ணெயில் நனைத்த நூற் சிலும்பையை (oiled lint) நாசியினுள் வைக்கலாம். எலும்பு பலவாறாக உடைந்திருந்தால், ஏதாவது எலும்புத்துண்டுகள் இடம் வெட்டு வெளிப்பட்டுவிட்டால், அதை மெல்லிய இடுக்கியால் எடுத்துப்போட்டு விடவும். நாசியிலிருந்து இரத்தப்பெருக்கு அதிகமாய் உண்டானால், வைத்திய காவலனின் 1916-ம் வருஷத்து ஜூன்மாஸ ஸஞ்சிகையில், 226-ம் பக்கத்தில் "நாசியின் இரத்தப் பெருக்கைத் தடுக்கும் வகை" என்று குறிப்பிட்டுள்ள விஷயத்தைக் கவனித்து, அதன்படி சிகித்ஸையை நிறைவேற்றவும்.

வம்சாஸ்த்தி முறிவு:—(முள்ளந்தண்டு முறிவு) இந்த முறிவு ஸாதாரணமாய் ஒரு பார்ச்வத்தில்தான் நேரிடுவது வழக்கம்; முள்ளந்தண்டில் ஒரு எலும்பு உடையும்போது, பெருமபாலும் ஒரு எலும்புப்பூட்டு நெகிழ்ந்துவிடுவதும் கூடவே அநுஸரித்து உண்டாகும்; அல்லது ஒரு எலும்பின் ஒரு பாகமாவது பூட்டிலிருந்து நெகிழ்ந்து விடுவதுண்டு. அபிகாதமானது வம்சாஸ்த்தி மஜ்ஜையில் (spinal marrow) தாக்கப்படுவதால், அவ்வபிகாதத்தின் தன்மைக்குத் தகுந்தவாறு, குறிகள் எலும்பு முதலிய மேல்பாகத்திற்கு ஸம்பந்தப்பட்டவையாகவும், சொற்பமாகவோ அதிகமாகவோ நரம்புக்கு ஸம்பந்தப்பட்டவையாகவும்

காணப்படும். மேல்பாகத்திற்கு ஸம்பந்தமான குறிகளாவன :—தாக்கப்பட்ட இடத்தில் வலியும், ஸ்வாதீனமின்மையும், முள்ளந்தண்டின் எலும்புக்கோவையில் இயற்கைக்கு விரோதமான ஒழுங்கீனமும் உண்டாகும். சில ஸமயங்களில் முதுகின் மத்தியில் கையின் பரிசத்திற்குத் தோன்றுபவையான முள்ளந்தண்டின் எலும்புக் கோவையானது கெட்டியாகவும் ஒழுங்காகவும் இருப்பது போலக்காணப்படுமாயினும், ஒன்று அல்லது அநேகம் எலும்புகள் தளமட்டத்திற்கு உட்புறமாய் அமிழ்ந்திருப்பதாகத் தெரியவரும். வம்சாஸ்த்தி மஜ்ஜையில் ஆழமாக அபிகாதம் தாக்கப்பட்டிருக்குமானால், முள்ளந்தண்டுக் கொடியின் வேலைகள் தடைபட்டுப்போகும் ; அபிகாதமுண்டான இடத்திற்குக் கீழே சில பாகங்களாவது அல்லது எல்லாப் பாகங்களுமாவது ஸ்வாதந்த்ரியமற்று, உணர்ச்சியிழந்துப்போகும்.

நடு முதுகுக்குக் கீழே அடுத்தாற்போல் அஸ்த்தி பங்கம் உண்டாயிருந்தால், உடலின் கீழ்ப்பாகங்களும், வஸ்தி யென்னும் மூத்திரப்பையும், குதமார்க்கமும், கால்களும பார்ச்வவாயு உண்டானவைகளைப்போல சுதந்தரமற்றவைகளாய்விடும். மல மூத்திரங்களை விடுவதற்கோ அடக்குவதற்கோ அவன் முற்றிலும் ஸ்வாதீனமற்றவனாவான் ; ஆனால் மல மூத்திரங்கள் அப்பிணியாளிக்குத் தெரியாமலே தானே வெளியாகும். கைகளும, மற்ற ஊர்த்வாங்கங்களும் எக் கெடுதலுமின்றி யதார்த்தியாயிருந்துவரும். இம் மனிதன் மாஸக்கணக்காகவோ வருஷக்கணக்காகவோ ஜீவித்திருக்கலாம் ; ஆனால் அப்ரிமிதமான சோர்வுனாலாவது, மூத்திரப்பையில் வியாதிகள் உண்டாவதாலாவது, படுக்கைப் புண்களாலாவது அம்மனிதனுக்கு சிலநாட்களில் மரணம் ஸப்பவிக்கலாம்.

இன்னும் சிறிது மேற்புறமாகத் (தோளுக்கு நேராக) தாக்கப்பட்டிருநதால், மார்பிலுள்ள மாம்ஸபேசிகளும் (தசைனாரகள) பார்சவவாயுவுக்கு உள்ளாகும் ; அதாவது அவை சக்தியற்றவைகளாய்விடும் ; ஆகவே ச்வாஸவேலை வெகு சிரமப்பட்டு நடக்கும. இந்த நிலைமையில், மனிதன் சிலநாள் ஜீவித்திருக்கக் கூடுமானாலும், சுவாஸாசயங்கள் சுருங்கிப்போய், ச்வாஸம் நடைபெற முடியாமல், மூச்சடைப்பு உண்டாய் மனிதன் சீக்கிரம இறந்துவிட நேரிடும். இன்னும் சிறிது மேலே (அதாவது கழுத்துக்குக் கீழ்) அபிகாதம் உண்டாயிருநதால, கைகளும் ஸ்வாதீனமிழந்துவிடும். அபிகாதமானது இன்னும் மேலே (கழுத்துக்குமேலே) நேர்ந்திருந்தால, உடனே ச்வாஸம் நின்றுபோய் மரணம் ஸம்பவிக்கும். தூக்குப்போட்டு ஸம்பவிக்கும் மரணமெல்லாம இவ்விதமாகவே நேரிடுகிறது.

சிகித்ஸை :—அபிகாதம் ரொம்பவும் கீழ்ப்பாகத்தை ஆச்ரயித்து உண்டானால், மனிதன் ஸௌகரியமாயிருக்கவும, சிலகாலம நீடித்துப் பிழைத்திருக்கவும் ஏறபாடுகள் செய்யலாம். படுக்கைப்புண் முதுகிலும், பிருஷ்டபாகங்களிலும் உண்டாகும் எனபதையும், மல மூத்திரங்கள் தானே வெளியாயக் கொண்டிருப்பதால் குஹ்யபாகங்களில் அழற்சியும் உண்டாகும் என்பதையும் வைத்தியன் கவனித்துக்கொள்ளவேண்டும்; அநேக உருவமுள்ள தலையணைகள் செய்து, அவற்றை முதுகுப்பக்கமாகவும், பிருஷ்டபாகங்களின் பக்கமாகவும்வைத்து, அவற்றின்மீது பிணியாளியைப் படுக்கச் செய்பவும் ; அத்தலையணையின்மீதும், மெத்தையின் மேலும் எண்ணெயில் நனைத்த பட்டுகள் முதலானவற்றைப் பரப்பவேண்டும். மூத்திரப்பை முற்றிலும் நன்றாக நிரம்புகிறவரையில், மூத்திரம் சொட்டுச் சொட்டாகக் கசிந்துகொண்டிருக்கும் ; (எப்பொழுதுமே துளித்துளியாக வெளிவருவதால், மூத்திரப்பை முற்றிலும் நிரம்பாமலே இருக்கும்.) மூத்திரப்பையின் உட்புறத்தில் எப்பொழுதுமே பழைய மூத்திரம் தங்கிக்கொண்டு, துர்நாற்றத்தையும், உட்புறத்திலுள்ள சவ்வுகளுக்கு அதிக அழற்சியையும் உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, வெளிப்புறத்தில் மூத்திரம் பெருகுமிடங்களிலும் எரித்தலும் அதிகமாயுண்டாகும். இதற்காக ஆரம்பத்திலிருந்தே, தினத்திற்கு இரண்டு தடவை சலாகையிட்டு, மூத்திரத்தை நன்றாக வெளிப்படுத்திவிடவும். தகுந்த கருவிகளும், சஸ்திர சிகித்ஸகனும் எப்பொழுதுமே கிடைப்பதாயிருந்தால், மூத்திரப்பையை தினந்தோறும் ஒரு தடவை கழுவி சுத்தம் செய்வது உத்தமம். மூத்திரத்வாரத்தில் ஒரு இரப்பர்க் குழாயை அமைத்து, அக்குழாயை ஒரு வாயகன்ற குப்பியில் விட்டுவைத்து, அக்குப்பியில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சேரும் மூத்திரத்தை அப்போதைக்கப்போது வெளியில் கொட்டிவிடலாம். அவசியமானபோது எப்பொழுதாவது ஆமணக்கெண்ணெயைத் தவிர்த்து, வேறு எந்த மருந்தையும் உள்ளுக்குக் கொடுக்கக்கூடாது. சிறிது சவர்க்காரம் சேர்த்துக் கலந்த ஜலத்தினால் இரண்டுமூன்று நாட்களுக்கு ஒரு தடவை குதத்வாரத்தினுள் வஸ்திப் பிரயோகம் (enema) செய்து, கழுவி வரவேண்டும். அபிகாதம் சற்று மேற்பாகங்களில் (நடு முதுகுக்கு மேலே) தாக்கியிருந்தால் எந்த சிகித்ஸையும் பிரயோஜனப்படாது.

கரோடி உடைதல் (சிரஸ்ஸின் கபாலாஸ்த்திகள் உடைதல் :—ஏதாவது ஒரு அஸ்த்தி ஒரு பிளவாக மட்டும சிறிதளவு உடைந்திருக்குமானால், வெளிப்புறத்துப் புண்களுக்குச் செய்யப்படும் சிகித்ஸையைவிட மேலான சிகித்ஸையொன்றும் அவசியமிராது. ஆனால் மூளை குலுங்கி பிணியாளியை ஓர் இருட்டு அறையில் படுக்கவைத்து, அபிகாதத்திற்கு ஸம்பந்தப்படாதவிடத்தில் சிரஸ்ஸின்மீது ஏதாவது குளிர்ந்த வஸ்துக்களைப் பிரயோகித்து சீதோபசாரம் செய்யவேண்டும். மலம் நன்றாகக் கழியும்படி ஒருமுறை விரேசன மருந்தும் கொடுக்கலாம். அபிகாதமானது கொஞ்சம் ஆழமாக (எலுமபு மூளையை அழுத்தும்படியாகத் (தாக்கியிருந்தால், பிராணாபாயம் உடனே நேரிடக்கூடும் ; அப்படி நேரிடாமல், அபிகாதம் பலமாயிருப்பதாகத் தெரிந்தால், உடனே நல்ல சஸ்திர சிகித்ஸகளைக்கொண்டு அவசியமான பரிஹாரங்களைச் செய்யவேண்டும்.

இத்துடன் அஸ்த்திபங்கம் (எலும்பு முறிவு ஸம்பந்தமான விஷயம்) முடிவுபெற்றது.

DRUGS AND MEDICINES.

ஔஷதச் சரக்குகளும் ஔஷதங்களும்.

இரேவல் சின்னி.

இரேவல் சின்னி யென்னும் ஒருவித குங்கிலியப் பசை நீண்டு சிறிய துண்டுகளாகக் காணப்படும் சரக்கு. ஜலத்தில் கலந்து தேய்த்தால் மஞ்சள் நிறமாக மாறும், இதற்கு ஒருவித மணமும் இல்லை. ஒருவாறு அம்லரஸம் பொருந்தியது.

இச்சரக்கு விசேஷமாக மலத்தை உடைத்து வெளிப்படுத்தவும், நீர் நீராக விரேசநமாவதற்கும், கிருமிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கும் உபயோகிக்கக் கூடியது. நீர்க்கோவை வியாதியில் இச்சரக்கின் உபயோகம் மிகச் சிறந்ததென்று விஸ்தாரமாய் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதை சில ஸமயம் கடுமையான மலபந்தத்தையும் கிருமிகளையும் போக்குவதற்கு உபயோகிப்பது வழக்கம். ருதுஸ்தம்பம் (மாதவிடாய் நின்று போவது) என்னும் வியாதியிலும் இரேவல் சின்னி நல்ல பயன் தரக்கூடியது. இதை வெகு நுண்மையாகப் பொடிசெய்து ஒரு குன்றுமணி முதல் நான்கு குன்றுமணி யெடைவரையில் உட்கொள்ளக் கொடுக்கலாம். இவ்வாறு உபயோகித்தால், அநேக ஸமயங்களில் இச்சரக்கு வயிற்றில் அதிக வேதனையையும், வாந்தியையும் உண்டுபண்ணக்கூடிய குணமுள்ளதாகையால் சர்க்கரை அல்லது உஷாக்ஷாரத்துடன் (ஸாதாரண ஸோடா உப்பு) கலந்து உபயோகிப்பது நலம்.

மங்குஸ்தான்.

மங்குஸ்தான் என்பது ஹிந்தி பாஷையில் வழங்கப்படும் பெயர். இது எப்பொழுதும் பசுமைநிலைமையிலேயே இருக்கும் மரம். ஸ்ட்ரைட்ஸ் ஸெடில்மெண்டு தேசம் முதலானவற்றில் பயிராகிறது. இதன் கனிக்காக இம்மரம் வளர்க்கப்படுகிறது.

நன்றாகக் கனிந்த இப்பழத்தின் புறணியை நிழலில் உலர்த்தி அதிஸாரத்திலும், சீதபேதியிலும் உபயோகித்து, அவற்றில் நல்ல குணந்தருவதாகக் கண்டிருக்கிறார்கள். ஜனனேந்த்ரிய ஸம்பந்தமான அவயவங்களையும், மூத்திரமார்க்கத்தையும் ஆச்ரயித்து ஸம்பவிக்கும் அநேகம வியாதிகளில் இதை உபயோகித்து நற்பயன் உண்டாயிருப்பதாக அநுபவம் உண்டு. இதை ஒருவித ஷர்பத் எனப்படும் இரஸக்ரியையாகப் பக்குவம் செய்து உட்கொள்ளக் கொடுப்பது வழக்கம்.

இச்சரக்கை பதினாறுமடங்கு ஜலத்தில் சேர்த்து, எட்டில் ஒரு பங்காகச் சுண்டக் காய்ச்சி, அதில் சரி பாதி சர்க்கரையைச் சேர்த்துக் கரைத்து, இரண்டொரு கொதிப்பு உண்டானதும் நல்ல வஸ்திரத்தில் வடிக்கட்டி, மறுபடியும் அதே பாத்திரத்தில் சேர்த்துக் காய்ச்சவும். பாகுபதமாக வரும்போது இறக்கி, ஆறிய பின்பு குப்பியில் எடுத்து வைத்துக்கொள்ளவும். இதை வியாதியின் பலாபலத்தை அநுஸரித்து இரண்டு தேக்கரண்டி முதல் ஒரு அவுன்ஸ்வரையில் தினத்திற்கு மூன்று அல்லது நான்கு வேளை உட்கொள்ளக் கொடுக்கலாம்.

ஏரண்ட பாகம்.

ஆமணக்கன்வித்து 16-பலம் எடுத்து நன்றாக ஜலத்தில் வேகவைக்கவும். பிறகு அவற்றை யெடுத்து மேற்புறணியை விலக்கிவிட்டு, நான்குபடி பசுவின்பாலில் அவற்றைச் சேர்த்து, கமலாக்னி யிட்டுக் காய்ச்சவும். அரைவாசி வற்றிப்போனதும், எட்டுப் பலம் நெய் 32-பலம் கற்கண்டுப் பொடியையும் சேர்த்து, நன்கு பாகுபதமாக வரும் வரையில் கிளறிக் கொண்டுவரவும். பிறகு அடியில் குறிக்கப்படும் சரக்குகளைப் பொடிசெய்து, வஸ்திரகாளிதம் பண்ணி அதில் சேர்த்துவிடவும்:—

இலவங்கப்பட்டை	$\frac{1}{4}$	பலம்.	ஜீரகம்	$\frac{1}{4}$	பலம்.
ஏலக்காய்	,,	,,	ஓமம்	$\frac{1}{8}$	,,
இலவங்கப்பத்திரி	,,	,,	மஞ்சள்	,,	,,
நாக கேஸரம்	,,	,,	மரமஞ்சள்	,,	,,
திப்பிலி	,,	,,	அமுக்கிறாங்கிழங்கு	$\frac{1}{4}$	,,
சுக்கு	,,	,,	சிற்றாமுட்டி	,,	,,
மிளகு	,,	,,	வட்டத்திருப்பி	,,	,,
கிரந்தி தகரம்	,,	,,	கொட்டக்கரந்தை	,,	,,
சித்திரமூலம்	$\frac{1}{8}$	,,	வாய்விடங்கம்	,,	,,
சவ்வியம்	,,	,,	தாமரைக்கிழங்கு	,,	,,
காவட்டம்புல்	$\frac{1}{4}$	,,	நறிஞ்சல்	,,	,,
ஜடாமாம்ஸி	,,	,,	கோஷ்டம்	$\frac{1}{8}$	,,
கிச்சிலிக்கிழங்கு	,,	,,	தேவதாரு	,,	,,
பில்வவேர்	,,	,,	வாலுமுவை	,,	,
கடுக்காய்த்தோல்	,,	,,	தண்ணீர்விட்டான்	$\frac{1}{4}$	,,
தான்றிக்காய்	,,	,,	நெல்லிக்காய்	,,	,,

இவற்றின் சூர்ணத்தை மேற்கூறிய லேஹ்யம் போன்ற பாகத்துடன் நன்முகக் கலந்து இறக்கிவைத்துக் கொள்ளவும். இதை $\frac{1}{2}$ முதல் $1\frac{1}{2}$ தோலா எடை வரையில் உள்ளுக்குக் கொடுக்கலாம்.

வாத வியாதிகளில் 'ஏரண்டபாகம்' என்கிற இவ் வௌஷதம் மிக்க உபயோககரமானது. வயிற்றில் அநேக காரணங்களால் உண்டாகும் வலி, நீர்க்கோவை, வயிற்றுப் பொருமல், வஸ்தியென்னும் மூத்திரப்பையிலுண்டாகும் சூலை, குன்மவியாதி, மலபந்தம் முதலியவற்றால் உண்டாகும் இடுப்புவலி இவைகளை உபசமநம் செய்யவும் இது உபயோகிக்கத்தகுந்தது. ஆமவாதம் என்கிற கீல்வாயுவையும் பரிஹரிக்கும்.

ஸோடா உப்பின் புதிய உபயோகம்.

கீல்வாயுவால் துன்பப்படுபவருக்கு ஸோடா உத்தமமான ஔஷதமாகும். சில பிணியாளிகளுக்கு அடியில்வருமாறு பிரயோகித்ததில், ஆச்சரியப்படும்படி எதிர் பாராத குணம் உண்டாயிற்று. எவ்வெவ்விடங்களில், வீக்கமும் வலியும் உண்டாயிருக்கின்றனவோ, அவ்விடங்களில், ஸோடா உப்பை ஜலத்தில் கலந்து, மாவைப்போல் பிசைந்து, கனமாகப் பூசிவிடவும். ஈரம் உலர்ந்து போகாதபடி அப்பூச்சைக் கவனித்து வரவேண்டும். அதிகமாகப் பணச்செலவு செய்து சிரமப்பட்டு பண்ணப்படும் இதிர சிகித்ஸைகளைவிட இவ்வெளிய சிகித்ஸையானது மிகவும் மேலானதென்று தெரியவருகிறது:—M. S. Journal.

CORRESPONDENCE.

கடிதங்கள்.

வினா-66. ஒரு வயது சென்ற பிணியாளி.

" அன்பார்ந்த ஐயா !

இப்பொழுது சுமார் 60-வயதுள்ள ஒருவருக்கு அடியிற் கண்ட வியாதிக்குறிகள் இருக்கின்றன. அதிக தாஹம், கை கால்களில் காந்தல், அதிக நித்திரை, பலஹீனம், சோம்பல், தினம் ஒன்றுக்கு 12-தடவைக்குமேல் ஜலம் இறங்குதல், ஜலத்தில் இனிப்பு, மலபந்தம், ஞாபகசக்தியில்லாமை, வெள்ளை விழுதல், வாயில் துர்நாற்றம் இவைகளேயாம். இத்துர்க்குணங்கள் உண்டாய் சுமார் 12-வருஷங்கள் ஆகின்றன.

இந்த ரோகிக்கு மலசுத்தி நன்முக ஆவதற்கும், நாவறட்சி அடங்குவதற்கும் உபயோகிக்கக்கூடிய ஔஷதம் ஏதாவது உண்டா? உண்டானுல் கிடைக்கும் இடம் எது? இவ்விஷயங்களுக்கு ஏற்ற விடைகள் "வைத்திய கலாநிதியின்" மூலமாய் அறிவித்தல் பேருபகாரமாகும்.''

ஆ. வேலுப்பிள்ளை,

(யாழ்ப்பாணம்.) வைத்தியர்.

விடை :—தாங்கள் குறிப்பிடும் இலக்ஷணங்கள் எல்லாம் பிரமேஹ ரோகத்தைச் சேர்ந்தவை; இன்னும் வற்புறுத்திச் சொல்வோமானுல் மதுமேஹ வியாதியென்று கூறலாம்.

இந்த வியாதி க்ரஸ்தர் வயது முதிர்ந்தவர்; வியாதியும் நீடித்தகாலமாய் இருந்து வருகிறது என்கிறீர்கள்; மேலும் வெள்ளை (பூயமேஹம்) விழுவதாகவும் கூறுகிறீர்கள்; இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் - அதிலும் மதுமேஹத்திற்கு - சிகித்ஸை செய்வது ரொம்பவும் யோசிக்கவேண்டிய விஷயம். ஆகிலும் இவ்வித வியாதிக்கு (தாங்கள் விரும்பும் மலபந்தாதிகளுக்கும் உட்பட) இவ்வருஷத்திய 4-வது ஸஞ்சிகையில் "பிரமேஹம்'' என்கிற தலைப்புடன் 77, 78-வது பக்கங்களிலும், 3-வது ஸஞ்சிகையில் "நீரிழிவு ரோக சிகித்ஸை" என்கிற பெயருடன் 57-வது பக்கத்திலும் நாம் விவரித்துள்ள விஷயங்களே தாங்கள் வினவும் விஷயத்திற்கு ஏற்ற விடையாகும் ப-ர்.

வினா-67. சில சரக்குகளைப்பற்றிய ஸந்தேஹம்.

"ஐயா,

கீழ்க்கண்ட பதார்த்தங்கள் இன்னவையென்று எனக்குத் தெரியவில்லையாகையால் தயவுசெய்து அவற்றின் விவரத்தைத் தெரியப்படுத்தக் கோருகிறேன்:—

(1) மோடி, (2) வாஸனைப் புல், (3) மஞ்சட்பாவட்டை, (4) நாயுருவி, (5) ஜடாமாம்ஸி, (6) நாட்டு அக்ரோட், (7) காவட்டம் புல், (8) கடற்பாலை, (9) சரக்கொன்றைப் புளி."

K. S. ரங்கப்ப நாயகர்.

விடை:—தாங்கள் கேட்டுள்ள சரக்குகள் அப்பிரவித்தமான அபூர்வ வஸ்துக்களல்ல. (1) மோடியென்பது திப்பிலியின் வேர். (2) வாஸனைப் புல் - இதையே சுக்கு நார்ப்புல் என்றும், சம்பாரப்புல் என்றுங்கூட வழங்குவர். (3) மஞ்சட்பாவட்டை (4) நாயுருவி, (5) ஜடாமாம்வி, (7) காவட்டம்புல் இவை மிகவும் பிரவித்தமான சரக்குகள். (6) நாட்டு அக்ரோட் - இதற்கு இந்தியன் வால்நட் என்று ஆங்கிலத்தில் பெயர். (8) கடற்பாலை - ஸமுத்திரப் பச்சையென்றும் வழங்கப்படும். ஆர்கிரியா ஸ்பீஸியோஸா (argyria specioso) என்று ஆங்கிலத்தில் பெயர். (9) சரக்கொன்றைப் புளி - கொன்றை அல்லது சரக்கொன்றை மரத்திலிருந்து உண்டாகும் புளிபோன்ற கனி; இதற்கு ஆங்கிலத்தில் காஷியா பல்ப் (Cassiae pulp) என்று பெயர். ப-ர்.

வினு-68. பல்வலியின் தொந்தரவு.

'அன்புள்ள ஐயா!

எனக்கு இரண்டு மூன்று வருஷங்களாய் அடிக்கடியும் பற்களிலிருந்து இரத்தம் (சிலஸமயம் கொஞ்சமாகவும் சில ஸமயம் அதிகமாகவும்) கசிவது வழக்கம். அதிகமாகக் கசியும்போதெல்லாம், என்னுடைய வைத்தியர் சொல்லியிருப்பதை அனுஸரித்து, வேலம்பட்டையைக் கொதி நீரில் போட்டு மூடிவைத்து, சுமார் பத்து நிமிஷங்கள் கழித்து, அந்தப் பட்டைகளையெடுத்துப் போட்டுவிட்டு, அந்த ஜலத்தினுல் வாயைக் கொப்புளித்து வந்தேன். இப்பொழுது பல் துலக்கும்போதெல்லாம் இரத்தம் அதிகமாகக் கசிகிறது. பற்களில் கூச்சமும் சிறு சிலுப்பும் பொறுக்கமுடிவதில்லை. இதற்குப் பரிஹாரம் ஏதாவது உண்டானல் தமது பெருமை பொருந்திய "கலாநிதியின்" வாயிலாக அதன் விவரத்தைத் தயவுசெய்து வெளியிடுவீர்களானல் அடியேன் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்."

எம். கே. இரகுநாதையர்.

விடை:—தாங்கள் பற்களைப் போதுமாறு சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளாமலோ, அல்லது தகாத வஸ்துக்களால் பற்களைத் தோன்றியவாறு துலக்குவதாலோ பற்கள் இவ்விதம் கெட்டுப்போயிருக்கவேண்டும் என்று நிச்சயிக்கிறோம். பற்கள் அசுத்தமாயிருந்தால், இடுக்குகளிலும் தந்த மூலங்களிலும் மலின வஸ்துக்கள் அடைந்துபோய் சின்னஞ்சிறிய விரணங்கள் உண்டாய் அவற்றிலிருந்து இரத்தம் அதிகமாகவோ சொற்பமாகவோ கசியக்கூடும்; அப்பொழுது பற்களில் கூச்சமும் உண்டாவது ஸஹஜம். செங்கற் பொடியினாலாவது, சாம்பராலாவது பல் துலக்குவீர்களானல், அப்பொழுதும் பற்களும், பல்லீறுகளும் தேய்ந்துபோய், பற்களிலிருந்து இரத்தம் வருவதும், பற்களில் கூச்சம் அல்லது சிலிர்ப்பு யுண்டாவதும் வழக்கம். இதற்காகச் சாம்பர் மாதிரியான அல்லது செங்கற் பொடி போன்ற வஸ்துக்கள் சேராத ஏதேனும் சிறந்த பொடிகளால் பற்களை உள்ளும் புறமும் நன்றாகத் துலக்கவேண்டும். அல்லது வேலங்குச்சி, வேப்பங்குச்சி முதலியவற்ருல் பற்களைச் சுத்தம் செய்யலாம். பற்கள் தேய்ந்திருந்தால் வேலங்குச்சியினுல் பல் தேய்ப்பது நலம். பல்லீறுகளில் புண்களும் அவற்றிலிருந்து வரும் இரத்தக் கசிவும் நின்று, பற்கள் ஒருவாறு சுத்தமாகிறவரையில் அடியில் குறிப்பிடப்படும் உப்பு நீரைக் கொண்டு காலையிலும் மாலையிலும் வாய்க்கொப்புளித்து வரவும்.

கறியுப்பு	4-தோலா	எடை
இந்துப்பு	8	ஷை ஷை
படிக்காரம்	6	ஷை ஷை
கொதித்தஜலம்	$\frac{1}{2}$	படி

மேற்கூறிய உப்புகளைப் பொடிசெய்து, கொதித்த ஜலத்தில் சேர்த்து, உப்புகள் கரைந்ததும் வடிக்கட்டி ஒரு கண்ணுடி குப்பியில் போட்டுக் கொள்ளலாம். இந்த ஜலம் இரண்டு வேளை வாய்க்கொப்புளிக்கப் போதுமானது. ப-ர்.

NOTES AND ITEMS OF INTEREST.

பலவகைக் குறிப்புகள்.

படுக்கையில் சயனித்தவாறு படிப்பதாலுண்டாகும் தீங்கு.

ஒரு வைத்திய சாஸ்திர நிபுணர், திரப்பாஸத்தினுல் உண்டாகும் ஒரு வியாதியைப் புதிதாகப் பரிசோதனை செய்து விவரித்திருக்கிருர்; அவ்வியாதி படுக்கையில் சயனித்துக்கொண்டு வாசிப்பவருக்கு ஸம்பவிப்பதாகக் கூறுகிருர். இவ்வாறு படிப்பவர்கள் ஸாதாரணமாகச் செய்யும் வழக்கம் என்னவென்ருல், வலது முழங்கையைப் படுக்கையில் அல்லது தலையணையில் ஊன்றி, அவ்வலதுகையில் தலையைச் சாய்த்து அமர்த்திக் கொண்டு, இடது கையில் புஸ்தகத்தை யேந்தியவாறு சாய்ந்திருப்பதேயாம். குளிர்ந்த நேரங்களில்—முக்கியமாகக் குளிர்காலங்களில்—வலது தோளும், இடது கையும் மறைத்துப் போர்க்க முடியாதவைகளாய்த் திறந்து வைக்கப்படுகின்றன. பிறகு சிலநேரங்கழித்து, சயனித்துப் படித்தவன் அவ்விரண்டு பிரதேசங்களிலும் வலியும் இசிவும் உண்டாயிருப்பதாக உணர்ந்து அறிவிக்கக்கூடும்; அக்குறியானது ஆமவாதம் என்னும் வியாதிக்கு ஸம்பந்தப்பட்டதாயிருக்கும். கையின் உட்புறத்திலுள்ள நரம்புகளினூடே அவ்வலி பரவியிருப்பதாகவும், முக்கியமாய் கையின் பூட்டுகளுக்கு எதிரிடையில் அவ்விதமான நோய் ஏற்பட்டிருப்ப

தாகவும் உணரப்படும். நரம்பைப்பற்றியும், பூட்டுகளைப்பற்றியும் இரண்டு விதமாக இந்த நோய் ஸம்பவிக்கும். சில கேஸுகளில் மாம்ஸபேசிகள் இதனால் க்ஷயமடைவதும் உண்டு. தோளின்பூட்டில் இந்த நோயால் கிரமமாக வீக்கமும் வலியும் விருத்தியாகக் கூடும்; கையைத் தூக்கவும் அசைக்கவும் சக்தி குறைந்துவிடும். இவ்வாறு படிப்பவன், அவ்வழக்கத்தை விட்டுவிட்டால் கிரமமாக இவ்விகாரங்கள் குறைந்துவரும்; ஆனால் பெரும்பாலும், இதன்காரணம் இன்னதென்று யோசிக்காமலே, அவ்விதம் படிக்கும் துர்வழக்கத்தை விட்டுவிடமாட்டார். தோளைக் குளிருக்கு வெளிப்படையாகக் காட்டாமல் படித்தால் கெடுதல் உண்டாவதில்லையென்று தெரியவருகிறது. இவ்வலியுண்டானால் சூடான ஒற்றடங்களாலும், பலமாகப் பிடிப்பதனாலும், தொந்தரவுக்கு நிவிருத்தியுண்டாவதுண்டு. படுக்கையில் படிப்பது முதலில் ஸௌகரியமாகத் தோற்றியபோதிலும், அதனால் அடுத்தாற்போல இத்தீங்கு ஸம்பவிப்பதால் படுக்கையில் சயனித்துப் படிப்பதை துர்வழக்கமென்றே சொல்லவேண்டும்.—Science Siftings.

பெரும்பாடு.

ஸ்த்ரீகளுக்கு உண்டாகும் இவ்வியாதிக்கு அநேக விதமான பரிஹார முறைகள் உண்டு; ஆனால் அவற்றுள் முக்கியமானது லாக்டிக் ஆஸிட் (lactic acid) என்னும் மருந்தைப் பிரயோகிப்பதுதான் என்று "பிராக்டிகல் மெடிஸின்" என்னும் வைத்தியப் பத்திரிகை கூறுகிறது. ஸ்தம்பந குணமுள்ள ஔஷதங்கள், தற்காலத்தில் வெள்ளைமுதலிய ஸ்ராவங்களை நிறுத்தக்கூடியன; ஆனால் லாக்டிக் ஆஸிட்டானது, பெரும்பாட்டுக்கு (Leucorrhea)க் காரணமான ஸூக்ஷ்மக்கிருமிகளை அழித்து,வியாதியைப் பற்றறவே ஒழிக்கவல்லது. இதற்கு உபயோகிக்கவேண்டிய லாக்டிக் ஆஸிட்டின் அளவானது 100-க்கு ½ வாசிதான் இருக்கவேண்டும்; என்றால் 100-மடங்கு ஜலத்தில் ½ பங்கு இச்சரக்கைச் சேர்க்கவேண்டும். அதிக தொந்தரவளிக்காத கேஸுகளில் 500 பங்குஜலத்தில் ஒரு பங்கு வீதமும், பலமான—தொந்தரவு உண்டு பண்ணும்—கேஸுகளில் 100-க்கு 1-பங்கு வீதமும் லாக்டிக் ஆஸிட்டை உபயோகிக்கலாம். பெரும்பாட்டின் சிகித்ஸையைப்பற்றி "அமெரிகன் ஜர்னல் ஆப் ஸர்ஜரி" என்கிற பத்திரிகை கூறுவதாவது:—பெரும்பாடானது கர்ப்பாசயத்தின் கழுத்து முதல் வெளிப்பக்கமான அவயவத்தையே ஆச்ரயித்து உண்டாவதால், இந்த வியாதியில், ஸர்ப்பமுகம்போன்ற சஸ்திரத்தினால் கர்ப்பாசயத்தைச் சுறண்டி சிகித்ஸை செய்வது (Currettage) அநாவசியகம். கர்ப்பாசயத்தினுள் இவ்வியாதி ஸம்பந்தப்படாமல் அதன்கழுத்திலேயே உண்டாவதால், ஸாதாரண ஔஷதப் பிரயோகமே அதை ஸ்வஸ்த்தம் செய்துவிடும்.

கறியுப்பின் உபயோகங்கள்.

வைத்திய முறையில் கறியுப்பு அநேக வகையில் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. விசேஷமாக இதைத் திரவமாக (ஜலத்தில்கரையச்) செய்துதான் முகத்தின் மூலமாய் உள்ளுக்கும் சர்மத்தின் மூலமாய் இரத்தத்திலும் பிரயோகிக்கப்பட்டுவருவதுண்டு. பிராசீன வைத்தியர்கள் உப்பை ஜலத்திற் கரைக்காமல் விரணங்களில் கட்டுவதற்கு மாத்திரம் உபயோகித்து வந்தார்கள். குடலில் உண்டாயிருக்கிற துர்நீர்களை சோஷணம் செய்யவும், பசியை விருத்திசெய்யவும், ஸாதாரண உப்பை அப்படியே உபயோகிக்கலாம் என்று டாக்டர் கேகரஸாவா என்பவர் கூறுகிறார்.

விலக்கவேண்டியவை.

ஒருவர் உபயோகித்தத் துணியை மற்றொருவர் எதற்கும் உபயோகிக்கக் கூடாது.

வியாயாமம் (தேஹவுழைப்பு) செய்தபிறகு ஈரமுள்ள இடங்களில் உட்காரக்கூடாது.

பலருக்குப் பொதுவான பாத்திரத்தை எதையும் குடிப்பதற்கு உபயோகிக்கக் கூடாது.

பாதங்களை ஈரமாக வைத்திருக்கக் கூடாது (அதனால் சபஜ்வரம் உண்டாகும்.)

ஜலதோஷத்திற்கு ஆரம்பத்திலேயே ஏற்ற சிகித்ஸை செய்யத் தவறக்கூடாது.

சூடான அறையில் மிகவும் கனமான உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு இருக்கக்கூடாது.

சிறுவர்கள் அஸௌக்கியமாயிருக்கையில் அவர்களைப் பள்ளிக்கு அனுப்பக்கூடாது.

தொண்டைப்புண் எவ்வளவு சொற்பமாயிருந்தபோதிலும், சீக்கிரத்தில் அதற்குச் சிகித்ஸை செய்யாமலிருக்கக்கூடாது.

குழந்தை அஸௌக்கியமானால், உடனே வைத்தியரை அழைத்து ஏற்ற பரிஹாரம் செய்வதில் தவறக் கூடாது.—Family Doctor.

குளவி சொட்டியதால் நேரிட்ட மரணம்.

இங்கிலாந்தில், போர்ட்ஸ் மௌத் என்னுமிடத்தில் ஒரு யந்திரசாலையில் வேலை செய்யும் ஒரு மாலுமி, கப்பலின் மேல் தளவாடத்தில் படுத்துத் தூங்கும்போது, ஒரு குளவி அவனைக்கொட்டிவிட்டது. அடுத்த நிமிஷம் முதல் வீக்கமும் வலியும் அதிகமாய் விருத்தியாகவே, ஹாஸ்லர் ஆஸ்பத்திரிக்கு அவன் அனுப்பப்பட்டான்; அங்கே அவன் அடுத்த நாளே இறந்துவிட்டான். அவனைப் பரீக்ஷை செய்ததில், கார்ட்வெல் ஸ்மித் என்கிற சஸ்திர சிகித்ஸகர், 'குளவி கொட்டியதால் நுண்ணுயிர் ஸம்பந்தமான விஷம் இரத்தத்திற் பரவி மரணம் ஸம்பவித்தது' என்று தீர்மானம் செய்தார். இறந்துபோன மனிதன் நல்ல ஆரோக்கிய நிலைமையில் திடசரீரியாயிருந்தான். குளவியினால் நேரிட்ட விஷப்பற்றானது மிகவும் உக்கிரமான வீர்யமுள்ளதென்று தெரியவந்தது. ஆகவே குளவியென்று அலக்ஷியம் பாராட்டுவது அபாயகரமாகும்.—Doctor.

உடலில் மற்றப் பாகங்களைத் தவிர்த்து முகமும், கை கால்களும் எவனுக்கு சுஷ்கமாய் விடுகின்றனவோ, அல்லது திடீரென்று வீங்கிவிடுகின்றனவோ அவன் ஒருமாஸ காலத்தில் மரித்துவிடுவான். விஸர்ப்பரோகத்தில் காஸம், நிறம் மாறுபடுதல், ஜ்வரம், மூர்ச்சை, தேஹம் சோர்வடைதல், தலைச்சுற்றல், வாய் உலர்ந்து போதல், இருதயம் இயற்கைக்கு மாறாக நடுங்குதல், உடல் வாடிப்போதல், அதிஸாரம் இவ்வுபத்திரவங்கள் உண்டாயிருந்தால் அவனுக்கு வியாதி ஸ்வஸ்த்தமாகாது. குஷ்டத்தில் அங்கங்கள் சிதைவடைந்து, கண்கள் மிகவும் சிவத்தல், குரல் விகாரமுறுதல், ஜாடராக்னி குறைதல், விரணங்களில் கிருமிகள் உற்பத்தியாதல், நாவறட்சி யுண்டாதல், அதிஸாரம் முதலிய இவ்விகாரங்களில் ஏதாவது ஏற்படுமாயின் அவன் வியாதியிலிருந்து நிவ்ருத்தியடையமாட்டான். வாதரோகத்தில் அடியில்வரும் குறிகள் காணப்பட்டால் அப்பிணியாளி உயிர் துறந்துவிடுவன்; அவையாவன: சர்மம் உணர்ச்சியிழத்தல், சரீரம் சக்தியற்று விழுந்து போதல், கபம் - சோபையென்னும் சோகை இவ்வியாதிகளால் வருந்துதல், வாதரக்தம், பிராந்தி, மூர்ச்சை, வெறி, அதிநித்திரை, ஜ்வரம், கழுத்துப்பிடிப்பு, அரோசகம், ச்வாஸரோகம், அவயவம் சுருங்கிப்போதல், கொப்புளித்தல், அழுகிப்பதனழிதல், இவைகளாவது, தலைநோய், அரோசகம், ச்வாஸம், பிராந்தி, அதிஸாரம் இவைகளாவது உண்டாயிருப்பதேயாம். எல்லா வியாதிகளுமே குரல் இழந்து, தேஹபலம் இழந்து, ஜாடராக்னி அழிந்து வருந்துகிற மனிதனைக் கொன்றுவிடும். வாதரோகம், அபஸ்மாரம், குஷ்டம், இரத்தபித்தம், மஹோதரம், க்ஷயம், குன்மம், பிரமேஹம் இந்த ரோகங்களால் வருந்துபவருக்கு தேஹம் மிகவும் இளைத்து வன்மையிழந்திருந்தால், அவர்களுக்கு மற்ற விகாரங்கள் சொற்பமாயிருந்தபோதிலும் சிகித்ஸைக்குத் தகாதவர்களென்று அவர்களைக் கைவிடவேண்டும். எந்த ரோகமுமே மேன்மேலும் விருத்தியாய் வருகையில், சரீர வன்மையும் தசைநார்களும் மிகவும் அதிகமாய் க்ஷயித்துவந்து, அரோசகமும் அதிகரித்தால் அப்பிணியாளி மூன்று பக்ஷங்களுக்குள்ளாக இறந்துவிடுவான். வாததோஷம் அதிகரித்து உண்டான அஷ்டீலா என்கிற வியாதி மிகவும் அதிகரித்து, இருதயத்திற்கு அருகில் சென்று கடுமையாகத் தொந்தரவு அளித்துவந்தால், நாவறட்சியும் உண்டாயிருந்தால் உடனே உயிர் இழந்துவிடுவான். முழங்காலுக்குக் கீழே பின்புறத்திலுள்ள ஆடுச் சதையென்னும் தசைநார் அதன் இயற்கைச்சக்தியை இழந்து, வாயுவானது நாசியையும் வக்கிரமாகச் செய்திருந்தால், தேஹம் இளைத்துப்போய் மந்யா என்னும் கழுத்து நரம்புகளிலும் இசிவு கண்டால் அவன் உடனே உயிரிழப்பான். பலம் பெற்றுப் பிரகோபமடைந்த வாயுவானது நாபிக்கும் குதத்திற்கும் இடையில் பிரவேசித்தாவது, வங்க்ஷணங்கள் என்னும் தொடையிடுக்குகளில் பிரவேசித்தாவது, குதத்தையும் இருதயத்தையும் பற்றிக் கொண்டாவது, தேஹம் இளைத்துப்போயிருப்பவனுக்கு மலங்களைக் கட்டி, வஸ்தியென்னும் மூத்திராசயத்தின் மேற்பாகத்தையும் நாபியையும் அடைத்து, வலியை விருத்திசெய்து, தொடையிடுக்குகளில் குத்தலையும் உண்டுபண்ணி, நாவறட்சியையும் பேதியையும் உண்டாக்கி, குதத்தையும் வங்க்ஷணம் என்கிற தொடையிடுக்கையும் இழுத்துப்பற்றிக்கொண்டு, ச்வாஸத்தையும் அதிகரிக்கச் செய்தால் பிணியாளி சீக்கிரம் இறந்துவிடுவான். வாயுவானது பர்சுகங்கள் என்னும் விலாப்பக்கத்து எலும்புகளை இழுத்து விரிவாகச்செய்து, மார்பிலும் பிடிப்பை யுண்டுபண்ணி, கண்களை விழித்தவண்ணம் பேச்சு மூச்சின்றி நிலைத்து நிற்கச்செய்தால் மனிதன்

உடனே உயிர் துறப்பான். திடீரென்று ஜ்வரத்தினால் அதிகதாபமும், நாவறட்சியும், மூர்ச்சையும், தேஹபலக்ஷயமும், ஸந்திபந்தங்களுக்குத் தளர்ச்சியும் உண்டாவது சீக்கிரம் இறந்துவிடுவதற்கான குறிகளாம். விடியற்காலத்தில் கபஜ்வரத்தினால் வருந்துகிற ஒருவனுக்கு, முகத்திலிருந்து வியர்வை மிகவும் கசியுமானால், அவன் உயிருடன் இருப்பது அரிது. எவனுடைய தேஹத்தில் மஸூரிகைகள் பெரும் பவளங்களைப்போலே சிவந்து உறட்சியாய் உண்டாய் வெகு சீக்கிரத்தில் மறைந்துவிடுகின்றனவோ, அவன் வெகுநாள் பிழைத்திருக்கமாட்டான். எவனுடைய உடம்பில் விஸ்போடங்கள் என்னும் கொப்புளங்கள் மொச்சைப்பருப்பின் அளவுள்ளவையாகவும், பவளங்கள்போன்ற நிறமுள்ளவையாகவும், உட்கவிந்து வளைந்தவையாகவும், முதிர்ந்த காய்ப்புகள் போன்றவையாகவும் இருக்கின்றனவோ அம்மனிதன் அக்கொப்புளங்களால் மாண்டுவிடுவன். ஒருவனுக்குக் கண்களில் காமாலையின் குறி காணப்படும்போது, முகம் ஊதிப்பெருத்தும், கன்னங்கள் இளைத்தும், மனது கிலேசமடைந்தும், உடல் உஷ்ணமாகவும் இருக்குமானால் சிகித்ஸைசெய்யாமல் அவனைக் கைவிடவேண்டியதே. திடீரென்று சர்மம் கிறப்பட்டு இரத்தப்பெருக்கு உண்டாவதாகக் காணப்பட்டால் அம்மனிதனும் மரித்துவிடுவான். விரணங்கள் வாதத்தினால் உண்டாயிருக்கையில் வலியேற்படாமற்போவதும், பித்தத்தினால் உண்டாயிருக்கையில் அழற்சியில்லாமலிருப்பதும், கபத்தினால் உண்டாயிருக்கையில் சீழுண்டாகாமலிருப்பதும், மர்மஸ்தானத்தில் உண்டாயிருப்பதில் நோவில்லாமற்போவதும், மேலே எவ்விதமான சூர்ணமும் போடாமலிருக்கையிலும் ஏதோ சூர்ணம்தூவப்பட்டிருப்பதுபோலவும், ஈட்டி-த்வஜம் முதலியவற்றைப்போன்ற உருவமுள்ளதாகவும் காரணம் அறியமுடியாமலே காணப்படுமானால், அவ்வித விரணங்கள் யாவும் சிகித்ஸைக்கு வசப்படாதவையென்று விட்டுவிட வேண்டியவையாம். பகந்தரம் என்னும் குதத்தில் உண்டாகும் பிளவையிலிருந்து மலமாவது, மூத்திரமாவது, வாயுவாவது வெளிவந்தாலும், கிருமிகள் உண்டாயிருந்தாலும் அப்பிளவைக்கும் சிகித்ஸை செய்வதில் பிரயோஜனமில்லை. எவனொருவன், முழங்காலோடு மற்றொரு முழங்காலை இடித்துக்கொண்டும், கால்களைத் தூக்கித்தூக்கி சப்தமுண்டாகுமாறு பூமியில்போட்டு நடந்துகொண்டும், அடிக்கடியும் காலைக் கோணலாக உதறியுதறி வைத்துக்கொண்டும் ஸஞ்சரிக்கிறானோ[1] அப்பிணியாளியும் பிழைக்கமாட்டான். நகங்களுடைய முனைகளைப் பற்களால் கடிப்பவனும், நகங்களால் மயிர்களையும் துரும்புகளையும் கிள்ளுபவனும், குச்சியினால் பூமியைக் கீறுபவனும், ஓட்டால் ஓடுகளை அடிப்பவனும், அடிக்கடி மயிர்ச்சிலிர்க்கை யுண்டாகும் தேஹமுடையவனும், தெளிவில்லாமல் தோய்ந்திருப்பதுபோல் காணப்படும் மூத்திரம் விடுபவனும், கபம் முதலியவையின்றியே சுஷ்கமாக இருமுபவனும், ஜ்வரமுள்ளவனும், அடிக்கொருமுறை சிரிப்பவனும், அடிக்கடியும் கர்ஜனை செய்பவனும், காலால் படுக்கையை அடிப்பவனும், அடிக்கடியும் தவறுதல் அல்லது துன்பம் விளையக்கூடிய ஹேதுக்கள் இருப்பதாக ஆலோசிப்பவனும் பிழைத்திருக்கமாட்டான். ஒரு பிணியாளிக்கு முகத்தில் திடீரென்று திலகங்கள் என்னும் மறுக்களும், வியங்கங்கள் என்கிற வங்குகளும் உண்டாய் உபத்திரவம் விளை

1. "கட்டயந் ஜாநுநா ஜாநு பாதாவுத்யம்ய பாதயந், யோபாஸ்யதி முஹூர் வக்ரமாதுரோ ந ஸ ஜீவதி" இதில் முஹூர்வக்ரம் என்பதை முஹூர்வக்த்ரம் என்று தவறுதலாகப் படித்து, வக்த்ரம் என்றே குறிப்பிட்டு அதற்கு முகம் என்றும் அருணதத்தன் ஆலோசனையின்றி வியாக்கியானம் வரைந்திருக்கிறான்.

வித்தாலும், பற்களிலும் நகங்களிலும் புஷ்பம் போன்ற பிந்துக்கள் உண்டானாலும், வயிற்றின்மேல் பலவிதமான இரேகைகளைப்போல ஸிரைகள் என்னும் இரத்தக்குழாய்கள் வியாபித்தாலும் அவன் வெகுநாள் ஜீவித்திருக்க மாட்டான். ஊர்த்வச்வாஸம் விடுபவனையும், உடற்சூடு இழந்தவனையும், துடையிடுக்குகளில் நோயுண்டாய் வருந்துபவனையும், சுகமின்றி அமைதியற்று கஷ்டப்படுபவனையும் புத்திமானை வைத்தியன் சிகித்ஸைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது. எவனுக்கு விரைவில் விகாரங்கள் விருத்தியடைந்து இயற்கை நிலைமைகள் குறைந்து வருகின்றனவோ, அவன் பிராணனையும் விரைவில் இழந்துவிடுவான். 70—122½.

ரிஷ்ட விசேஷங்கள்.

வைத்தியனானவன், எப்பிணியாளிக்காக ஔஷதம் ஸம்பாதிக்கமுயன்று, அதைப் பெறுவதற்கு முடியாதவனுய்விடுகிறானோ, அப்பிணியாளி உயிருடன் இருப்பது அரிதாம். முறைதவறுமல் பக்குவம் செய்யப்பட்டு, அநேகம் வியாதிக்ரஸ்தர்களுக்கு உபயோகித்து நற்பயன் விளைவிக்கக் கூடியதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ள ஔஷதம், எவனுக்குப் பலன் கொடுப்பதில்லையோ அப்பிணியாளிக்கு சிகித்ஸையே கிடையாதாம். எவனொருவன் பொருட்டு ஔஷதமாவது அன்னமாவது முறைப்படி பக்குவம் செய்யப்படுகையில் காரணமின்றியே அவற்றின் நிறம் மணம் முதலியது இயற்கையினும் மாறுபாடு அடைகின்றதோ அம்மனிதன் ஆரோக்கியநிலைமையிலிருப்பினும் வெகுநாள் பிழைத்திருக்கமாட்டான். எந்த ரோகியின் கிருஹத்தில் சிறந்த விறகு இட்டு எரிக்கப்பட்டும் அக்னியானது பெருங்காற்று வீசாமலிருக்கையிலேயே அவிந்துவிடுகின்றதோ, பாத்திரங்கள் அடிக்கடியும் தவறிவிழுகின்றனவோ அல்லது உடைந்து விடுகின்றனவோ, அம்மனிதன் பிழைத்திருப்பது அரிது. மிகவும் பலஹீனமான ஒருவனுக்கு உண்டாயிருந்த வியாதியானது திடீரென்று அவனை விட்டுவிடுமானால், அம்மனிதன் ஜீவித்திருப்பது ஸம்சயம் என்று ஆத்ரேயமுனிவர் கருதுகிறார். 123—128.

ரிஷ்டக் குறிகளுடன் கூடிய வனை வைத்தியன் பரிஹரிப்பதேன்?

ஒருவனுக்கு மரிக்குங்காலம் கிட்டியிருந்தால், அவனுடைய பந்து மித்திரர்களால் வினவப்பட்டும் வைத்தியனானவன், செவியுறத்தகாத மரணவார்த்தையைத் திடீரெனக் கூறக்கூடாது,[1] அவன் அப்பிணியாளிக்கு சிகித்ஸை செய்யவும்கூடாது.[2] ஆயுள்முடிவடைந்த மனிதனுக்கு அருகில் யமதூதர்கள்-பிசாசங்கள் முதலிய பூதகணங்கள், அவனுக்குப் பிரயோகிக்கப்படும் ஔஷதங்களுடைய வீர்யங்களை அழித்துக்கொண்டு வஸிப்பதால், அப்பிணியாளிக்கு சிகித்ஸை செய்யக்கூடாது. 129—130.

ரிஷ்ட ஸம்பந்தமான அறிவில் ஆதரவு அவசியம்.

ஆயுளின் காலம் முதலிய தத்துவங்களையறிந்த வைத்தியனிடம் ஆயுர்வேதத்தின் அகில பலனும் நன்கு ஸ்த்தாபிதமாகுமாதலின், எப்பொழுதும் வைத்தியன் ரிஷ்டஸம்பந்தமான தத்துவஞ்ஞானத்தில் ஆதரவுள்ளவனுயிருக்க வேண்டும். 131.

1. "மரணவார்த்தையைக் கூறமாட்டார்' என்றும் சொல்லலாம்.

2. "சிகித்ஸை செய்யவும் மாட்டார்" என்றும் சொல்லலாம்.

பிராணிகளுக்கு ஆயுளாவது, புண்ணியமாவது, அவ்விரண்டு மாவது க்ஷயமடையுங்கால் மரணம் உண்டாவதாக அறியப்படுகிறது.[1] ஆயுளுக்காவது புண்ணியத்திற்காவது க்ஷயமுண்டாகாமலேயே, விஷமங்களை[2] விலக்கி நிற்க முடியாதவர்களுக்கும் திடீரென்று மரணமுண்டாவதைக் கண்டிருக்கின்றோம். 132.

மரணத்திற்கான முகாந்தரங்கள்.

ஆருவது அத்தியாயம்.

அப்பால் தூதாதி விஞ்ஞாந சாரீம்[3] என்னும் அத்தியாயம் விவரிக்கப்படுகிறது:—

---

1. ஸகலஸௌகரியங்களும் ஸௌக்கியமும் ஆரோக்கியநிலைமையும் பொருந்தியுள்ள மனிதனுக்கு, நன்கு உபயோகப்படுத்தப் பட்டுவருகிற ரதம் போல், காலக்கிரமத்தில் தேஹதாதுக்கள் இயற்கையிலேயே சிதைவுற்று ஸம்பவிக்கும் மரணம் "ஆயுளின் க்ஷயத்தினுல் உற்பத்தியாவது" என்று கூறப்படுகிறது. ஆரோக்கிய நிலைமையிலிருந்தும், தௌர்ப்பாக்கியத்தினுல் சுகவாழ்க்கைக்குத் தகுந்த ஸௌகரியங்களின்மையால் அகாலத்திலேயே தேஹம் தளர்ந்து அல்லது வியாதிகளுக்குட்பட்டு மரணமடைவது "புண்ணியக்ஷயத்தினுல் ஸம்பவிக்கும் மரணம்" எனப்படுகிறது. வயது முதிர்ச்சிபெற்று ஆயுள் காலமும் புண்ணியமும் ஒருமிக்க க்ஷயிக்கும்போது உண்டாகும் மரணம் "உபய க்ஷயத்தால் உண்டாகும் மரணம்" எனப்படும்.

2. துஷ்டகுணமுள்ள குதிரை, விருஷபம், யானை முதலிய ஜந்துக்களுடைய, அல்லது வாஹநாதிகளுடைய ஸம்பந்தம் இங்கே விஷமம் என்பதால் குறிக்கப்படுகிறது; அவ்வித ஸம்பந்தம் விலக்க முடியாமல் அவற்ருல் சிலருக்கு அகாலத்தில் நேரிடும் மரணம் இதனுல் குறிக்கப்படுகிறது.

3. வியாதிக்ரஸ்தனால் வைத்தியனை அழைத்துவர அனுப்பப்படுபவன் இங்கே தூதன் எனப்படுகிருன். வைத்தியன் வீட்டிலிருந்து புறப்படுவது முதல் பிணியாளியைப் பார்த்துவருவது வரையில் நடக்கும் அல்லது காணப்படும் சுபாசுப சகுனம், ஸ்வப்னம் என்னும் வேறுவிசேஷங்கள் "தூதாதி" என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றன. அவ்வித விஷயங்களின் தத்துவங்களை அறிவிக்கும் அத்தியாயம் "தூதாதி விஞ்ஞாநம்" எனப்படும்.

பாஷண்டர்களென்ன,[1] பிரஹ்ம சர்யம் முதலிய ஆச்ரமங்களென்ன, பிராம்மணர் முதலிய வர்ணத்தார்களென்ன இவர்களுக்கு ஸமான ஜாதியினராகவோ, ஸமான ஆச்ரமமுள்ளவராகவோ, ஸமான வர்ணத்தாராகவோ தூதர்கள் ஏற்பட்டால், அவ்வித தூதர்கள் கார்யம் ஸித்தியடைவதற்கு ஏற்றவராவர்; இவர்களுக்கு எதிரிடையான இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களானுல் அத்தூதர்கள் கார்யம் கெட்டுப்போவதற்குக் காரணமாவார். 1.

தூதர்கள்-ஸமான வர்ணுச்ரம ஜாதியனராயிருக்கவேண்டும்.

இதனடியில் குறிப்பிடப்படும் தன்மையுடைய தூதர் வந்து அழைத்தால், வைத்தியன் ரோகியைப் பார்ப்பதற்கு அவர்களுடன் செல்லக்கூடாது; அத்தூதர்களாவன:—தீனமான நிலைமையில் இருப்பவன், பயந்தவன், ஓடுபவன், திகிலடைந்தவன், ரூக்ஷகுணமுடையவன், அமங்களவார்த்தைகளைச் சொல்லுபவன், ஆயுதம் தரிப்பவன், கழியேந்திக்கொண்டிருப்பவன், நபும்ஸகன், மீசையைச் சிறைத்துக்கொண்டிருப்பவன், ஜடை தரிப்பவன், அமங்களகரமான பெயரையுடையவன்,

எவ்வித தூதர்கள் வைத்தியனை அழைக்கப் பிணியாளியைப் பார்க்கப் போகலாகாது.

---

1. பாஷண்டர்கள் -வேதம் முதலியதைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாத தொண்ணூற்ருறு உட்பிரிவுகளையுடைய கீழ் ஜாதியார்.

கொடிய வேலைகளைச் செய்பவன், அழுக்கடைந்திருப்பவன், ஸ்த்ரீ, அநேகம் பிணியாளிகளின் பொருட்டு அழைக்கவந்திருப்பவன், அங்கஹீனமானவன், சிவந்த புஷ்பமென்ன சிவந்த பூச்சுகளென்ன இவற்றை அணிந்திருப்பவன், எண்ணெய் அல்லது சேற்றைப் பூசிக்கொண்டிருப்பவன், சிதைந்து அழுக்கடைந்த ஒரே ஒரு பழைய ஈர வஸ்திரத்தை உடுத்திருப்பவன், தூரத்திலே நின்றுகொண்டு அழைப்பவன் இவர்களேயாம். 2—4½.

தூதர் வருகையில் ரோகியின் க்ஷேமத்துக்குத் தகாத விதமாய் வைத்தியன் இருக்கும் நிலைமை.

வைத்தியன் அமங்களமான விஷயமாய்ஏதோ சிந்திக்கையிலும், அமங்களமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கையிலும், வஸ்திரமில்லாமல் இருக்கையிலும், வஸ்திரம் முதலியதை ஏதோ மனக்கோளாறுடன்கிழிக்கையிலும், பாத்திரம் முதலியதை உடைக்கையிலும், அக்னியில் ஹோமம் செய்கையிலும், பித்ருக்களுக்குப் பிண்டங்களிட்டு தர்ப்பணம் செய்கையிலும், நித்திரை செய்கையிலும், தலைமயிர்களை விரித்துக்கொண்டிருக்கையிலும், எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டிருக்கையிலும், அழுகையிலும், ஜாக்கிரதையற்ற நிலைமையைப் பெற்றிருக்கையிலும்[1] தூதர்கள் வைத்தியனிடம் ரோகிகளைப் பார்ப்பதற்காக அழைக்கச் சென்றால், அப்பிணியாளிகள் பிழைப்பது அரிது. 5—6½.

ரோகிக்குத் தகாத காலதேசங்களில் தூதன் வைத்தியனிடம் வருதல்.

தேசமாவது, காலமாவது வியாதிக்கு ஸமானமான குணமுள்ளதாயிருக்கும்போது ரோகியைப் பார்ப்பதற்காகத் தன்னை அழைக்க தூதன் வருவதைக் கண்ட வைத்தியன், அந்த ரோகிக்கு சிகித்ஸை செய்ய ஒப்புக்கொள்ளாமலிருப்பானாக. 7½.

வைத்தியனிடம் முதலில் வரும்போது ரோகிக்கு அசுபஸூசகமாய் தூதன் காணப்படுதல்.

தூதர்கள் முதன்முதல் வைத்தியனைப் பார்ப்பதற்கு வரும்போது, நாபி-நாசி-வாய்-தலைமயிர்-உடம்பில் மற்ற பாகங்களிலுள்ள மயிர்-நகம்-பற்கள் இவற்றைப் பரிசித்துக்கொண்டிருந்தாலும், ஆண்குறி - பிருஷ்டபாகம் - ஸ்தனம்-கழுத்து-வயிறு -பவித்திரவிரல் இவற்றைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தாலும், பஞ்சு-வைக்கோல்களின் குவியல்-காரீயம்-எலும்பு-மண்டையோடு அல்லது மட்கலயம்-உலக்கை-கல்-துடைப்பம் - முறம்-வஸ்திரமுனை-சாம்பர்-நெருப்புத்தழல் - வஸ்திரத்தினலான வர்த்தி-உமி-கயிறு-பாதரக்ஷை-திராசு-அதன் கயிறு இவற்றையாவது, நழுவி உடைந்துபோன வேறு எவ்வஸ்துவையாவது பரித்துக்கொண்டிருந்தாலும், அவ்வித தூதர்கள் எந்தரோகியின்பொருட்டு வைத்தியனிடம் வந்தார்களோ, அந்த ரோகியின் மரணத்தை ஸூசிப்பவராவர். 8—10½.

தூதனை வைத்தியனிடம் அனுப்பத்தகாத காலங்கள்.

அங்ஙனமே நடுநிசியிலும், நடுப்பகலிலும், காலை மாலை யென்கிற ஸந்திகாலங்களிலும், முற்பகலிலும், ஷஷ்டி-சதுர்த்தி-நவமீ இத்திதிகளிலும்,இராஹு-கேதுக்கள் உதிக்கும் நேரங்களிலும், மற்றும் அவைபோன்ற வேறு ஸமயங்களிலும், பரணீ-கிருத்திகை-ஆச்லேஷம்-பூரம்-பூராடம்-பூரட்டாதி- ஆருத்ரை-மகம் - மூலம் இந்த நக்ஷத்திரங்களிலும் தூதன் வைத்தியனிடம் செல்வது ரோகிக்கு சுபமாகாது. 11,12.

அசுப சகுனங்கள்.

ஒரு ரோகியின் பொருட்டுத் தனதிடம் வந்திருக்கிற தூதன், அந்த ரோகி விஷயமாகப் பேசும்போது, அசுபமான சகுனம்

---

1. தூதர்கள் வைத்தியரிடம் வரும்போது அவ்வித ஸம்பவங்கள் தோன்றியிருக்குமானல், உத்தேசிக்கப்பட்ட ரோகிக்கு ஆயுள் அழிந்துவிடும் எனக் கருத்து.

காணப்படுமாயின், அத்தூதனோடு வைத்தியன் ரோகியினிடம் செல்லக்கூடாது. அந்த அசுப ஸூசகமான சகுனங்களாவன :—சவத்தையும் சவக்கோலமுள்ளவர்களையும் காண்பது, ஏதாவது அறுபடுதல், ஏதாவது உடைதல், எரிந்துபோதல், தொலைந்துவிடுதல், அல்லது அறுபடுதல் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தமான வார்த்தைகள், மிகக் கடுங்காரமான சுவையாவது, அதிக சவநாற்றமாவது, மிகக்கடுமையான பரிசமாவது, அல்லது அவைபோன்ற வேறுவிஷயமாவது உணரப்படுதல், இவ்விஷயங்கள் ஸம்பந்தமான வார்த்தைகள் வைத்தியனைச்சுற்றிலும் நடைபெற்றாலும், வைத்தியரிடமே நடைபெற்றாலும் அத்தருணத்தில் தூதன் தன்னிடம் வந்தால், அதைப் பார்த்துவிட்டு ரோகியை சிகித்ஸை செய்வதற்கு வைத்தியன் அத்தூதனுடன் செல்லக்கூடாது. மேலும் ஹா ஹா என்று கூக்குரலிடுதல், ஆத்திரத்துடன் உறத்துக்கூச்சலிடுதல், அழுகை, தடுத்தல், தும்மல், வஸ்திரம்-குடை-பாதரக்ஷை இவை காணாமற்போதல், துன்பப்படுபவரைக்காணுதல், யாகசாலை முதலியவற்றில் கட்டியுள்ள த்வஜங்களும்-பூர்ணகும்பங்களும் கீழேவிழுந்துபோதல், அழிந்துபோனது முதலிய அரிஷ்டமான பேச்சுகள் காதில் விழுதல், சாம்பரும் புழுதியும் தேஹத்திற் படிந்து விகாரமுண்டுபண்ணுதல், ஸர்ப்பம்-பூனை-உடும்பு-அரணை-குரங்கு இவை வழியில் குறுக்கிடுதல், ஒவ்வொரு திக்கும் எரிந்துகொண்டிருப்பதையும்-துஷ்டவிலங்குகளையும்-அவ்விதபக்ஷிகளையும்-கறுப்புதானியங்களையும், வெல்லம்-மோர்-உப்பு-மதுவகைகள்-சர்மம்-கடுகு-கொழுப்பு-எண்ணெய்-புல்-சேறு-வறகு இவற்றையும், நபும்ஸகன்-துஷ்டன்-சண்டாளன்-வலையன்-ஜாலக்காரன் இவர்களையும், பார்க்கவழங்காத மலம்-வாந்தி செய்த வஸ்து, துர்க்கந்தமான பதார்த்தம்முதலியவற்றையும், பஞ்சு முதலிய ஸாரமில்லாத வஸ்துவையும், உயர்ந்துநிற்கும் படுக்கை-ஆஸநம்-வாஹநம் இவற்றையும்-கூன்விழுந்தவர்களையும், கவிழ்ந்தபாத்திரங்களையும் காணுதல், இவையெல்லாம் அசுபஸூசகங்களாம். பும்லிங்கமான பெயர்களையுடைய பக்ஷிகள் இடதுபுறமாகவும், ஸ்த்ரீலிங்கமான பெயர்களையுடைய பக்ஷிகள் வலதுபுறமாகவும் ஓடுவது சுபசகுனங்களாம், பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் பிரதக்ஷிணமாகச் செல்வதும், நாய்-நரிகள் அப்பிரதக்ஷிணமாகச் செல்வதும், ஒற்றைப்பட்ட மிருகங்களாகக் காணப்படுவதும் நன்மை பயக்கக்கூடியவையாம். காடை, வலியன், குருவி, கள்ளிக்காக்கை, கீரிப்பிள்ளை, மயில் இவற்றைப்பார்ப்பதும் நலம். ஆந்தை அல்லது கோட்டான், பூனை, ஓணான் இவற்றைக் காண்பது அசுபமாகும். பன்றி, பல்லி, ஸர்ப்பம், முயல், செந்நாய் இவற்றின் பெயரைக் கூறுவதும் நலம். குரங்கு, கரடி, இவற்றைக் காண்பதும், இவற்றின் சப்தத்தைக் கேட்பதும் சுபம்; ஆனால் குரங்கு, கரடி இவற்றை பார்ப்பதையும், அவற்றின் சப்தத்தைக் கேட்பதையும், தவிர்த்து மற்றவைகளைக்காண்பதும் கேட்பதும் அசுபமாம். இந்திரதனுஸ் முன்புறத்தில் தோன்றியிருப்பது அசுபம்; அதுவே வேறு பக்கங்களில் இருந்தால் அது சுபமாகும். அக்னி நிரம்பிய பாத்திரங்களை எதிரில் காண்பதும், பாத்திரங்கள் எதிரில் உடைந்துபோவதும், சூன்னியமான பாத்திரங்களை முன்புறத்தில் பார்ப்பதும் அசுபம். 13—27.

வைத்தியன் ரோகியின் வீட்டில் பிரவேசிக்கையிலும் வெளிவருகையிலும் சுபாசுப சகுனங்கள்.

வைத்தியன் பிணியாளியின் வீட்டில் பிரவேசிக்கும்போது சுபகரமானவை யென்று கருதப்படும் அடியில் விவரிக்கப்போகிற தயிர் அக்ஷதை முதலான எந்த சகுனங்கள் உண்டோ, அவையே வைத்தியன் பிணியாளியின் வீட்டிலிருந்து

வெளியில் திரும்பும்போது எதிரில் தோன்று மானல், அசுபங்களாகும். அசுபஸூசகமான தூதன் முதலானவர் இவ்விதம் நேரிடக் கண்டதும் வைத்தியன் பிணியாளிக்குச் சிகித்ஸை செய்யப்போகாமல் அவனைக் கைவிட வேண்டியதே ; அப்படிக்கல்லாமல் அவை சுப ஸூசகங்களாயிருந்தால், ரோகியினிடம் கருணை பாராட்டி, அதனல் கள்ளம் கபடற்ற நிர்மல மான மனதுடையவனுய், பெருமுயற்சி யெடுத்துக்கொண்டு சிகித்ஸை செய்யவேண்டும். முற் கூறியபடி சுபாசுபசகுன விசேஷங்கள் இதன டியில் விவரிக்கப்படுகின்றன :—தயிர், அக்ஷதை, கரும்பு, நிஷ்பாவம் என்னும் ஒருவித தானியம், சம்பு, தேன், நெய், செம்பஞ்சுக் குழம்பு, மை, பொன்கெண்டி, மணி, தீபம், தாமரைப் பூ, அறுகம்புல், ஈரமான மத்ஸியம் முதலியமாம்ஸங்கள், நெற்பொரி, கனிவர்க்கங் கள், பக்ஷணங்கள், இரத்தினங்கள், யானை, பூர்ணகும்பம், கன்னிகை, தேர், தனதானிய ஸம்ருத்தனுய் தர்மிஷ்டனுய் எவ்வகையிலும் விருத்தியடைந்து வருகிற மனிதன், தேவதைகள், அரசன், வெண்மையான புஷ்பங்கள், வெளுத்த சாமரம், வெளுப்பான வஸ்திரம், வெண்ணிறமான குதிரை, சங்கு, ஸாத்விக குணமுள்ள பிராம்மணர், தலைப்பாகை, தோரணம், மங்களவசநம்சொல்பவன், உன்னதமான பூப்பிரதேசம், நன்கு ஜ்வலிக்கும்அக்னி, மனேஹரமான அன்னபானங்கள், மனிதர் நிரம்பிய வண்டி, கன்றுக்குட்டியுடன் கூடிய பசு, பெண் குதிரை, ஸ்த்ரீ, சகோரபக்ஷி, சாதகபக்ஷி, ஸாரஸபக்ஷி, இன்பமாகப் பேசுபவர், கையில் அணியும் வலயம் முதலிய ஆபரணங்கள், கண்ணுடி, வெண்கடுகு, கோரோசனை இவற் றைக் காண்பது சுபசகுனமாகும்; மிகவும் பரிமளம் வீசும் மணம், மிக்க வெண்மையான நிறம், மதுரரஸம், இவற்றை அநுபவிக்கும்படி நேரிடுவதும், சாந்தகுணமுள்ள மஹா விருக்ஷத்தினுடையவும் பசுக்களுடையவும் சப்தத்தைக் கேட்பது, உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்ட குடை, த்வஜம், சிறிய கொடிகள் இவற்றைக் காண்பதும், துதி செய்வது, பேரி-மிருதங்கம் சங்கு இவற்றின் சப்தங்களையும் புண்ணியாஹ வாசநம் சொல்பவரின் சப்தங்களையும், வேதாத்யயந சப்தத்தையும் கேட்பது, பிரதக்ஷிணமாக ஸுகமாய் வாயு வீசுதல் இவை யாவும் வழியிற் செல்லுகையிலும், ரோகியின் வீட்டிற் பிரவேசிக்கையிலும் ஸம்பவித்தால், அந்த ரோகி ஆரோக்கிய நிலைமையை அடையக் கூடும் என்பதற்கு அறிகுறிகளாம். குணத்திற்பலவகைப்பட்டவாறு தூதர்களென்ன சகுனங்களென்ன இவை ஸம்பந்தமான விஷயங் கள் இங்ஙனம் கூறப்பட்டன ; இனி ஸ்வப்ன ஸம்பந்தமான சுபாசுப விஷயங்கள் விவரிக்கப்படும்.28—39.

வெவ்வேறு வியாதி ஸூசகமான துஸ்வப்னங்கள்.

யாதொரு மனிதன், ஸ்வப்னத்தில், பிரேதங்கள் என்னும் பூதங்களோடு மதுபானம் செய்துகொண்டு, நாயால் வலித்து இழுக்கப்படுகிறனே, அவன் ஜ்வரரூபமான மிருத்யுவினல் சீக்ரம் கொண்டு போகப்படுவான். சிவந்த மாலையையும், சிவந்த தேஹத்தையும், அவ்வித வஸ்திரத்தையும் பெற்று, ஸ்த்ரீயினல் இழுக்கப்படுவதாக ஸ்வப்னம் காண்பவன் இரத்தபித்த ரோகத்தினல் மரணமடைவான். எருமை, நாய், பன்றி, ஒட்டை, கழுதை இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றில் ஏறிக் கொண்டு, எவனெருவன் தென்திசை நோக்கிச் செல்வதாக ஸ்வப்னம் காண்கிறனே, அவன் இராஜயக்ஷ்மாவினல் மரணம் அடைவான். எவனுடைய மார்பில் முள் அடர்ந்த கொடியாவது, பனஞ்செடியாவது உண்டாவதாக ஸ்வப்னம் காணப்படுகிறதோ, அவனுக்கு குன்மரோகம் ஸம்பவித்து மரணமுண்டாகும். எவன் ஜ்வாலையில்லாத நெருப்பில் ஹோமம்

செய்துகொண்டு, நெய்யைப் பூசிக்கொண்டு, வஸ்திரமில்லாமல் இருக்க, மார்பில் தாமரை உண்டாவதாக ஸ்வப்னத்தில் காண்கிறானே, அவன் குஷ்டரோகம் உண்டாய் மரித்து விடுவான். ஸ்வப்னத்தில் சண்டாளர்களோடு அநேகவிதமான ஸ்நேஹங்களைப் பருகுபவன் பிரமேஹத்தினால் இறந்துவிடுவன். இராக்ஷஸர்களோடு நர்த்தனம் செய்துகொண்டு ஜலத்தில் அமிழ்ந்து விடுவதாகக் கனவு காண்பவன் உன்மாதத்தினால் உயிர் துறப்பான். எவன் கழுதை, ஒட்டகம், பூனை, குரங்கு, புலி, பன்றி, பிரேதம், நரி இவற்றில் ஏறிக்கொண்டு போவதாக ஸ்வப்னம் காண்கிறானே, அவன் மிருத்யுவின் வாயில் அகப்பட்டிருப்பதாய் அறிக. அப்பம், முறுக்கு இவற்றைத் தின்றுக் கொண்டிருப்பதாக ஸ்வப்னம் கண்டு, விழித்துக்கொண்டபிறகு அவ்விதமே வாந்தி செய்பவன் பிழைக்கமாட்டான். சூரியக் கிரஹணம், சந்திரக்கிரஹணம் இவற்றை ஸ்வப்னத்தில் காண்பவனுக்கு நேத்திரரோகம் உண்டாகும். சூரிய சந்திரர்கள் ஆகாயத்திலிருந்து விழுவதாக ஸ்வப்னம் கண்டால், நேத்திரம் அவிந்துபோகும். 40—47½.

பலவகையான துஸ்வப்னங்கள்.

சிரஸ்ஸில் மூங்கில், கொடி முதலியவை முளைப்பது, பக்ஷிகள் சிரஸ்ஸில் தாக்குவது, தலை மொட்டையாதல், காகம் - கழு முதலியவற்றால் சுற்றிக்கொள்ளப்படுதல், பிரேதம்-பிசாசம்-ஸ்த்ரீ-திராவிடர்கள், ஆந்த்ரர், கோமாம்ஸ பக்ஷிணிகள் இவற்றின் ஸம்பந்தம், பிரம்பு- கொடிகள்-மூங்கில்-புல் முள் இவற்றின் புதர்களில் சிக்கிக்கொள்ளுதல், பள்ளத்திலும் மயானத்திலும் படுத்துக் கொள்ளுதல், புழுதியிலும் சாம்பரிலும் விழ்தல், ஜலம் சேறு முதலியவற்றில் மூழ்கிவிடுதல், வேகமான வெள்ளத்தினால் அடித்துக்கொண்டு போதல், நர்த்தன மாடுதல், வாத்தியம் வாசித்தல், பாடுதல், சிவந்த மாலையையும் அவ்வித வஸ்திரத்தையும் அணிதல், வயதும் அவயவங்களும் விரைவில் விருத்தியாதல், அப்யங்கஸ்நாநம் செய்தல், விவாஹம் செய்துகொள்ளுதல், மீசையை யெடுத்துவிடுதல், சமைத்த அன்னத்தையும் ஸ்நேஹங்களையும் மதுவையும் உட்கொள்ளுதல், வமன விரேசனங்களைச் செய்தல், பொன் இரும்புகளைப் பெறுதல், ஏதோ துன்பமுண்டாதல், ஏதேனும் பந்தனம் ஏற்படுதல், அபஜயம் பெறுதல், இரண்டு பாதரக்ஷைகள் தொலைந்துவிடுதல், பாதங்களிலுள்ள சர்மம் முற்றிலும் சிதைவுற்று விழுதல், மிகுந்த ஸந்தோஷம், பித்ருக்கள் சினங்கொண்டு விரட்டுதல், தீவர்த்தி-கிரஹங்கள்-நக்ஷத்திரங்கள்-பற்கள்-தேவதைகள் - கண்கள் இவை கீழே வீழ்தல் அல்லது முற்றிலும் நாசமுறுதல், பர்வதம் பிளந்துவிடுதல், சிவந்த புஷ்பங்கள் பூத்த அடவியிலும்-பாவச்செயல்களைச் செய்பவர்களுடைய இருப்பிடத்திலும்-சவப்படுக்கையிலும் - கனத்த அந்தகாரத்திலும்-தாயாரிடத்திலும் பிரவேசித்துவிடுதல், உப்பரிகை யென்ன-மலையென்ன இவை முதலியவற்றிலிருந்து விழுதல், மத்ஸியம் விழுங்கிவிடுதல், காஷாயம் உடுத்திருப்பவர்-ஸௌம்ய குணமில்லாதவர்-வஸ்திரமில்லாமல் இருப்பவர்-வன்மையுள்ள கழிகளை யேந்தியிருப்பவர்-சிவந்த கண்களுடையவர் - கறுத்த தேஹமுள்ளவர் இவர்களைக் காண்பது என்னும் இவற்றை ஸ்வப்னத்தில் காண்பது ஒருபொழுதும் சுபமாகமாட்டாது. கறுத்த வர்ணமும், பாவ ஸ்வரூபமான முகமும், அவ்வித ஆசாரமும், நீண்ட மயிர்களும், நீண்ட நகங்களும், தொங்குகிற ஸ்தனங்களும், நிறமற்ற புஷ்பமும், அத்தகைய வஸ்திரமும் உடையவளான ஸ்த்ரீயை ஸ்வப்னத்திற் கண்டால், அந்த இரவு மரணகாலத்து இராத்ரி யெனக் கருதக் கூடியதாம். 48-58.

துஸ்வப்ன நிதானமும் அதனாலான அபாயமும்.

மனஸ் ஸம்பந்தமான விஷயங்களோடு வதற்கு ஆதாரமான நாடிகள், பிரபலமான தோஷங்களால் நிரம்பிவிடுவதால், பயங்கரமான துஸ்வப்னங்கள் உண்டாகின்றன; இவற்றால் ரோகியானவன் மரணமடைய நேரிடுகிறது; ஆரோக்கிய நிலைமையில் இருப்பவர்கள் இவ்வித ஸ்வப்னங்களால் பிழைத்திருப்பதே ஸந்தேஹிக்கக்கூடியதாகும். அவ்வித நிலைமையை அடைந்துள்ளவர்களில் எவரேனும் ஒருவரே பிராணாபாயத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வார். 59, 59½.

ஏழுவித ஸ்வப்னங்களும் அவற்றின் பலாபல பேதங்களும்.

ஸ்வப்னமானது ஏழுவகைப்படும்; அவை யாவன :—திருஷ்ட ஸ்வப்னம்[1], ச்ருத ஸ்வப்னம்[2], அநுபூத ஸ்வப்னம்[3], பிரார்த்தித ஸ்வப்னம்[4], கல்பித ஸ்வப்னம்[5], பாவிக ஸ்வப்னம்[6], தோஷஜ ஸ்வப்னம்[7] என்பனவாம். இவற்றுள் முதலிற்

1. திருஷ்ட ஸ்வப்னம்—ஸாதாரணமான விழித்திருக்கும் நிலைமையில் கண்களால் காணப்படும் விஷயமே ஸ்வப்னத்தில் தோன்றுதல்.

2. ச்ருத ஸ்வப்னம்—காதுகளால்மட்டும் கேட்கப்பட்ட விஷயம் ஸ்வப்னத்தில் தோன்றுதல்.

3. அநுபூத ஸ்வப்னம்—விழித்திருக்கையில் அந்தந்த புலன்களால் நன்கு உணரப்பட்டு, அநுபவிக்கவும் பட்டு, அதே பிரகாரம் நித்திரையில் அநுபவிக்கப்படும் தோற்றம்.

4. பிரார்த்தித ஸ்வப்னம் — விழித்திருக்கையில் கண்களால் பார்க்கப்பட்டோ, காதுகளால் கேட்கப்பட்டோ, அல்லது வேறு விதமாகக் கவனிக்கப்பட்டோ, அதை அடைய வேண்டுமென்ற கோரிக்கையுண்டாய், அவ்விதமே அதை அடைவதாகத் தோற்றும் ஸ்வப்னம்.

5. கல்பித ஸ்வப்னம்—பிரத்தியக்ஷ அநுமானாதிகளால் காணப்படாததும், புலன்களால் உணரப்படாததுமான அபூர்வவிஷயம் ஒன்றை மனதில் கல்பித்துக்கொண்டு, அவ்விதம் ஸ்வப்னத்தில் காணுதல்.

6. பாவிக ஸ்வப்னம்-காணப்பட்டும் கேட்கப்பட்டுமுள்ள விஷயங்களுக்கு விபரீதமாகத் தோற்றும் ஸ்வப்னம்.

7. தோஷஜம்—கோளாறடைந்த வாதாதி தோஷங்களால் ஸம்பவிக்கும் ஸ்வப்னம்.

குறிப்பிட்ட ஐந்துவித ஸ்வப்னங்களும் அவற்றிற்கு ஏற்றவாறு பலன் அளிப்பதில்லை; அவ்விதமே அவனவனுடைய பிரக்ருதிதோஷ ஸம்பந்தமான ஸ்வப்னங்களுக்கும், பகலில் காணப்படுகிற ஸ்வப்னத்துக்கும், மறந்துபோன ஸ்வப்னத்திற்கும், வெகு நீண்ட அல்லது மிகவும் குறுகிய ஸ்வப்னத்திற்கும் எவ்வித பலனும் உண்டாகாது. இரவின் முற்பகுதியில் காணப்படும் கனவுக்கு பலன் வெகு காலத்திற்குப் பிறகும் சொற்பமாகவும் உண்டாகும். விடியற்காலத்தில் காணப்பட்ட கனவுக்கு அதே தினத்தில் பலன் உண்டாகும்; அப்பலன் மஹத்தாவும் இருக்கும். ஸ்வப்னம் கண்டபிறகு கண் விழித்தவனுக்கு மறுபடி நித்திரையுண்டாகாமல் இருந்தால், அந்த ஸ்வப்னத்திற்கும், காணப்பட்ட ஸ்வப்ன விஷயங்களுக்கு எதிரிடையாகப் பிறர் திடீரென்று கூறும் வார்த்தைகளால் மறுக்கப்படாத ஸ்வப்னத்திற்கும் அவ்விதமே அதே தினத்தில் மஹத்தான பலன்கள் ஸம்பவிக்கக் கூடும். 60—63½.

துஸ்வப்னங்களுக்குப் பரிஹாரம்.

அசுபஸ்வப்னம் கண்டால் தாநம், ஹோமம், ஜபம் முதலியவற்றால் அதற்கு இயற்கையில் உண்டாகக்கூடிய பலன் குறைந்துவிடுகின்றது. எவன் அசுபஸ்வப்னத்தைக் கண்டாலும், அடுத்தாற்போல், இரம்யமான ஸ்வரூபமுள்ள சுபஸ்வப்னத்தைக் காண்கிறானோ, அவனுக்கு சுபமான பலனே உண்டாகும்.[1] 64, 65.

1. அசுப ஸ்வப்னத்திற்கு அடுத்தாற்போல சுபஸ்வப்னம் கண்டால், அசுபஸ்வப்ன பலன்கள் உண்டாகாமல் சுபம் உண்டாவதுபோலவே, சுபஸ்வப்னத்திற்கு அடுத்தாற்போல அசுபஸ்வப்னம் காணப்பட்டால், சுபமான பலன்கள் உண்டாகாமல் அசுபபலன்களே ஸம்பவிக்கும் என்றும் அறிக.

சுபஸ்வப்னங்கள்.

தேவர்கள், பிராம்மணர்கள், ஜீவித்திருக்கும் பசு-எருதுகள், நண்பர்கள், அரசர்கள், ஸாதுக்கள், கீர்த்திமான்கள், ஜ்வலிக்கும் அக்னி, நிர்மலமான நீரோடைகள், கன்னிகை, வெண்ணிறமுள்ளவர்களாய் வெளுத்த வஸ்திரம் தரித்துக் காண்பதற்கு நல்ல பொலிவுள்ளவர்களான சிறு பிள்ளைகள், தனக்கு நாற்புறங்களிலும் இரத்தம் சிந்தியிருக்க மிகப் பிரகாசமான தேஹமுடைய நரமாம்ஸபக்ஷிணி இவர்களை எவன் பார்க்கிறானோ, குடை, கண்ணாடி, விஷம், மாம்ஸம், வெளுத்த புஷ்பங்கள், வஸ்திரம், அபரிசுத்தமான வஸ்துக்களால் பூசப்பட்ட பழம், பர்வதம், உப்பரிகை, கனியுடன் கூடிய விருக்ஷம், சிங்கம், மனிதர், யானை இவற்றை எவன் அடைகிறானோ, விருஷபம், குதிரை முதலிய வாஹனங்களில் எவன் ஏறுகிறானோ, ஆறு, நீரோடை, கடல் இவற்றை எவன் நீந்தித் தாண்டுகிறானோ, கீழ்த்திசையையாவது வடதிசையையாவது நோக்கி எவன் செல்லுகிறானோ, சேரத்தகாத இடத்தில் சேருகிறானோ, மரிப்பதாகக் கருதுகிறானோ, எவன் நெருக்கமான கூட்டம் முதலியவற்றிலிருந்து வெளிப்படுகிறானோ, தேவர்களாலும் பித்ருக்களாலும் எவன் கொண்டாடப்படுகிறானோ, அழுதல், விழுந்து எழுந்திருத்தல், பகைவரை அழித்தல் இவற்றையும் ஸ்வப்னத்தில் எவன் காண்கிறானோ அம்மனிதன் தீர்க்காயுளையும், ஆரோக்கிய நிலைமையையும், அதிக செல்வத்தையும் அடைவான். 66—71.

ஆரோக்கியமடைவதற்கான நற்குறிகள்.

பிணியாளியானவன், மங்களகரமான ஆசாரங்களை நன்றாகச் செய்து வரும் பரிவாரங்களைப் பெற்று வியாதி பரிஹரிக்கப்படும் என்று நம்பிக்கையுள்ளவனாய், ஹிதகாரியங்களைச் செய்வதில் அநுகூலமாயிருந்து, வேண்டியவளவு பொருளுள்ளவனாய், தேஹவன்மையும் வியாதி நிவாரணமாகக்கூடிய அநுகூல இலக்ஷணமுமுள்ளவனாய், வைத்தியரிடமும் பிராம்மணரிடமும் பக்தியுள்ளவனாய், சிகித்ஸை செய்துகொள்வதில் மனம் சலிக்காதவனாயிருந்து வருவானானால், அக்குறிகள் ஆரோக்கியமடைவதற்கு ஏற்றவைகளாகும். 72, 73.

சாரீர ஸ்த்தாநத்தின் முடிவுரை.

இந்த ஸ்த்தாநத்தில் சரீரத்தினுடைய உற்பத்திக் கிரமம் என்ன, அதன் மரணபர்யந்தமான இயற்கை அல்லது சில கோளாறடைந்த நிலைமையென்ன இவை நன்றாக இங்ஙனம் கூறப்பட்டன; இவ்வாறு சரீரஸம்பந்தமான தத்துவார்த்தங்களை விவரித்திருப்பதால், இது "சாரீர ஸ்த்தாநம்" என்று வழங்கப்படும். 74.

சாரீரஸ்த்தாநம் முற்றிற்று.

355

நிதான ஸ்த்தானம்.

முதல் அத்தியாயம்.

இங்கு ஆரம்பத்தில் ஸர்வரோக நிதானம்[1] என்கிற அத்தியாயத்தை ஆத்திரேயர் முதலிய மஹர்ஷிகள் மொழிந்துள்ளபடியே விவரித்துக் கூறுவோம் :—

வியாதியின் பொதுப் பெயர்கள்.

ரோகம், பாபம், ஜ்வரம், வியாதி, விகாரம், துக்கம், ஆமயம், யக்ஷ்மா, ஆதங்கம், கதம், ஆபாதம் என்னும் இப்பெயர்கள் யாவும் பிணியைக்குறிப்பிடுவதற்கான ஓர் இனத்தைச் சேர்ந்த சப்தங்களாம்.[2] 1.

பஞ்சலக்ஷணங்கள்.

நிதானம், பூர்வரூபம், ரூபம், உபசயம், ஸம்ப்ராப்தி என்கிற இவை ரோகங்களைப் பகுத்தறிவதற்கான ஐந்து லக்ஷணங்கள்[3] எனப்படும். 2.

நிதானம்.

நிமித்தம், ஹேது, ஆயதநம், பிரத்யயம், உத்தாநம், காரணம் என்கிற இச்சப்தங்கள் நிதானம் என்பதைக் குறிப்பிடுவதற்கான ஓரினப் பெயர்களாகும்.[4] $2\frac{3}{4}$.

---

1. எல்லா ரோகங்களுக்கும் பொதுவான பஞ்ச லக்ஷணங்கள் முதலிய நிதான விஷயங்களை விவரிப்பதால் இவ்வத்தியாயத்திற்கு 'ஸர்வரோக நிதானம்' என்கிற பெயர் வந்தது.

2. ரோகம்—துன்பத்தைவிளைவிப்பதால் 'ரோகம்' என்று பிணிக்குப் பெயர். பாபம்—எல்லா வியாதிகளுமே பாவத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு ஸம்பவிப்பதால் வியாதிக்கும் 'பாபம்' என்று பெயர் வந்தது. ஜ்வரம்—எந்த வியாதியிலும் தேஹமாவது மனதாவது இரண்டுமாவது தாபப்படுவது இயல்பாகையாலும், பெரும்பான்மையான வியாதிகளில் ஜ்வரமும் ஒரு குறியாக உண்டாவதாலும் ரோகம் என்பதற்கு ஜ்வரமும்பொதுப் பெயராக ஆயிற்று. வியாதி—சரீரத்திலும் மனத்திலும் பலவிதமான துன்பம் விளைவிப்பதால் 'வியாதி' என்கிற பெயர் வந்தது. விகாரம்-தேஹம் மனது, புத்தி, புலன்கள் இவற்றிற்கு இயற்கைக்கு விரோதமான நிலைமைகளை உண்டுபண்ணுவதால 'விகாரம்'—எனப்படுகிறது. துக்கம்—சரீரதுக்கும் மனதுக்கும் துன்பம் விளைவிப்பதால் வியாதியானது 'துக்கம்' எனப்படுகிறது. ஆமயம்—வியாதிகள் பெரும்பாலும் ஆமதோஷத்தினால் உண்டாவதால் 'ஆமயம' என்று கூறப்படுகிறது. யக்ஷ்மா—அநேக வியாதிகளின் தொகுதியைக் குறிப்பிடுவதால், 'யக்ஷ்மா' என்பது வியாதிக்குப் பொதுப் பெயராகவும் கருதப்படுகிறது. ஆதங்கம்—வெகு கஷ்டப்பட்டு ஜீவிக்க வேண்டியிருப்பதால் 'ஆதங்கம்' என்று கூறப்படுகிறது. கதம்—அநேக காரணங்களால் விகாரங்களை யுண்டுபண்ணுவதால் கதம் எனப்படும். ஆபாதம்—பலவகையிலும் துன்பம் அல்லது கெடுதி விளைவிப்பதால் வியாதிக்கு இப்பெயர் வந்தது.

3. பஞ்சலக்ஷணங்களுக்கு பஞ்சநிதானம் அல்லது நிதான பஞ்சகம் என்றும் பெயர் உண்டு.

4. நிதானம் என்றால் வியாதிக்குக் காரணம் எனப் பொருள். ஆனால் பஞ்சலக்ஷணங்களுக்கும் பொதுவாக நிதானம என்று பெயா உண்டு. ஆகவேதான் இந்த ஸ்த்தானத்திற்கு 'நிதானஸ்த்தானம்' என்றும் பெயர் வந்தது. வியாதிக்குக் காரணம் என்பதைக் குறிப்பிடும் இந்த நிதானம் 'ஸந்நிக்ருஷ்டம்' என்றும், 'விப்ரக்ருஷ்டம்' என்றும் இரண்டுவிதமாகப் பிரிக்கப்படும். (ஸந்நிக்ருஷ்டம் என்றால் ஸமீபித்தது, விப்ரக்ருஷ்டம என்றால் தூரத்திலிருப்பது என்று பொருள.) தேஹத்திலேயே வியாபித்துள்ள வாதாதி தோஷங்கள் தடீரென்று கோளாறடைந்து வியாதியை உண்டுபண்ணுவதற்குக் காரணமாகத் தோன்றினால் அதுவும அதுபோன்றவையும் ஸந்நிக்ருஷ்ட நிதானமாகும். தகாத உணவு முதலியவை முதலில் தேஹத்தில் பிரவேசித்து, அப்பால் பரிபாககாலத்தில் வாதாதி தோஷங்களுக்குக் கோளாறை உண்டுபண்ணி, அவற்றின் மூலமாய் வியாதியுண்டானால், அவ்வியாதியின் ஹேது விப்ரக்ருஷ்ட நிதானம் என்று கூறப்படும். மேலும சீக்கிரம் ஜீரணமாகக் கூடாத உணவுகளை உபயோகிக்க அதனால் ஆமதோஷம் உண்டாகலாம்; ஆமதோஷத்தினால் ஜ்வராதி வியாதிகள் உண்டாகும; இவற்றுள் அஜீரணமுண்டாக்கக்கூடிய பதார்த்தங்களைப் புஜிப்பது ஆமதோஷத்திற்கு ஸந்நிக்ருஷ்ட நிதானமாகவும, ஜ்வராதி வியாதிகளுக்கு விப்ரக்ருஷ்ட நிதானமாகவும ஆகின்றது.

பூர்வரூபம்.

வியாதி ஸம்பவிப்பதற்கு ஆதாரமாயுள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட தோஷத்தின் குறிகளைப் பெறாத வேறு எந்த இலக்ஷணத்தினால் இனி உண்டாகப்போகிற வியாதியானது அறிவிக்கப்படுமோ, அந்த இலக்ஷணமே பூர்வரூபம் என்று வழங்கப்படுகிறது. அதாவது—பூர்வரூபாவஸ்த்தையில் வியாதிகள் சொற்பமான நிலைமையில் இருப்பதால், வியாதியின் இயற்கையான இலக்ஷணம் விளங்கக் காணமுடியாததாயிருக்கும்; இப்பூர்வரூபக் குறியும் அந்தந்த வியாதிகளின் இயற்கை இலக்ஷணங்களின் தன்மைக்குத் தகுந்தவாறு ஸம்பவிக்கும்.[1] 3, 4.

ரூபம்.

முற்கூறிய 'பூர்வரூபம்' என்கிற உண்டாகப்போகிற வியாதி ஸூசகமான குறியானது விளங்கத் தோன்றிவிட்டால், அதுவே ரூபம் என்று சொல்லப்படும்.[2] இந்த 'ரூபம்' என்பதற்கு ஸம்ஸ்த்தாநம், வியஞ்ஜநம், லிங்கம், இலக்ஷணம், சின்ஹம், ஆக்ருதி என்பவை பர்யாய நாமங்களாகும். 5.

---

1. பூர்வரூபம் என்பதை பிராக்ரூபம் என்றும் கூறுவர்; அதாவது உண்டாகப்போகிற வியாதியின் தன்மையைக் குறிப்பிடும் ஸூக்ஷ்மக்குறியாம். ஒருவனுக்கு ஜ்வரம உண்டாகப்போகிறதென்றால், அதற்கு முன்பாக தேஹம் பாரமாயிருப்பது, திமிர்ப்பு, இடுப்பு வலி, தலைவலி, குளிர் முதலியவை உண்டாகுமல்லவா? இக்குறிகளே உண்டாகப்போகிற ஜ்வரத்திற்குப் பூர்வரூபங்களாகும். அதிஸாரம் உண்டாகப் போகிறதென்றால் வயிறறில் வேதனை, வயிற்றுப் பொருமல் முதலியவை பூர்வரூபங்களாக் உண்டாகும். இப்படியே அந்தந்த வியாதக்குத் தகுந்தவாற வெவ்வேற வகையான பூாவரூபங்கள உண்டாகும். பூர்வரூபம சாரீரம் என்றும, மானஸிகம் எனறும இருவகைபபடும்; ஜ்வரத்தில திமிர்ப்பு அரோசகம், தேஹபாரம், தலைவலி முதலியசரீரத்தைபபறறி யுண்டாகுபவை 'சாரீர பூர்வரூபங்கள் எனறும், அதே வியாதியில் மனக்கவலை, நலல வார்ததை முதலியவற்றில் பிரியமின்மை முதலான மனதைப்பற்றி யுண்டாகுபவை 'மானஸிக பூர்வரூபங்கள்' எனறும் கூறபபடும.

2. ரூபம்—ஒவ்வொரு வியாதிக்கும் இயற்கையில் ஏற்படும குறி.

உபசயமும் அநுபசயமும்.

வியாதியின் காரணத்திற்காவது, வியாதிக்காவது நேர் எதிரிடையாயிருப்பவையான, அல்லது அவற்றிற்கு எதிரிடையாகக் காரியங்களையாவது செய்யக்கூடியவையான ஔஷதமென்ன, உணவென்ன, வேலையென்ன இவற்றின் பிரயோகத்தினால் வியாதிநிவாரணரூபமான சுகத்தை உண்டுபண்ணும் யாதொரு உபயோகம் உண்டோ, அதுதான் உபசயம் என்று அறிக; இவ்வுபசயமே வியாதிக்கு 'ஸாத்மியம்' என்று கருதப்படுகிறது[1]. அப்படிக்கின்றி ஔஷதாதிகளின் உபயோகம் வியாதியை நிவ்ருத்திக்காமற்போனால், அச்செயல் அநுபசயம் என்றும், வியாதிக்கு அஸாத்மியம் என்னும் கூறப்படுகிறது. 6, 7.

---

1. உபசயம் என்றால் வியாதிநிவ்ருத்தியாதல். இதையே சிறிது விளங்கக் கூறுவோம்:—நிதானம் எனப்படும் ரோககாரணத்திற்காவது, ரோகத்திற்காவது எதிரிடையான ஔஷதத்தையும் உணவையும், வேலையையும் உபயோகிப்பதால் வியாதிக்கு உபசயம் (உபசாந்தி) உண்டாகும்; என்றால்—ஹேதுவிபரீதமான அல்லது வியாதி விபரீதமான ஔஷதான்ன விஹாரங்களால் உண்டாகும் உபசயமாகும். நிதானத்திற்காவது வியாதிக்காவது எதிரிடையல்லாத குணமுள்ளவைகளாகத் தோற்றுபவையும், இறுதியில் பலனில் அவற்றிற்கு எதிரிடையான காரியங்களைச் செய்யும் ஔஷத அன்னவிஹாரங்கள் ஹேது விபரீதார்த்தகாரிகள் என்றும், வியாதிவிபரீதார்த்தகாரிகள் என்றும் கூறப்படும். இவற்றுள் (1) ஹேதுவிபரீதமான ஔஷதம்—குருஸ்நிக்த்த சீதங்கள் என்னும் காரணங்களால் உண்டான வியாதியில், இலகு ரூக்ஷ உஷ்ணங்கள் என்கிற குணங்களையுடைய பதார்த்தங்களை முறையே பிரயோகித்தல். (2) ஹேது விபரீதமான அன்னம்—ஸந்தர்ப்பணத்தினால் உண்டான வியாதியில் அபதர்ப்பணமான (இலங்கனம் முதலிய) சிகித்ஸையைச் செய்தல். (3) ஹேதுவிபரீதமானவிஹாரம்—மிதமிஞ்சிஉழைத்ததால் ஏற்பட்ட வியாதியில் உடம்பு அசையாமல் அமைதியாயிருத்தல். (4) கபத்தினால் உண்டான ஜ்வரத்தில் கிருதபானம் செய்வித்தல் வியாதி விபரீதமான ஔஷதமாகும். (5) அதே கபஜ்வரத்தில் பேயா என்னும கஞ்சிவகைகளை உபயோகித்தல் வியாதிவிபரீதமான அன்னமாம். (6) அதே ஜ்வரத்தில் அமைதியாகப் படுத்திருப்பது வியாதி விபரீதமான விஹாரமாம். (7) ஹேது விபரீதார்த்த காரியான ஔஷதம்—பித்தப்பிரதானமான வீக்கத்தில் பித்தகரமான உஷ்ணமாயுள்ள பிசுமுதலிய ஒற்றடங்களை உபயோகித்தல். (8) ஹேது விபரீதார்த்த காரியான

ஸம்ப்ராப்தி. தோஷம் முதலில் கோளாறடைந்த வகைகளையும், அப்பால் அத்தோஷம் தேஹத்தில் வியாபிக்கும் விதங்களையும், அதனால் வியாதியுண்டாகும் கிரமத்தையும் அறிவிக்கக்கூடிய முறையானது ஸம்ப்ராப்தி எனப்படும்; இதற்கே ஜாதியென்றும், ஆகதியென்றும் பெயராம்.[1] இது ஸங்க்யா ஸம்ப்ராப்தி யென்றும், விகல்பஸம்ப்ராப்தி யென்றும், பிரதான ஸம்ப்ராப்தி யென்றும், பல ஸம்ப்ராப்தி யென்றும், கால ஸம்ப்ராப்தி யென்றும் அநேக வகைப்படும். இதன் பிறகு இந்த ஸ்த்தானத்திலேயே - ஜ்வரம் எட்டுவிதம் என்று ஆரம்பித்து ஒவ்வொரு வியாதியின் உட்பிரிவுகளைப் பகுத்து, அவற்றின் எண்ணிக்கைகளைக் குறிக்கப்போகிற விஷயம் ஸங்க்யா ஸம்ப்ராப்தி எனப்படும்.[2] பல தோஷங்கள் சேர்ந்து வியாதியை யுண்டாக்கையில், பிரகோபமடைந்த அத்தோஷங்களுக்குள்ள தாரதம்யங்களை அல்லது தோஷங்கள் பிரகோபிப்பதற்குக் காரணமான ரூக்ஷாதி குணங்களைப் பகுத்தறிந்து, அவற்றின் அம்சங்களாகவோ அல்லது அவ்வம்சங்களின் சில பகுதிகளாகவோ கல்பனைசெய்து நிர்ணயிக்கப்படும் விகற்பம் விகல்ப ஸம்ப்ராப்தி யெனப்படும்.[1] சுதந்த்ர வியாதியென்றும், பரதந்த்ர வியாதியென்றும் பகுத்து, வியாதிக்குப் பிராதான்யத்தைக் கூறுவது பிரதான ஸம்ப்ராப்தி யென்று வழங்கப்படும்.[2] ஒரு வியாதிக்குக் காரணம் முதலிய பஞ்சலக்ஷணங்கள் முற்றிலும் ஸம்பவித்திருப்பதையும், அல்லது அவற்றில் சில இலக்ஷணங்கள் மாத்திரம் ஏற்பட்டிருப்பதையும் கொண்டு ரோகம் பலமானது அல்லது துர்ப்பலமானது என்று பேதம் கூறுதல் பல ஸம்ப்ராப்தியா

அன்னம்—அதே பித்தவீக்கத்தில் உஷ்ணவீர்யமான விதாஹிகுணமுள்ள உணவுகளை உபயோகித்தல். (9) சர்த்தியில் விரல் குச்சி முதலியவற்றைத் தொண்டையில் செலுத்தி சர்த்தியையே உண்டுபண்ணுதல் ஹேதுவிபரீதமான செயல் அல்லது விஹாரமாகும். (10) சர்த்தியென்னும் வாந்தியில் அதையே உண்டாக்கக்கூடிய உப்பு முதலியதை உபயோகித்தல் வியாதி விபரீதார்த்தகாரி ஔஷதமாம். (11) அதிஸாரத்தில் விரேசனமுண்டுபண்ணும் பாலையே உட்கொள்ளுதல். வியாதிவிபரீதார்த்த காரியான அன்னம். (12) உட்புகுந்து துன்பமளிக்கும் சல்யத்தை வெளிப்படுத்தவண்டியில் ஏற்றி மேடுபள்ளங்களில் இழுப்பது வியாதிவிபரீதார்த்தகாரியாம்.

1. ஜ்வரத்தில் வாதாதி தோஷங்கள் அதற்குக் காரணமான பிரதிகூல பதார்த்தங்களால் அல்லது செயல்களால் கோளாறடைய, (ஆமதோஷாதிகளால் வாதாதிகள் விகாரமடைய) அதனால் தேஹத்தில் ஸ்ரோதோமுகங்கள் என்னும் வியர்வைக்குழாய் முதலிய த்வாரங்களில் ஆமதோஷம் அபிவ்ருத்தியாய், அதனால் தாதுக்களில் இயற்கையில் ஸம்பவிக்கும் பாசகவேலை திமிதப்பட்டு, உட்புற உஷ்ணவேகம் வெளியில் பரவவே ஜ்வரம் ஸம்பவிக்கிறது என்பது இவ்வியாதியில் ஸம்ப்ராப்தியாகும்.

2. ஸங்க்யா ஸம்ப்ராப்தி—ஜ்வரம் எட்டுவிதம் என்றும், காஸம் ஐந்துவிதம் என்றும், குன்மம் எட்டுவிதம் என்றும் இவ்வாறு ஒவ்வொரு வியாதிக்கும் எண்ணிக்கையில் கூறப்படும் பேதம் ஸங்க்யா ஸம்ப்ராப்தியாம்.

1. விகல்ப ஸம்ப்ராப்தி—வாதாதி தோஷங்கள் தனித்தனியாகவோ, இரண்டிரண்டாகவோ, மூன்றும் ஒருமிக்கச் சேர்ந்தோ வியாதியை யுண்டுபண்ணுகையில் ஒவ்வொரு தோஷத்திற்குமுள்ள ஏற்றக்குறைவான அளவுகளைக் குறிப்பிடும் விஷயமாம். அல்லது வாதாதிதோஷங்கள் அததற்குள்ள காரணகுணங்களில் (ரூக்ஷ-இலகு-சீதாதிகளில்) எந்தெந்த அம்சத்தினால் கோளாறடைந்தனவென்று குறிக்கப்படும் விஷயமாம்.

2. பிரதான ஸம்ப்ராப்தி—வியாதி சுதந்திரமானதென்றும், பரதந்திரமானதென்றும் இருவகைப்படும்; சுதந்திரமான காரணங்களால் உண்டாகும் வியாதிகள் சுதந்திரங்கள்; ஒவ்வொருவியாதியையே காரணமாகக் கொண்டு உண்டாகும் மற்றொரு வியாதி பரதந்திரமாகும். சுதந்திரமான காரணத்தினால் அஜீர்ணம் உண்டாகும். அஜீர்ணத்தினால் அதிஸாரம் உண்டாகலாம்; இவற்றுள் அஜீர்ணம் ஒரு ஸமயத்தில் சுதந்திர வியாதியாகவும், அதிஸாரம் பரதந்திரவியாதியாகவும் கருதப்படுகின்றன. இவ்வாறு வியாதிகளுக்கு சுதந்திர பரதந்திர (பிரதான அப்பிரதான) பேதங்களைக் குறிப்பிட்டு விவரிக்கப்படும் விஷயமே ஸம்ப்ராப்தியாம்; ஆகவே இதுபிரதான ஸம்ப்ராப்தி யென்பது போலவே அப்பிரதான ஸம்ப்ராப்தி யென்றும் இதில் மற்றொன்று உண்டு.

கும்.[1] வியாதியானது இரவிலாவது, பகலிலாவது, ஒவ்வொரு ருதுவிலாவது, ஆஹாரம் உட்கொண்டபொழுதாவது—இவ்வாறு ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் அந்தந்த தோஷத்தின் தன்மைகளை அநுஸரித்து ஸம்பவிக்கும் வகையைக்கொண்டு, வியாதியின் காலநிர்ணய முறையானது கால ஸம்ப்ராப்தி யென்று வழங்கப்படும்.[2] 8—11.

இங்ஙனம் மேற்கூறியவாறு நிதானஸம்பந்தமான[3] விஷயம் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. இனி இவ்விஷயமே விவரித்துக் கூறப்படும்.[4] எல்லா வியாதிகளுக்குமே, பிரகோபமடைந்த தோஷங்கள் காரணமாகும். அத்தோஷங்கள் பிரகோபமடைவதற்குக் காரணம் ஹிதமல்லாத ஆஹாரங்களை உபயோகிப்பதும், அஹிதமான காரியங்களைச் செய்வதுமேயாம். காலம், விஷயம், காரியம் என்கிற இம்மூன்றுக்கும் ஹீன-மித்தியா - அதிமாத்திரைகள் என்கிற மூன்

வியாதிக்குப் பொதுக்காரணங்கள்.

கூறப்பட்டுள்ள மூன்றுவித சேர்க்கைகளும் அஹிதமானவையாம். 1 12, 13.

கைப்பு - கார்ப்பு, - துவர்ப்பு, - இச்சுவைகளுள்ள வஸ்துக்களாலும், ரூக்ஷமான உணவினாலும், ஆஹாரத்தை அற்பமாகவும் அகாலத்திலும் புஜிப்பதாலும், மலம் முதலியவற்றை பலாத்காரமாக வெளிப்படுத்த முயலுவதால் அல்லது அவற்றை அடக்குவதாலும், இரவிற் கண் விழிப்பதாலும், மிகவும் உரத்துப் பேசுவதாலும், அதிக வேலைகளைச் செய்வதாலும், பயத்தினாலும், மனத்துயரத்தினாலும், சிந்தையினாலும், வியாயாமம் என்னும் தேஹவுழைப்பாலும், புணர்ச்சியினாலும், கிரீஷ்மருதுவாலும், பகற்பொழுது—இரவு இவற்றின் முடிவுநேரங்களிலும், உணவு ஜீர்ணமான ஸமயத்திலும் வாததோஷம் பிரகோபமடையும். 14, 15.

வாதம் பிரகோபமடைவதற்கான காரணங்கள்.

கடுரஸம், அம்லரஸம், இலவணரஸம். இவற்றாலும், தீக்ஷ்ணகுணத்தினாலும், உஷ்ணவீர்யத்தினாலும், கோபத்தினாலும், அழற்சியுண்டுபண்ணும் வஸ்துக்களாலும், சரத்ருதுவிலும், நடுப்பகலிலும், நடுநிசியிலும், உணவுஜீர்ணமாகும் ஸமயத்திலும் பித்தம் பிரகோபம் அடையும். 16.

பித்தம் பிரகோபமடைவதற்கான காரணங்கள்.

மதுரரஸம், அம்லரஸம், இலவணரஸம் இவற்றாலும், ஸ்நிக்த்தமாகவும் குருவாகவும் அபிஷ்யந்தியாகவும் சீதளமாகவும் உள்ள வஸ்துக்களாலும், உட்கார்ந்திருப்பது-நித்திரையுறுதல்- சுகவாழ்க்கை-அஜீர்ணம்-பகலில் தூங்குவது-அதிக பிருஹ்மண சிகித்ஸை

கபம் பிரகோபமடைவதற்கான காரணங்கள்.

1. பல ஸம்ப்ராப்தி—ஒவ்வொரு வியாதிக்கும் என்னென்ன காரணங்கள் உண்டோ, அவ்விதமே பூர்வரூப-ரூபாதிகள் எவ்வளவு உண்டோ அவையெல்லாம் அந்தந்த வியாதியில் பூர்ணமாகக் கண்டிருந்தால் அது பலமான வியாதியாயிருக்குமாகையால், அதுபல ஸம்ப்ராப்தி யென்றும், அவற்றில் ஏதாவது சில பாகங்கள் மாத்திரம் காணப்படுமானால் அந்த ஸம்ப்ராப்தி துர்ப்பலமானதென்றும் கருதப்படும்.

2. எந்த தோஷம் பிரகோபமடைய எது அநுகூலமான காலமோ அக்காலத்தில் அத்தோஷம் வியாதியை உண்டுபண்ணலாம் அல்லது விருத்திபண்ணலாம். எப்படியென்றால்—கபஜ்வரம் இரவின் ஆரம்பத்திலும், விடியற்காலத்திலும், புஜித்தஸமயத்திலும், வஸந்தருதுவிலும் விருத்தியாகும் அல்லது உண்டாகும்.

3. நிதானம் என்பதால் பஞ்சலக்ஷணங்கள் என்னும் காரண-பூர்வ ரூபாதிகள் ஐந்தும் குறிக்கப்படுகின்றன.

4. இனி ஜ்வர நிதானம் முதலிய பிரகரணங்களில் விவரிக்கப்படும் விஷயம் எனக் கருத்து.

2. இது விஷயமாக 5-வது பக்கத்தில் "ரோகாரோக்கிய காரணங்கள்" என்னும் தலையங்கத்தையும், 103, 104-ம் பக்கங்களில் விவரித்துள்ள விஷயங்களையும் கவனித்துப் பார்க்க.

யைச் செய்துகொள்வது என்னும் இக்காரியங்களாலும், சர்த்தநம் என்னும் வமந சிகித்ஸை நன்கு நிறைவேறாமையினாலும், உணவு உட்கொண்ட ஸமயத்திலும், வஸந்த ருதுவிலும், காலையிலும், மாலையிலும் கபம் பிரகோபமடையும். 17, 17¾.

தோஷங்களின் த்வந்த்வ-ஸந்நிபாதப் பிரகோபங்களுக்குக் காரணங்கள்.

தோஷங்கள் த்வந்த்வங்களாகப் பிரகோபமடைவதற்கு, வாத-பித்தகபங்களுள் இரண்டிரண்டு தோஷங்களுக்குக் கூறப்பட்டுள்ள அஹிதங்கள் காரணமாகும். அங்ஙனமே எல்லாத்தோஷங்களுக்கும் கூறப்பட்டுள்ள காரணங்கள் ஒருமிக்கக் கலந்து ஸம்பவித்தால் ஸந்நிபாதம் உண்டாகும்; அதாவது பின்வருவருமாறு: நானாவிதமான பதார்த்தங்கள்-அல்லது நல்லவை பொல்லாதவை யென்னும் பதார்த்தங்கள்-கலந்ததும், அஜீர்ணம்செய்யக் கூடியதும், ஏற்றக்குறைவானதும், விருத்தமானதும், அளவில் அதிகமாயிருப்பதுமான உணவுகளை உண்பதாலும், கெட்டுப்பதனழிந்த மதுவையும்- அத்தகைய தண்ணீரையும்-உலர்ந்துபோன காய்கறிகளையும்-அவ்விதமான கிழங்குகளையும் - பிண்ணாக்குகளையும் - மண்ணையும்-யவதானியங்கள் சேர்ந்த ஸுரா எனப்படும் மதுவையும்-அழுகி உலர்ந்த மெல்லிய இறைச்சிகளையும் உண்பதாலும், மூன்று தோஷங்களையும் பிரகோபிக்கச்செய்யும் மற்றுமுள்ள அந்தந்த வஸ்துக்களாலும், வெவ்வேறு உணவுகளை அடிக்கடி மாற்றுவதாலும், தாதுக்கள் கெட்டுப்போவதாலும், எதிர்காற்றாலும், துஷ்டக் கிரஹங்களின் ஆவேசத்தினாலும், விஷத்தினாலும், கிருத்ரிமவிஷத்தினாலும், கெட்டுப்போன அன்னத்தினாலும், மலைப்பிராந்தங்களில் சில ஸமயம் வஸிப்பதாலும், கிரஹங்களால் ஜன்மநக்ஷத்திரம் பாதிக்கப்படுவதாலும், பலவகையான மித்தியாயோகத்தினாலும் [1], பாவச்செயல்களைச் செய்வதாலும், ஸ்த்ரீகளுக்குப் பிரஸவஸமயத்தில் உண்டாகும் கோளாறுகளாலும், சிகித்ஸைகள் முறைதவறாகச் செய்யப்படுவதாலும் மூன்று தோஷங்களும் ஒருமிக்கப் பிரகோபமடைந்து ஸந்நிபாதம் உண்டாகும். 18—22½.

ஒவ்வொரு ரோகத்திலும் தோஷங்கள் விகாரமடைதல்.

தோஷங்கள் ஒவ்வொரு ரோகத்திலும் இவ்விதம் பிரகோபமடைந்து, வியாதியுண்டாவதற்கு ஆதாரமான ஸ்தானங்களை நோக்கிச் செல்லுகிற இரஸாயனிகள் என்னும் குழாய்களில் பிரவேசித்துச் சென்று, அப்பால் தேஹத்தில் சீக்கிரம் விகாரமடைகின்றன. 23½.

1. மித்தியாயோகம்—இதன் விவரத்தைப்பற்றி 104-ம் பக்கத்தில் மூலமும் டிப்பணியும் பார்க்க.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

இதன் பிறகு ஜ்வரநிதாநம்[1] என்னும் அத்தியாயம் விவரிக்கப்படுகிறது:—

ஜ்வரமும் அதன் எட்டுவிதமான பேதமும்.

ஜ்வரம் என்பதற்கு ரோகபதி,[2] பாபம்,[3] மிருத்யு,[4] ஓஜோசநம்,[5] அந்தகம்,[6] குரோதம்,[7] தக்ஷாத்வரத்வம்ஸீ என்னும் வேறு பெயர்கள் உண்டு. அது ருத்திரனுடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து உண்டானது;[8] ஜன்ம காலத்திலும் மரண காலத்திலும் மயக்கம் உண்டுபண்ணு மியல்புடையது ; ஸந்தாபஸ்வரூபி; ஒழுக்கத்தவறுதலால் உற்பத்தியாகக்கூடியது; குரூரமானது; மேலும் வெவ்வேறுவிதமான பிராணிகளுக்கும் வெவ்வேறு வகையன பெயருடன் உண்டாய்வருகிறது.[1] அவற்றுள் மூன்று தோஷங்களால் தனித்தனியே மூன்றும், இரண்டிரண்டு தோஷங்களால் மூன்றும், ஸந்நிபாதத்தினுல் ஒன்றும், ஆகந்துக ஜ்வரம் என்பது ஒன்றும் ஆக எட்டுவிதமாம்.[2] 1—2½.

1. ஜ்வரநிதானத்தியாயம்—ஜ்வரம் உற்பத்தியாவது, அதன் இலக்ஷணங்கள் இவை முதலியவற்றை விவரிக்கும் அத்தியாயம்.

2. ரோகபதி-பெரும்பான்மையான வியாதிகளிலும் ஜ்வரம் ஒரு குறியாயிருப்பதாலும், மற்ற வியாதிலும் இது ஜனங்களுக்கும் மற்றப் பிராணிகளுக்கும் அதிகமாய் உண்டாவதாலும் இப்பெயர் வந்தது.

3. பாபம்-பாவத்தினுல் ஏற்படுவதால் இவ்வியாதிக்கே பாபம் எனப்பெயர் வந்தது.

4. மிருத்யு—மற்ற வியாதிகளைக் காட்டிலும் எப்பொழுதுமே ஜ்வரத்தினுலேயே மரண விகிதம் உலகில் விசேஷமாய் உண்டாவது இயற்கையாயிருப்பதால் இவ்வாறு பெயர் வந்தது.

5. ஒஜோசநம்—ஓஜஸ் என்கிற தாதுவை முக்கியமாய் ஜ்வரம் அழித்துவிடும்; ஆகையினுலேயே ஜ்வரத்தினுல் வருந்துபவன் மிகவும் துர்பலமாகவும், ஒளி மழுங்கியும், இரத்தம் வெளுத்து முகம் வெளிறியும் போய்விடுகிறுன் என்றறிக (33-வது பக்கத்தில் ஓஜஸ் என்னும் தாதுவைப்பற்றிய விவரத்தைப் பார்க்க.)

6. அந்திம காலத்தில் அவசியம் இது வருவதால் ‘அந்தகம்’ என்று பெயர்.

7. சிவனுடைய கோபமே ஜ்வரமாகப் பிறிணமம் அடைந்ததாம்; ஆகவே இதற்குக் குரோதம் என்று பெயர். (குரோதம் என்றுல் கோபம்.)

8. தக்ஷப்பிரஜாபதி ஒரு மஹத்தான யாகத்திற்குத் தன்னைப் பிரார்த்தித்து வரவழைக்காமையால் அவரிடம் சிவனுக்கு அடங்காக் கோபம் உதிக்க, அப்பொழுது, தமது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து தக்ஷருடைய யாகத்தை அழிக்க, அச்சமயம் ஜ்வரம் என்றும் வியாதி அக்கோபத்திலிருந்து உற்பத்தியானதாக ஒரு புராண கதை யுண்டு.

ஜ்வர - ஸம்ப்ராப்தி.

அந்த எட்டுவிதமான ஜ்வரத்திலும் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆதாரமான வாதாதி தோஷங்கள் அதற்கு ஏற்ற ஹேதுக்களால் கோளாறடைந்து, ஆமாசயத்தில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, ஆமதோஷத்துடன்[3] கலந்துகொண்டு, ஸ்ரோதோமார்க்கங்களை[4] அடைத்து, உணவுகளும் தாதுக்களும் பக்குவமாய் மேன்மேலும் தாதுக்கள் விருத்தியாவதற்கு அவசியமான அக்னியை (உஷ்ணத்தை) வெளிப்

1. யானைக்கு உண்டாகும் ஜ்வரத்துக்கு ‘பாகலம்’ என்றும், குதிரைகளின் ஜ்வரத்திற்கு ‘அபிதாபம்’ என்றும், பசுக்களின் ஜ்வரத்திற்கு ‘கோகர்ணகம்’ என்றும், பக்ஷிகளின் ஜ்வரத்திற்கு ‘மகரம்’ என்றும் பெயர். இவ்வாறே விருக்ஷம் முதலியவற்றிற்கும் ஜ்வரம் உண்டாவதுண்டு.

2. வாதஜ்வரம், பித்த ஜ்வரம், கபஜ்வரம் ; வாத பித்தஜ்வரம். வாத கபஜ்வரம், பித்த கபஜ்வரம்; வாத பித்த கபஜ்வரம்; ஆகந்துகம் என்பவையுமாம். ஆகந்து முதலிய ஜ்வரங்களுடைய விவரம் பிறகு கூறப்படுகின்றன.

3. ஆமதோஷம்-இதைப்பற்றி 33-வது பக்கம்’ டிப்பணியைப் பார்க்க.

4. ஸ்ரோதஸ்ஸுகள் என்பதால், இரஸவ்ஹமாகவும், மூத்திரம் முதலிய கழிவுப் பொருட்கள் செல்லுவதற்கு அவசியமாயிருப்பவையுமான குழல்கள் குறிக்கப்படுகின்றன.

361

ஸ்ரீ

சார்ங்கதர ஸம்ஹிதை.

பூர்வ கண்டம்.

முதல் அத்தியாயம்.

(பரிபாஷை)

கடவுள் வாழ்த்து.

இமயமலையில், மாசற்ற நிலவில் ஒளிவீசும் மஹௌஷதியைப் போல்[1] பார்வதியானவள் எவரது திருமேனியின் தேஜஸ்ஸினிடையிலிருந்தவளாய் அழகாய் பிரகாசிக்கின்றனளோ, அப் பரமேச்வரன் உங்களுக்கு எல்லாச் சிறப்பையும் அளித்தருள்வாராக. 1.

நூலின் தன்மை.

பிராசீன முனிவர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்டவையும், வைத்தியர்களின் அனுபவத்தில் பன்முறையும் பயன் தரக்கூடியவையென்று அறியப்பட்டவையுமான வைத்திய முறைகளை வெகு நன்றாகச் சுருக்கிச் சான்றோரது மனதைத் திருப்தியுறச் செய்யுமாறு இந்நூல் இயற்றப்படுகின்றது. 2.

ரோகபரீக்ஷையும் சிகித்ஸையும்.

வைத்தியன், ரோகிகளுக்குண்டாகும் எல்லாப் பிணிகளையும், அவற்றின் காரணம், பூர்வரூபம், ரூபம், ஸம்ப்ராப்தி, உபசயம்,[2] மற்றும் இவற்றின் உட்பிரிவுகள் இவைகளால் நன்கு பரீக்ஷித்து, சிறந்த முறைகளைக் கொண்டு ப்ரஹ்மணம், கர்ஷணம் [3] என்கிற இருவிதமான சிகித்ஸாகிரமங்களை சாஸ்திர முறைப்படி நடத்த வேண்டும். 3.

---

1. சில ஒஷதிகள் இரவில் மின்மினியைப் போல் ஒளியுடன் பிரகாசிக்கும் குணமுடையவை. இது வைத்தியக் கிரந்தமானதால் இதற் கேற்றவாறு பிரகரணத்தை அனுஸரித்து மஹௌஷதியானது உபமானமாகக் கூறப்பட்டது.

2. காரணம், பூர்வரூபம் (ரோகத்தின் முற்குறிகள்), ரூபம் (ரோகத்தின் இயற்கைக் குறிகள்), ஸம்ப்ராப்தி (ரோகம் சரீரத்திற் பரவும் வகை), உபசயம் (ரோகம் உபசாந்தியாகும் வகை) இந்த ஐந்துக்கும் பஞ்சலக்ஷணங்கள் என்று பெயராம்.

3. ப்ரஹ்மணம் = சரீரத்திற்கு வலிவையும் புஷ்டியையும் தரக்கூடிய சிகித்ஸை; கர்ஷணம் = சரீரத்திலுள்ள தோஷங்களை வெளிப்படுத்துவதற்குச் செய்யப்படும் லங்கனம், வமனம், விரேசனம் என்கிற இவ் விதமான சிகித்ஸா முறை.

நூலின் உபயோகம்.

அறிவுடையோர், தேவர்களுக்கிருப்பது போல் சிறப்புற்ற ஔஷதிகளுக்கும் பற்பல பேதங்கள் விளங்குவதை யுணர்ந்து ஸந்தேஹத்தை விலக்கி அவற்றின் அரும் பிரபாவங்களை ஆதரித்தேற்கவேண்டும். இயற்கையிலுண்டானவையும், வெளிக்காரணங்களாலேற்படுபவையும், உடலிலுண்டாகுபவையும், மனதைப் பற்றியவையுமான நான்குவித ரோகங்களும் பூர்வ கர்மங்களையும் வாத பித்த கபங்களென்னும் மூன்று தோஷங்களையும்[1] காரணமாகக்கொண்டு உற்பத்தியாகின்றன; அவ்விதமான வியாதிகளை விலக்குவதன்பொருட்டுப் பொல்லாவினைப் பயன்களைப் போக்குவதற்கேற்றவையும் நற்பயன் விளைவிக்குந் தன்மையனவுமான வெகு சிறந்த வைத்திய முறைகளை பிரயோகிக்கவேண்டும். ஆகமங்களிலும் குறிக்கப்படாத அனேக முறைகளை பிரத்யக்ஷானுபவத்தைக் கொண்டும் அனுமானத்தைக் கொண்டும் அகில ஜனங்களின் நன்மையின்பொருட்டு அதிக விரிவின்றி இதிற் கூறப்போகின்றேன். 4-6.

கண்டங்களுடையவும் அவற்றிலடங்கிய அத்தியாயங்களுடையவும் அட்டவணை.

(1) பரிபாஷை, ஔஷதம் முதலியவற்றின் விவரம், நாடீபரீக்ஷாவிதி, தீபன பாசனம், கலை முதலியவற்றின் விஷயம், உணவு முதலியது உட்செல்லும் வகை, ரோகங்களின் ஸங்க்யை இவ்விஷயங்களடங்கிய ஏழு அத்தியாயங்களும் முறையே பூர்வகண்டத்தில் மொழியப்படுகின்றன. (2) ஸ்வரஸம், க்வாதம், பாண்டம், ஹிமம், கல்கம், சூர்ணம், குளிகை, லேஹ்யம், ஸ்நேஹம், ஸந்தானம், தாதுசுத்தி, இரஸங்கள் இவ்விஷயங்களடங்கிய பன்னிரண்டு அத்தியாயங்கள் முறையே மத்யமகண்டத்தில் கூறப்படுகின்றன. (3) ஸ்நேஹபானம், ஸ்வேதவிதி, வமனம், விரேசனம், அநுவாஸநவஸ்தி, நிரூஹவஸ்தி, உத்தரவஸ்தி, நஸ்யவிதி, தூமபானவிதி, கண்டூஷாதிவிதி, லேபநாதிவிதி, இரத்தமோக்ஷணவிதி, நேத்திரசிகித்ஸை இவ்விஷயங்களடங்கிய பதின்மூன்று அத்தியாயங்கள் முறையே உத்தரகண்டத்தில் விவரிக்கப்படும். ஆக, இந்த ஸம்ஹிதையில் முப்பத்திரண்டு அத்தியாயங்களும், இரண்டாயிரத்து அறுநூறு பத்தியங்களும்[2] அடங்கியிருக்கின்றன. 7-13

மாசத பரிபாஷை.

ஔஷதத்தில் இடப்படும் பதார்த்தங்களை பிரமாணமின்றியே உபயோகித்தால், அவை எங்கும் ஔஷதமுறைப்படி ஒரு மிக்கச் சேருவதில்லை யானதால், ஔஷத முறைகளுக்கும் அவற்றை ரோகிகளுக்கு பிரயோகிப்பதற்கும் அவசியமான அளவுகள் இங்கு மொழியப்படுகின்றன:—

அளவுகளின் விவரம்.

சாளரம் முதலிய துவாரங்களின் வழியாய் வரும் சூரியகிரணங்களில் காணப்படும் வெகு நுண்ணிய பொடிகள் த்ரஸரேணு வென்றும், அதில் முப்பதில் ஒருபாகம் பரமாணு வென்றும் வழங்கப்படும்.

---

1. தோஷங்கள் = வாதம், பித்தம், கபம் என்கிற இம் மூன்றும், ரோகங்களைப் பிறப்பிக்கும் காரணங்களின் சேர்க்கையினால் கோளாறடைந்து, பிறகு சரீரத்தைத் தூஷிப்பதால் தோஷங்களென்று கூறப்படுகின்றன.

2. ப்ரக்ஷிப்தங்களென்று அறியாமல் வழங்கப்படும் சில பத்தியங்களையும், பெரிய பத்தியங்களில்

363

30 பரமாணுக்கள் கொண்டது 1 த்ரஸரேணு. இதற்கே வம்சி என்றும் மற்றொரு பெயர்.

6	த்ரஸரேணு	,, ...	1 மரீசி.
6	மரீசிகள்	,, ...	1 இராஜிகை.
3	இராஜிகை	,, ...	1 ஸர்ஷபம்.
8	ஸர்ஷபம்	,, ...	1 யவம்.
4	யவம்	,, ...	1 குஞ்ஜா(குன்றுமணி). இதற்கே இரக்திகை என்றும் பெயர்.
6	குஞ்ஜாக்கள்	,, ...	1 மாஷம். இதற்கே ஹேமம், தாமம் என்றும் பெயர்.
4	மாஷங்கள்	,, ...	1 சாணம். இதற்கே தரணம், டங்கம் என்றும் பெயர்.
2	சாணம்	,, ...	1 கோலம். இதுவே க்ஷுத்ரகம், வடகம், த்ரங்க்ஷணம் என்றும் கூறப்படும்.
2	கோலம்	,, ...	1 கர்ஷம். இதையே பாணிமானிகை, அக்ஷம், பிசு, பாணிதலம், கிஞ்சித்பாணி, திந்துகம், பிடாலபதகம், ஷோடசிகா, கரமத்யம், ஹம்ஸபதம், ஸுவர்ணம், கவளக்ரஹம், உதும்பரம் என்றும் வழங்குவர்.
2	கர்ஷங்கள்	,, ...	1 அர்த்தபலம். இதற்கே சுக்தி யென்றும் அஷ்டமிகை யென்றும் வேறு பெயருண்டு.
2.	சுக்திகள்	,, ...	1 பலம். இதுவே முஷ்டி, ஆம்ரம், சதுர்த்திகை, ப்ரகுஞ்சம், ஷோடசீ,பில்வம் என்றும் கூறப்படும்.
2	பலங்கள்	,, ...	1 ப்ரஸ்ருதி. இதற்கு ப்ரஸ்ருதமென்றும் பெயர்.
2	ப்ரஸ்ருதிகள்	,, ...	1 அஞ்ஜலி. இதுவே குடவம், அர்த்த சராவம், அஷ்டமானம் என்றும் வழங்கப்படும்.

32 எழுத்துகளுக்கு அதிகமிருக்கும் பாகங்களேயும், மந்திரம் முதலிய வாக்கியங்களையும் சேர்த்துக்கொண்டால் குறைவுள்ளதாகத் தோற்றும் பத்தியங்களும் சரியாய்விடலாம்.

2	அஞ்ஜலிகள் கொண்டது	...	1 மானிகை. இதற்கு சராவம், அஷ்ட பலம் என்றும் பெயராம்.
2	மானிகைகள் ,,	...	1 ப்ரஸ்த்தம்.
4.	ப்ரஸ்த்தங்கள் ,,	...	1 ஆடகம். இதற்கு பாஜநம், காம்ஸ்ய பாத்ரம் என்றும் பெயர் (அறு பத்து நான்கு பலம்).
4	ஆடகங்கள் ,,	...	1 த்ரோணம். இது நல்வணம், உன்மணம், உன்மானம், கடம், இராசி, கலசம் என்றும் கூறப்படும்.
2	த்ரோணங்கள் ,,	...	1 சூர்ப்பம். இதற்கே கும்பம் என்றும் பெயர் (அறுபத்து நான்கு சராவம்).
2	சூர்ப்பங்கள் ,,	...	1 த்ரோணீ. இதுவே வஹம், கோணீ என்றும் கூறப்படும்.
4	த்ரோணிகள் ,,	...	1 காரீ (நாலாயிரத்துத் தொண்ணூத்தாறு பலம்).
2000	பலங்கள் ,,	...	1 பாரம்.
100	பலங்கள் ,,	...	1 துலாம்.

மாஷம், சாணம், கர்ஷம், பலம், அஞ்ஜலி, ப்ரஸ்த்தம், ஆடகம், த்ரோணம், த்ரோணீ, காரீ இவை ஒவ்வொன்றும் முறையே மேன்மேலும் நான்கு நான்கு பாகம் அதிகமான அளவுகளாகும். 14-33.

பதார்த்தங்களின் தன்மைகளை அனுஸரித்து பிரமாணபேதங்கள்.

குஞ்ஜா என்கிற அளவு முதற்கொண்டு குடவம் வரையிலுள்ள அளவுகளின்படி திரவபதார்த்தத்தையாவது ஈரம் அல்லது உலர்ந்த மற்ற எவ்வித பதார்த்தையாவது ஔஷத முறைகளில் உபயோகிக்கும்போது அவற்றை யெல்லாம் முறைகளிற் கூறிய அதே அளவில் உபயோகிக்கவேண்டும். திரவ பதார்த்தம் அல்லது ஈரபதார்த்தங்களைமட்டும் ப்ரஸ்த்தம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அளவுகளில் உபயோகிக்கும்போது, உலர்ந்த வஸ்துக்களுக்குக் கூறப்பட்டுள்ள அளவைவிட இரண்டு பங்கு அதிகமாய்ச் சேர்க்கவேண்டும். ஆனால் துலாபிரமாணங்கொண்ட அளவில் திரவம் அல்லது ஈர வஸ்துக்களை அவ்விதம் இரண்டு பங்கு சேர்க்கும்படி எங்கும் பிரமாண மில்லை. 34- 35.

அளவு பாத்திரம்.

சுற்றளவிலும், உயரத்திலும் நாலு அங்குலங் கொண்டதாய் மண், மரம், மூங்கில், உலோஹம் முதலியதால் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்தின் அளவானது குடவம்[1] எனப்படும். 36.

1. குடவத்தைப் போலவே அதற்குக் குறைந்தவையும் அதிகமுமான அளவுகளுக்கும் இவ்விதமே [illegible] கொள்ளலாம்.

ஔஷதங்களுக்குப் பெயரிடல்.

ஔஷத முறைகளில் எந்த பதார்த்தம் முதலிற் கூறப்படுகின்றதோ, அப்பதார்த்தத்தின் பெயரைக் கொண்டே அந்த ஔஷதத்தின் பெயரும் வழங்கப்படும். 37.

காளிங்க பரிபாஷை.

நிறை அல்லது அளவானது காளிங்கம் மாகதம் என்று இருவகைப்படுமென்றும், காளிங்கத்தினும் மாகதமாநமே சிறந்ததென்றும் இவ்விஷயமறிந்தவர் கூறுவர்[1]. காலம், ஜாடராக்னி, வயது, சக்தி, ப்ரக்ருதி,[2] தோஷம், இடம் இவற்றின் தன்மைகளை உற்றுநோக்கித் தகுந்தவாறு மாத்திரைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமேயன்றி வேறு விதமாய் அனைத்துக்கும் நிச்சயமான நிறை அல்லது அளவுகளைக் கூறுவதற்கில்லை. கலியுகத்தில் மனிதர் மந்தாக்னிகளாகவும், வலிவிற் குறைந்தவராகவும், உருவத்திற் குன்றியவராகவும் இருப்பதால் அவர்களுக்குத் தகுந்த அளவுகளை அறிஞர் அங்கீகரிக்கக் கூடிய வகையில் கூறுகின்றோம். 38-39.

காளிங்க அளவுகள்.

12	கௌரஸர்ஷபம் [3] (அல்லது ஸர்ஷபம்) கொண்டது	...	1 யவம்.
2	யவங்கள் கொண்டது	... ...	1 குஞ்ஜா.
2	குஞ்ஜா ,,	... ...	1 வல்லம்.
8	குஞ்ஜா ,,	... ...	1 மாஷம் [4].
4	மாஷம் ,,	... ...	1 சாணம். இதுவே நிஷ்கம், டங்கம் என்றும் சொல்லப்படும்.
6	மாஷங்கள் ,,	... ...	1 கத்யாநகம்.
10	மாஷங்கள் ,,	... ...	1 கர்ஷம்.
4	கர்ஷம் ,,	... ...	1 பலம் (10 சாணங்கள்).
4	பலம் ,,	... ...	1 குடவம்.

ப்ரஸ்த்தம் முதலிய மற்ற அளவுகளெல்லாம் முன் மாதிரியே. 40-43.

1. முன்னால் களிங்கதேசத்தில் வழங்கிய அளவுகளுக்குக் 'காளிங்கம்' என்றும், மகததேசத்தில் வழங்கியவற்றிற்கு 'மாகதம்' என்றும் பெயர் வந்ததாக இதனால் அறியப்படுகிறது.

2. வாதப்ரக்ருதி, பித்தப்ரக்ருதி, சிலேஷ்மப்ரக்ருதி என்று ப்ரக்ருதிகள் மூன்று விதமாக வகுக்கப்படும்.

3. கௌரஸர்ஷபம் (வெள்ளைக்கடுகின் நிறை கொண்டதாகையால் இப்பெயர் வந்தது.) இதற்குக் குறைந்த சிறிய அளவுகள் மாகத அளவுகளைப் போன்றவையே.

4. குஞ்ஜாக்கள் 7 கொண்டது 1 மாஷம் என்றும் சிலர்.

வாய் விடங்கம், திப்பிலி, வெல்லம், நெய், கொத்தமல்லிவிதை, தேன் இவற்றைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்களை எல்லாக் காரியங்களிலும் புதிதாகவே உபயோகிக்கவேண்டும். சீந்தில், வெட்பாலை, ஆடாதோடை, பூஷிணி, தண்ணீர்முட்டான் கிழங்கு, அமுக்கிருங்கிழங்கு, மருதோன்றி, சதகுப்பி, முதியார்கூந்தல் இவற்றை ஈரமாகவே உபயோகிக்கவேண்டியதுடன், முன் ஈரவஸ்துக்களுக்குக் கூறிய விதிப்படி முறைக்கேற்பட்ட அளவை விட இரண்டு பாகமாகச் சேர்க்கக் கூடாது. உலர்ந்த பதார்த்தம் புதிதாக இருந்தால் ஸகல காரியங்களிலும் உபயோகிக்கலாமென்றும், ஈரமான வஸ்துவை யோகத்தில்[1] விதித்ததைவிட இரண்டு மடங்காகச் சேர்க்கவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படும் விதியானது எங்கும் பொதுவானதாகும். 44-46.

பதார்த்தங்களை உபயோகிக்கும் வகைகள்.

ஔஷதத்தை உபயோகிக்க வேண்டிய வேளையைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமலிருந்தால் காலைநேரமும், ஒஷதிகளிலிருந்து ஔஷதத்திற்காகக் கிரஹிக்கப்படவேண்டிய பாகம் இன்னதென்று குறிக்காமலிருந்தால் அவற்றின் வேரும், ஔஷதங்களில் உபயோகிக்கப்படும் பதார்த்தங்களுக்கு அளவுகள் தனித்தனிக் கூறுவிட்டால் எல்லாவற்றிற்கும் ஸமபாகமும், ஔஷதங்களைப் பக்குவம் பண்ணுவதற்கு வேண்டிய பாத்திரம் இன்னவிதமானதென்று குறிப்பிடாவிட்டால் மட்பாத்திரமும், கஷாயம் முதலியதைக் காய்ச்சுவதற்குத் திரவபதார்த்தம் இன்னதென்று கூறப்படாத விடத்தில் ஜலமும், தைலம்முதலியதைப் பக்குவம் செய்வதற்கு இவ்விதமான எண்ணெய் வேண்டுமென்று விவரிக்காவிட்டால் நல்லெண்ணெயும் கிரஹிக்கப்படவேண்டும். ஏதேனும் ஒரு யோகத்தில் ஒரே பதார்த்தம் இரண்டு தடவைக் கூறப்பட்டிருந்தால், அதை அந்த முறையில் இரு மடங்காகச் சேர்க்க வேண்டுமென்பது கருத்தாம். சூர்ணம், ஸ்நேஹம், ஆஸவம், லேஹ்யம் இவற்றில் சந்தனம் சேர்க்க வேண்டியதானால் பெரும்பாலும் ஸாதாரண வெண்சந்தனமும், கஷாயம், லேபம் இவைகளிலாயின் இரத்தசந்தனமும் சேர்க்க வேண்டும்.[2] 47-50.

ஔஷத முறைகளில் விவரம் கூறுவிடின் செய்யவேண்டிய வகை.

ஔஷதோபயோகியான மூலிகை முதலியவைகளை அவ்விதமே உபயோகிக்காமல் வைத்திருந்தால், அவை ஒரு வருஷத்திற்குமேல் குணஹீனங்களாய்விடும். சூர்ணங்களின் வீர்யமும் இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின் குறைவடையும். குளிகைகளும் லேஹ்யங்களும் ஒரு வருஷத்திற்கப்பால் ஸத்துவமிழந்துவிடும். நெய், தைலம் முதலியவை நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு குணங்குன்றியவையாகும். இலகுபாகமான[3] ஒஷதிகள் ஒரு வருஷத்திற்குப் பின் வீர்யமற்றவையாய் விடும். ஆஸவங்கள், தாதுதிரவ்யங்கள், இரஸவர்க்கங்கள் இவற்றிற்குக் காலம் செல்லச் செல்ல குணங்களும் அதிகமாகும். 51-53.

கால பேதத்தினால் பதார்த்தங்களுக்கும் குணபேதம்.

1. யோகம் = ஔஷத முறை.

2. ஸ்நேஹம், ஆஸவம், லேபம் முதலிய விசேஷ முறைகளைப் பற்றிய பொருள் முதலான விவரங்களைப் பின்னால் அந்தந்த அத்தியாயத்திற் காண்க.

3. இலகுபாகம் = கடுஞ்ஜ்வாலையான அக்னியில் அதிகமாகப் பக்குவம் செய்யாமல் சிறு ஜ்வாலையில் எளிதில் பண்ணப்படும் இளம் பாகம்.

ஒரு யோகத்தில்தகாததை விலக்குவதும் தகுந்ததைச் சேர்ப்பதும்.

ஒரு யோகத்தில் சொல்லியிருக்கும் பதார்த்தங்களின் வரிசையில் ஏதேனுமொரு பொருள், அந்த முறை எதற்காகப் பிறந்ததோ அவ்வியாதிக்குத் தகாததாயிருந்தால், அறிந்தவன் அப்பதார்த்தத்தை அவ்வரிசையிலிருந்து விலக்கிவிடலாம்; வியாதிக்கு ஏற்றதான பொருளேதேனும் மற்றொன்று இருந்தால், முறையில் மொழியப் படாததாயினும் அதைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். 54.

ஓஷதிகளுண்டாகும் இடங்களும் அவற்றைக் கிரஹிக்கத் தகுந்த காலங்களும்.

விந்தியம் முதலிய பர்வதங்கள் சூடுள்ளவையெனவும், இமாலயம் முதலான மலைகள் குளிர்ந்தவை யென்றும் கருதப்படுகின்றன ;ஆகவே அவற்றில் உற்பத்தியாகும் ஓஷதிவகைகளும், அவற்றிற்குக் காரணமாயுள்ள அப்பிரதேசங்களுக்கேற்ற குணமுள்ளனவாகும். காடுகள், தோட்டங்கள் முதலான வேறிடங்களிலும் இவ்வோஷதிகள் பயிராகின்றன. சுத்தமான சித்தத்துடனும் நிர்மலமான சரீரத்துடனும் கூடிய புருஷன் நல்ல சுபதினத்தன்று விடியற்காலத்திலேயே சூரியனுக்கு எதிர்முகமாயிருந்து, சிவபெருமானுக்கு வந்தனம் செய்வதாக இருதயத்தில் தியானித்து, ஸாதாரண பூமியில்[1] வடபாகத்திலிருக்கும் ஓஷதியை மௌனமாகவே இருந்து கிரஹிக்கவேண்டும். புற்று அல்லது பாழிகள், மனதுக்கு வெறுப்பைத் தரும் இடங்கள், எப்பொழுதும் ஈரமாகவே இருக்கும் பள்ளத்தாக்குகள், மயானபூமி, சவர்நிலம், அனைவரும் செல்லும் பாதை இவ்விடங்களிலுண்டானவையும், கிருமி முதலிய ஜந்துக்கள், அக்னி, பனி இவற்றால் எரிக்கப்பட்டவையுமான ஓஷதிகள் பயன்படா. சரத்காலத்தில் ஓஷதிகளில் இரஸம்[2] நிரம்பியிருக்குமாகையால், அப்பொழுது ஸகல காரியங்களுக்கும் மூலிகைகளை கிரஹிக்க வேண்டும். ஆனால் விரேகம்[3] வமனம் இவ்விரண்டுக்கும் உபயோகமாகக் கூடிய பதார்த்தங்களை வஸந்தகாலத்தின் இறுதியில் கிரஹிக்க வேண்டும். 55-59.

அந்தந்த பதார்த்தங்களிலிருந்து கிரஹிக்க வேண்டிய அம்சங்கள்.

எவற்றிற்கு வேர்கள் மிகவும் பெரிதோ, அவ்வித செடிகளின் வேர்களிலுள்ள பட்டையையே கிரஹிக்கவேண்டும். ஓஷதிகளின் தன்மையறிந்தவன், சிறிய வேர்களையுடைய மூலிகைகளை அறிந்து அவற்றை ஸமூலமாய் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆலமரம் முதலியதைப் போன்ற விருக்ஷங்களிலிருந்து பட்டையும், வேங்கையைப் போன்றவற்றிலிருந்து ஸாரமென்னும் பிசினும், தாளிசம் போன்ற பதார்த்தங்களிலிருந்து இலைகளும், த்ரிபலை முதலியதிலிருந்து பலங்களும்,[4] தாதகி முதலியதிலிருந்து புஷ்பங்களும், கள்ளி முதலானதிலிருந்து பாலும் கிரஹிக்கக் கூடியன. 60-61½.

---

1. ஆயுர்வேதநூல்களில் பூமியானது ஜாங்கலம், ஆநூபம், ஸாதாரணம் என்று மூன்று விதமான தென்றும், அவற்றில் வெயிலாலும் காற்றாலும் விசேஷமாய் வரண்டுள்ள பூமி ஜாங்கலமென்றும், சதுப்பான பூமி ஆநூபம் என்றும், இரண்டுக்கும் பொதுத்தன்மையாயுள்ளது ஸாதாரண பூமி யெனறும் கூறப்படும்.

2. வருஷருதுவில் பெய்யும் மழையினால் அதற்கடுத்த சரத்ருதுவில் செடிகொடிகளெல்லாம் செழித்து இரஸம் நிரம்பியிருப்பதியல்பு.

3. விரேகம் = குடலிலிருந்து கீழ்நோக்கி மலங்கழியச் செய்தல்.

4. த்ரிபலை = கடுக்காய், தான்றிக்காய், நெல்லிக்காய் இம்மூன்றுக்கும் தனிப்பட த்ரிபலை யென்று பெயர்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

(ஔஷதம் முதலியவற்றின் விவரம்)

ஔஷதங்களை உபயோகிக்கும் காலங்கள்.

ஔஷதத்தை அதிலும் விசேஷமாகக் கஷாயங்களைப் பெரும்பாலும் காலைநேரத்தில் உட்கொள்வதே உத்தமம். மனிதர் மருந்துண்பதற்கு ஐந்து விதமான காலங்களுண்டென்றறிய வேண்டும். அவையாவன:—சிறிது சூர்யோதயமாகையிலும், பகல் போஜனஸமயத்திலும், மாலையில் போஜனமுண்ணும் நேரத்திலும், அடிக்கடியும், இரவிலும் என்கிற இவ்வைந்து வேளைகளிலும் ஔஷதம் புஜிக்கக்கூடும். (1) பித்தம், கபம் இவை அதிகமான ஸமயத்திலும், விரேகம், வமனம், லேகனம்[1] என்கிற இவற்றிற்காகவும் பெரும்பாலும் விடியற்காலத்தில் ஔஷதமுண்ணவேண்டும். ஔஷதத்தை உபயோகிப்பதற்கு இதுவே முதற்காலமாகும். (2) அபாநவாயு விகாரமடைந்திருந்தால் ஔஷதத்தை போஜனத்திற்கு முன்பு உபயோகிப்பது நலம். அரோசகமாயிருந்தால் அப்பொழுது சுவையுண்டுபண்ணக் கூடிய மருந்தை நற்சுவையுள்ள பற்பல ஆஹாரங்களுடன் கலந்து எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஸமாநவாயு[2] விகாரமடைந்திருந்தால், ஜாடராக்னியும் மந்தமாயிருக்குமானால் ஸமர்த்தனை வைத்தியன் பசியை உத்தீபனம் செய்யக்கூடிய ஔஷதத்தைப் போஜனத்தின் இடையில் உபயோகிக்கச் செய்யவேண்டும். வ்யாநமென்னும்[3] வாயு பிரகோபத்தையடைந்தால் போஜனம் செய்த வுடனேயும், விக்கல், ஆக்ஷேபகவாதம்,[4] நடுக்கல் இவ்வித ரோகங்களில் போஜனத்திற்கு முன்னும் பின்னுமாகவும் ஔஷதத்தை உபயோகிக்கவேண்டும். ஔஷதமுபயோகிக்க இவ்விதம் இரண்டாவது காலமும் கூறப்பட்டது. (3) உதாநவாயு[5] பிரகோபத்தை அடைந்து குரல் முதலியதைக் கெடுத்தால் மாலையில் போஜனம் செய்யும்பொழுது ஒவ்வொரு கபளத்தினிடையிலும் ஔஷதத்தைப் பிணியாளிக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பிராணவாயு[6] கோளாறடைந்தால் பெரும்பாலும் மாலையில் போஜனம் செய்த பின் ஔஷதத்தை உபயோகிக்கலாம். இதை மூன்றாவது காலமாகக் கருத வேண்டும். (4) தாஹம், வாந்தி, விக்கல், ச்வாஸரோகம், விஷதோஷம் இவற்றில் ஔஷதத்தை அடிக்கடியும் ஆஹாரத்துடன் கலந்தும் கொடுக்கலாம். இது நான்காவது காலமாகும். (5) கழுத்திற்கு மேற்பட்ட இடங்களில் உற்பத்தியாகும் பிணிகளிலும், குமட்டலை உண்

---

1. விரேகம், லேகநம் முதலியவற்றின் விவரமான பொருள் முதலியவற்றை 4 வது அத்தியாயத்தில் பார்க்கவும்.

2. ஸமாநவாயு = நாபிக்குக் கீழுள்ள அவயவங்களின் வேலைகளைச் சரிவர நடத்தும் ஒருவித வாயு.

3. வ்யாநவாயு = ஸர்வ அவயவங்களையும் வியாபித்துச் சரீரகாரியங்களையெல்லாம் நடத்தும் வாயு

4. ஆக்ஷேபகவாதம் = கை கால் கண் முதலிய அவயவங்களை மூலைக்குமூலை யிழுக்கும் ஒருவித வாதரோகம்.

5. உதாநவாயு = கண்டத்திலிருந்துகொண்டு அவ்விடத்திலுள்ள வேலையை நன்றாக நடத்தும் வாயு.

6. பிராணவாயு = சரீரம் உயிருடனிருப்பதற்கு முதற்காரணமான ஒருவித வாயு. இதற்கு சிரஸ்ஸு முக்கியஸ்தானமாகக் கூறப்படுகிறது.

டாக்குவதிலும், ப்ரஹ்மணம் செய்வதிலும் இரவில் ஆஹாரமில்லாத வெறும் வயிற்றிலேயே பாசநம் சமநம் என்னும் சிகித்ஸைகளைச் செய்யவேண்டும். மருந்துகளை நன்ருக உபயோகிப்பதற்காக இவ்விதம் ஐந்தாவது வேளையும் கூறப்பட்டது. 1-12.

பதார்த்தங்களுக்கு ஐந்து தன்மைகள்.

பதார்த்தங்களில் இரஸம், குணம், வீர்யம், விபாகம், ப்ரபாவம் என்று ஐந்து விதமான தன்மைகள் இருப்பதாக அநுபவகிரமத்தைக்கொண்டு கூறப்பட்டிருக்கிறது. 13.

இரஸங்கள்.

இனிப்பு, புளிப்பு, உப்பு, காரம், கசப்பு, துவர்ப்பு இவை ஆறும் இரஸங்கள் அல்லது சுவைகளெனப்படும்; இவை பல பதார்த்தங்களில் பலவகையிற் கூடியிருக்கின்றன. அவற்றுள் ப்ருதிவீ ஜலம் என்கிற இரண்டு பூதங்களின் அம்சங்களால் இனிப்பும், ப்ருதிவீ அக்னி இவ்விரண்டின் அம்சங்களால் புளிப்பும், ஜலம் அக்னி இவற்றின் அம்சங்களால் உப்பும், வாயு ஆகாசம் இவற்றின் அம்சங்களால் காரமும், வாயு அக்னி இவைகளின் அம்சங்களால் கசப்பும், பூமி வாயு இவற்றின் அம்சங்களால் துவர்ப்பும் இவ்வாறு இரண்டிரண்டு பூதங்களின் சேர்க்கையினுல் முறையே அறு சுவையும் உற்பத்தியாகின்றன. 14,15.

குணங்கள்.

குரு, ஸ்நிக்த்தம், தீக்ஷ்ணம், ரூக்ஷம், இலகு என்கிற இவ்வைந்தும் கிரமமாக ப்ருதிவீ, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம் இவ்வைந்து பூதங்களின் அல்லது அப்பூதங்களாலான வஸ்துக்களின் குணங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. ஐந்து வகையான இந்த குணங்களிலேயே மற்ற எல்லாக் குணஸமூஹங்களும் அடங்கியவைகளாம்.[1] 16,16½.

வீர்யங்கள்.

திரவ்யங்களை ஊடுருவி ஆச்ரயித்திருக்கும் வீர்யங்கள் பெரும்பாலும் சீதம் உஷ்ணம் என்று இருவகைப்படும்; ஆகையினுல் உலகமெங்கும் வியாபித்துள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் காங்கை அல்லது குளுமையுள்ளதாகக் காணப்படுகின்றன. வேறு வீர்யங்கள் எவையாகிலுமுண்டானுல், அவையும் ஒருவாறு இவ்விரண்டிலேயே உட்பட்டவையாகும். 17, 18.

விபாங்கள்.

உட்கொள்ளப்படும் பதார்த்தங்கள் குடலிற் சென்றதும் மதுரமாகவும், அம்லமாகவும், கடுவாகவும் மூன்றுவித விபாகங்களை (பரிணமங்களை) அடைகின்றன; பெரும்பாலும் மதுரமும் இலவணரஸமுமுள்ள பதார்த்தங்கள் இனிப்பாகவும், அம்லம் அம்லமாகவும், துவர்ப்பு காரம் கசப்பு இவை

1. குரு = பாரமானது ; ஸ்நிக்த்தம் = பசையுள்ளது; தீக்ஷ்ணம் = வெகு சீக்கிரத்தில் வேலை செய்யும் சுருக்குள்ள தன்மை; ரூக்ஷம் = வரட்சி; இலகு = இலேசு. [குரு, இலகு, மந்தம், தீக்ஷ்ணம், சீதம், உஷ்ணம், ஸ்நிக்த்தம், ரூக்ஷம், ச்லக்ஷ்ணம், கரம், ஸாந்த்ரம், திரவம், மிருது, கடினம், ஸ்த்திரம், ஸரம், ஸூக்ஷ்மம், ஸ்த்தூலம், விசதம், பிச்சிலம் என்று குணங்கள் இருபது விதங்களென்று வாக்படன் முதலியவரது கொள்கை.]

காரமாகவும் பாகத்தை அடைகின்றன. இப்படி மதுரமாக பாகமாகும் பதார்த்தத்தினால் கபமும், அம்லபாகமடையும் பதார்த்தத்தால் பித்தமும், கடுபாகத்தினால் வாயுவும் விருத்தியாவதியல்பு.[1] 19, $20\frac{1}{2}$.

பிரபாவம்.

நெல்லிக்கனியானது கொடியெனுமிச்சம்பழத்திற்கேற்ற இரஸம், குணம், வீர்யம் விபாகம் இவைகளுடன் கூடியதாயிருந்தும், இத்தன்மைகளுக்குத் தகுந்த பயனைத் தராமல், மூன்று தோஷங்களுக்கும் ஒருமிக்கக் காணும் கோளாறுகளைப் போக்குவதும், அவ்விதமே ஸஹதேவி[2] யென்னும் செடியின் வேரை சிரஸ்ஸில் கட்ட ஜ்வரம் உபசாந்தியடைவது போல், சில திரவ்யம் உட்கொள்ளப்படாமலே பரிசம் முதலானதாலேயே சில ஸமயத்தில் பயனளிப்பதும் பிரபாவம் எனப்படும்.[3] ஔஷதத்திற்கு உபயோகிக்கப்படும் பதார்த்தங்களில் சில அவற்றிற்குள்ள இரஸத்திற்கும், வேறு சில குணங்களுக்கும், மற்றும் சில வீர்யத்திற்கும், இன்னும் சில விபாகத்திற்கும், வேறு சில பிரபாவத்திற்கும் தகுந்த விதமாய் அகதற்கு ஏற்றவாறு வேலை செய்யக் கூடியன. 21-$23\frac{1}{2}$.

இருதுக்களும், அவற்றில் தோஷங்களுக்குண்டாகும் மாறுபாடுகளும்.

வாத பித்த கபங்கள், எந்த காலங்களில் சயம், ப்ரகோபம்,உபசமம் என்கிற மூன்று நிலைமைகளை அடைகின்றனவோ அந்த காலங்கள், சூரியன் மேஷம் முதலிய இராசிகளில் சேருவதால் ஆறு இருதுக்களாக வகுக்கப்பட்டுள. சூர்யன், மேஷம் விருஷபம் இவ்விரு இராசிகளில் இருக்கும்போது கிரீஷ்மருதுவும், மிதுனம் கடகம் இவற்றிலிருக்கையில் ப்ராவ்ருட் ருதுவும், சிங்கம் கன்னி இவற்றிலிருக்கையில் வர்ஷருதுவும், துலாம் விருச்சிகங்களிலிருக்கும் போது சரத்ருதுவும், தனுஸ் மகரங்களிலிருக்கையில் ஹேமந்தமும், கும்ப மீனங்களிலிருக்குங்கால் வஸந்தமுமாகும்[4]. வாயுவானது கிரீஷ்மருதுவில் சயத்தை அடைந்து, ப்ராவ்ருட்காலத்தில் ப்ரகோபித்து, சரத்ருதுவில் தானே உபசமமடைகின்றது. பித்தத்திற்கு வர்ஷாகாலத்தில் சயமும், சரத்காலத்தில் ப்ரகோபமும், வஸந்தத்தில் உபசமமும் உண்டாகும். கபத்திற்கு ஹேமந்தத்தில் சயமும், வஸந்தத்தில் ப்ரகோபமும், ப்ராவ்ருட்காலத்தில் உபசமமும் ஏற்படுகின்றது.[5] கார்த்திகைமாதத்தின் இறுதியிலுள்ள

---

1. உட்கொள்ளப்படும் பதார்த்தங்கள் எவ்வித சுவையுள்ளனவாயினும், குடலுக்குள் சென்றபின் கிரமமாக மேலே சொன்னவிதமாய்-குடலிலுள்ள ஜாடராக்னி, மற்றுமுள்ள பாசன வஸ்துக்கள் இவைகளின் சேர்க்கையினால் மூன்றுவிதமாகப் பக்குவமாய் மாறுபாடடையும்.

2. ஸஹதேவீ = பேராமுட்டியைச் சேர்ந்த ஒரு விதமான செடி.

3. ஒரு பதார்த்தமானது, அதற்குள்ள இரஸம் குணம் வீர்யம் விபாகம் இந்த நான்கு விதமான தன்மைகளுக்கும் மாறான வேலையைச் செய்தால், அந்த சக்தியே பிரபாவம் என்று சொல்லப்படும்.

4. இருதுக்களை இவ்விதம் கணக்கிடுவது மற்ற ஆயுர்வேத நூல்களுக்கும், உலகத்தில் வழங்கப்படுவதற்கும் விபரீதமாயிருப்பதுடன், தோஷங்களுக்கு உபசமமும் மற்ற வைத்தியகிரந்தங்களைப் போலில்லாமல் வெவ்வேறு ருதுவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; மேலும் ப்ராவ்ருட் என்பது வர்ஷருதுவுக்கே மற்றொரு பெயராயிருக்க, அதை பிரத்யேகமாக ஒரு ருதுவாகவும் கூறியிருப்பது கல்விமான்கள் யோசிக்கத் தகுந்த விஷயம்.

5. வாத பித்த கபங்களுக்கு ஸ்த்தானங்களை விவரமாக 5-வது அத்தியாயத்தில் காண்க; ஒவ்வொரு தோஷமும் அதற்குள்ள முக்கியமான ஸ்த்தானத்திலேயே விருத்தியடைந்தால் சயம் என்றும், அதற்கும் மேலாக விருத்தியாய் இதர தோஷங்களின் இடத்தையும் வியாபித்தால் ப்ரகோபம் என்றும், அவ்விதமான

எட்டு நாட்களும், மார்கழிமாதத்தின் முதலில் எட்டு நாட்களுமாக இப்பதினறு தினங்களும் யமதம்ஷ்ட்ரைகள்[1] எனப்படுமாகையால், அக்காலத்தில் அற்பமாக ஆஹாரங்களையுண்டு ஜாக்கிரதையாயிருப்பவரே ஆரோக்யக்குறைவின்றி ஸுகமாய் வாழ்வர். 24-29½.

ஆஹாராதிகளால் தோஷங்களுக்கு மாறுபாடுகள்.

வாதபித்த கபங்கள், அதற்கு ஏற்ற குணமுள்ள ஆஹாரங்களாலும் செயல்களாலும் அகாலத்திலுங்கூட சய ப்ரகோபங்களைப் பெறக்கூடும்; அவற்றிற்கு எதிரிடையான குணங்களுடன் கூடிய ஆஹார விஹாரங்களால் உபசமம் அல்லது க்ஷயத்தையடையும். இலகுவும் ரூக்ஷமுமான குணங்களுடையதும் அளவில் மிகக் குறைந்ததுமான உணவாலும், அதிக சைத்தியத்தாலும், ஆயாஸத்தாலும,மாலை நேரத்திலும்,காமம் சோகம் பயம் சிந்தை இவைகளாலும், இராத்திரியில் நித்திரையின்மையாலும், அபிகாதத்தாலும், நீந்துவதாலும், சரீரதாதுக்கள் க்ஷீணமடைவதாலும்,உணவு ஜீர்ணமான பின்பும் வாயு ப்ரகோபமடையும்; இவற்றிற்கு நேர் விபரீதகுணமுள்ளவைகளால் அது உபசாந்தியாகும். காரமும் அம்லமுமான இரஸங்களை யுடையதும் மிகக் காங்கையுள்ளதும் காந்தலுமான உணவுகளையுண்பது, அதிக உஷ்ணமான இடங்களிலிருப்பது, உஷ்ணத்தை விருத்தியாக்கும் காரியங்களைச் செய்வது, பசி தாஹங்களை அடக்குவது இவற்றாலும், நடுப் பகலிலும், உணவு ஜீர்ணமாகுந் தருணத்திலும் பித்தம் ப்ரகோபிக்கும்; இவற்றிற்கு விபரீத குணங்களால் சாந்தியடையும். மதுரமும் ஸ்நிக்த்தமும் குளிர்ந்ததுமான ஆஹாரங்களைப் புஜிப்பது, பகலில் நித்திரை செய்வது, பசி மந்தித்தல்,காலைநேரம், ஆயாஸமின்றி ஸுகமாயிருப்பது இவைகளாலும், உணவு உட்கொண்ட ஸமயத்திலும் கபம் ப்ரகோபமாகும்; விபரீத குணங்களால் உபசாந்தியடையும். 30-35½.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

(நாடீபரீக்ஷை முதலியது.)

நாடியின் நிலை.

கரத்தில் பெருவிரலின் அடியில் ஜீவநிலைமைகளைக் குறிப்பதான யாதொரு தமனியுண்டோ,[2] அதன் அசைவுகளைக்கொண்டு சரீரத்தின் ஆரோக்ய நிலைமையையும் வியாதியின் கூறுபாட்டையும் பண்டிதர் அறிகின்றனர். 1.

நிலைமைகளிலிருந்து குறைந்து தன் ஸ்த்தானத்தை வந்தடைந்தால் உபசமம் என்றும் வழங்கப்படும். சய ப்ரகோபம் இரண்டு நிலைமைகளில் சரீரக் கோளாறும், உபசயத்தில் அக்கோளாறுக்குக்குணமும் உண்டாகும்.

1. யமதம்ஷ்ட்ரை=யமனது கோரப்பல். (அதைப் போல் பயங்கரமானது எனக் கருத்து.)

2. தமனீ = சுத்த ரத்தமோடும் நாடி.

பலவித நிலைமைகளில் நாடியின் மாறுபாடுகள்.

நாடியானது, வாயுவின் ப்ரகோபத்தினுல் ஸர்ப்பத்தைப் போலவும் அட்டையைப் போலவும் அசையும்; பித்தம் ப்ரகோபமடைந்தால் களிங்கம்,[1] காகம், தவளை இவற்றைப் போல் அசையும்; கபம் ப்ரகோபித்தால் ஹம்ஸம் போலவும் புறுவைப் போலவும் அசையும். ஸந்நிபாதத்தினுல்[2] செங்குருவி, தித்திரி, விச்சுள்ளி இப்பறவைகளைப் போல் செல்லும். ஸம்யோகங்களால்[3] சிறிது நேரம் வேகமாகவும் சிறிதுநேரம் மந்தமாகவும் நாடி நடக்கும். வாத பித்த கபங்கள் அததற்குற்ற நிலையை விட்டு இடம் புரண்டசைந்தாலும், நாடியானது சற்று நேரம் விட்டு விட்டசைந்தாலும், அதிக க்ஷீணகதியாகவோ சீதமாகவோ இருந்தாலும் உயிருக்கே அபாயம் நேரிடுமென்றறியவும். ஜ்வரம் வந்திருக்கையில் நாடியானது வெகு உஷ்ணமாகவும் வேகமாகவும் இருக்கும். கோபம் காமம் இவை உண்டாயிருக்கையில் வேகமாகவும், சிந்தையும் பயமுமுண்டானபோது க்ஷீணகதியாகவும், பசியின்மையிலும் சரீரதாதுக்கள் மெலிவடைந்திருக்கையிலும் மிகவும் மந்தகதியாகவும்,சரீரத்தில் ஆமதோஷம் அதிகரித்திருந்தால் நாடியானது இரத்தம் நிறைந்து சிறிது உஷ்ணம் தணிந்து திரண்டுருண்டும், பசிதீபனம் நன்குண்டாயிருப்பவனுக்கு வேகத்துடன் சபலமாகவும், பசிதணிந்தவனுக்கும் ஆரோக்யமாய் ஸுகித்திருப்பவனுக்கும் வலிவுடன் திமாகடவும் அசையும். 2-8½.

அசுப ஸ்வப்னங்கள்.

ஸ்வப்னங்களில் வஸ்திரமணியாமலும், மொட்டைத்தலையாகவும், சிவப்பு அல்லது கறுப்பான துணியைத் தரித்துக்கொண்டும், அங்கஹீநமாகக் கறுத்து விகாரமாகவும், பாசம் அல்லது ஏதேனும் ஆயுதத்தைக் கையிலேந்திக் கொண்டும், கட்டியடித்து வதைத்தவண்ணமும், தென்திசை நோக்கிச் சென்றவாறும், எருமை-ஒட்டை-கழுதை இவற்றிலேறிக்கொண்டுமிருக்கும் ஆண்களையோ பெண்களையோ யாதொருவன் காண்கிறுனே, அவன் ஆரோக்ய நிலைமையிலிருந்து நழுவி சீக்ரத்தில் பிணியாளியாக ஆவதுடன் ஆயுளையும் இழப்பான். மேலும் எவனொருவன் தான் உயரத்திலிருந்து கீழே விழுவதாகவும், நீரிலோ நெருப்பிலோ மறைவதாகவும், துஷ்ட விலங்குகளால் வதைக்கப்படுவதாகவும், மத்ஸியம் முதலியவற்றுல் விழுங்கப்படுவது போலவும், நேத்திரங்களும் தீபமும் அவிந்து விடுவதாகவும், தைலத்தையும் கள்ளையும் குடிப்பதாகவும், இரும்பையோ எள்ளையோ பெறுவதாகவும், பக்குவமான அன்னத்தைப் புஜிப்பதாகவும், கிணற்றில் அல்லது பாதாளத்தில் விழுவதாகவும் கனவிற் காண்கிறுனே, அவனும் அவசியம் ரோகியாகப் போவதுடன் உயிரையும் துறப்பான். 9-14.

பரிஹாரங்கள்.

இவை முதலிய துஸ்வப்னங்களைக் கண்டவன் அவற்றை வேறெவரிடமும் சொல்லாமலே, காலையிலெழுந்திருந்து ஸ்நாநம் செய்து, பொன், எள், இரும்பு இவற்றைத் தானம் செய்யவேண்டும். இஷ்டதைவங்களைப்பற்றி ஸ்தோத்திரம் செய்வதுடன் தேவாலயத்திலும் வஸிப்பது நலம். இவ்

1. களிங்கம் = தலையில் குச்சமுள்ள மரங்குத்தியென்னும் பறவையைப்போன்ற ஒரு பக்ஷி.
2. வாதம் பித்தம் கபம் மூன்றும் ஒருமிக்க விகார மடைந்தால் ஸந்நிபாதம் எனப்படும்.
3. வாத பித்தம், வாத கபம், பித்த கபம் இவ்வாறு இரண்டு இரண்டாக விகாரமடைந்தால் அவற்றை ஸம்யோகங்கள் என்று கூறுவர்.

விதமாக மூன்று நாட்கள் செய்தபின் துஸ்வப்னத்தினுலுண்டாகும் தீமைகளினின்றும் அவன் மீட்சி பெறுவான். 15-16.

சுப ஸ்வப்னங்கள்.

ஸ்வப்னங்களில் தேவர்கள், அரசர், மித்திரர்கள், பிராம்மணர்கள், பசு, ஸமித்து, அக்னி, தீர்த்தம் இவைகளைக் காண்பவனும், கலங்கிய ஜலங்களைத் தாண்டுவதாகவும், பகைவரை ஜயிப்பதாகவும், மாடிமாளிகையிலும் விருஷபத்தின்மீதும் பர்வதத்தின்மேலும் யானையின்பேரிலும் ஏறியிருப்பதாகப் பார்ப்பவனும், வெளுத்த புஷ்பங்கள் வஸ்திரங்கள் மாம்ஸம் மத்ஸியம் கனிகள் இவற்றைப் பெறுவதாகக் காண்பவனும் ஆரோக்யமடைவதுடன் செல்வவானுகவும் ஆவான். கூடத் தகாதவருடன் கூடுவது, மலத்தைப் பூசிக்கொள்வது, புலம்புவது, இறப்பதுபோல் தோற்றுவது, பக்குவம்பண்ணுத இரைச்சியை உண்பது, அட்டை வண்டு ஸர்ப்பம் தேனீ இவைகளால் கடிக்கப்படுவது இவ்விதமான தோற்றங்கள் ஸ்வப்னத்திலுண்டானல் அவன் ரோகத்தினுல் பீடிக்கப்படுபவனுயிருந்தாலும்,சீக்ரத்தில் ஸுகமடைந்து ஆரோக்யமுள்ளவனுய் செல்வத்துடன் வாழ்வான். 17-21.

தூதபரீக்ஷையும் சகுனமும்.

ரோகியின் தூதர்கள் தனது ஜாதியைச் சேர்ந்தவராகவும், திறமையுள்ளவராகவும், நிர்மலமான வஸ்திரங்கள் தரித்தவராகவும், ஆரோக்யமுள்ளவராயும், குதிரை அல்லது விருஷபத்தின்மீதேறிக்கொண்டு வெளுத்த புஷ்பம் கனி இவற்றையுடையவராயும், நல்ல குலத்தில் பிறந்து நன்னடக்கையுள்ளவராகவும், பிராணனுக்காதாரமான வாயு வரும் திசைநோக்கி நிற்பவராகவுமிருந்து, வைத்தியரிடம் தகுந்த ஸமயத்தில் சென்றுல், அந்த ரோகிகள் ஸுகம் பெறுவர்.[1] ரோகியின் பொருட்டு வைத்தியரை அழைத்து வருவதற்காகச் செல்லும் தூதனுக்கு நற்சகுனமாவது சுபமல்ல; ஆனுல் வெகு விரோதமாக இருப்பதுபோல் தோற்றும் க்ரூரமான சகுனமே நன்மை தரும். ரோகிக்கு சிகித்ஸை செய்வதற்காகப் புறப்படும் வைத்தியனுக்கு யாத்திரையில் சுபமான சகுனமே உற்றதாகும். வைத்தியனிடம் சிகித்ஸைக்காகப் புறப்படும் ரோகிக்கோ க்ரூரமாகத் தோற்றும் சகுனத்தையே சுபமாகவும், சுபமாகத் தோற்றுவதையே அபசகுனமாகவும் கருதவேண்டும். 22–25½.

அவனவனது சுபாவத்திற்குற்ற ப்ரக்ருதியென்ன வர்ணமென்ன இவற்றுடன் கூடியவனும், தகுந்த வலிவுள்ளவனும், இந்த்ரியங்களை அடக்கியாளுந் தன்மையனும், வைத்தியரிடம் பக்தியுள்ளவனுமான ரோகிக்கே வைத்தியன் சிகித்ஸை செய்யவேண்டும். 26,26½.

1, 'யஸ்யாம் ப்ராணமருத் வாதி ஸா நாடீ ஜீவஸம்புதா' என்கிற ஒரு அரை ச்லே... ...துக்கு ஸம்பந்தமில்லாததால் இங்கு அதை மொழி பெயர்க்காமல் விடுத்தோம்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

(தீபன பாசனுதி குணங்கள்.)

தீபனம். பசியைமாத்திரம் உத்தீபனம் செய்யக் கூடியதும், ஆனுல் அபக்குவமான உணவை ஜீர்ணமாகத் தகுந்தவாறு பக்குவம் செய்ய வல்லமையற்றதுமான பதார்த்தம் அல்லது குணம் 'தீபனம்' எனப்படும். அதாவது; ஜடாமாம்ஸியைப் போன்றது. $\frac{1}{2}$.

பாசனமும், தீபன பாசனமும். யாதொன்று ஆமமென்னும் அபக்குவமான உணவை நன்கு ஜீர்ணமாகும்படி பக்குவம் செய்யக்கூடியதோ, ஆனுல் பசியை உத்தீபனம் செய்ய வல்லமையற்றதாகவுமிருக்கிறதோ அவ்வித பதார்த்தம் அல்லது குணம் 'பாசனம்' எனப்படும். அதாவது நாககேஸரம் போன்றது. மேற் கூறிய இரண்டு வித குணங்களுமுடைய பதார்த்தங்கள் 'தீபனபாசனம்' என்று கூறப் படுமாம். அதாவது, சித்திரமூலம் போன்றது. $1\frac{1}{2}$.

சமனம். ஸமமான நிலைமையிலுள்ள வாத பித்த கபங்களென்னும் தோஷங்களுக்குக் கோளாறுண்டுபண்ணுமலும், ப்ரகோபமடைந்த தோஷங்களை சரீரத்தினின்றும் கழியச் செய்யாமலும், கேவலம் வைஷம்யப்பட்ட தோஷங்களை மட்டும் ஸமமான இயற்கை நிலைமைக்குக் கொண்டுவரத்தகுந்தபதார்த்தம் அல்லது குணம் 'சமனம்' என்று சொல்லப்படும். அதாவது, சிந்திற்கொடி முதலியதாம். $2\frac{1}{2}$

அனுலோமனம். யாதொரு பொருளானது, குடலிலுள்ள மலங்களைப் பக்குவம் செய்து, மலச்சிக்கலைப் போக்கி அம்மலங்களை ஆஸன வழியினுல் தள்ளுகின்றதோ அதை 'அனுலோமனம்' என்று அறியவேண்டும். அதாவது, கடுக்காயைப் போன்றது. $3\frac{1}{2}$.

ஸ்ரம்ஸனம். பக்குவமாக வேண்டிய மலம் முதலியது குடலில் சிக்கிக்கொண்டிருந்தால் அதை தகுந்தவாறு பக்குவம் செய்யாமலே ஆஸனவழியாக வெளியில் தள்ளுங் குணமுடைய பதார்த்தம் அல்லது குணம் 'ஸ்ரம்ஸனம்' என்று வழங்கப்படும். அதாவது, சரக்கொன்றை போன்றது. $4\frac{1}{2}$.

பேதனம். வாதாதி தோஷங்கள் கோளாறடைந்து, அதனுல் இறுகிப் போய் குடல்களில் சிக்கிக்கொண்டும், அல்லது சிக்கிக்கொள்ளாமலுமிருக்கும் எவ்வகையான மலத்தையும் உடைத்து அவற்றைக் கீழ் நோக்கித் தள்ளும் குணமுடைய பதார்த்தமானது 'பேதனம்' எனப்படும். அதாவது, கடுகரோஹிணியைப் போன்றதாம். $5\frac{1}{2}$.

பக்குவமானதும் பக்குவமாகாததுமான எல்லா மலத்தையும் நன்கு திரவமாகச் செய்து, அதை குதமார்க்கத்தினுல் வெளியில் கழித்துவிடும் குணமுடைய வஸ்துவானது 'ரேசனம்' என்று வழங்கப்படும். அதாவது, சிவதை வேரைப் போன்றது. $6\frac{1}{2}$.